

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Tiếp tục bưng tai mình, bịt miệng dân !!!

Gần đây, khi chủ trì “Hội nghị kiểm điểm tự phê bình và phê bình của ngành công an” kéo dài 5 ngày từ 29-8-2012 của Ban Thường vụ Đảng ủy Công an Trung ương tại Hà Nội, bộ trưởng công an CS Trần Đại Quang có tuyên bố: “*Trong công tác, chiến đấu, cán bộ, chiến sỹ phải luôn nêu cao ý thức tổ chức kỷ luật; kiên quyết chống tình trạng thiếu trách nhiệm, vô cảm trước yêu cầu chính đáng của người dân.*” Nhiều người dân nghe được, nghĩ rằng công an vẫn còn có trái tim biết rung cảm và một tấm lòng biết phục thiện. Thế nhưng trong cùng ngày khai mạc hội nghị, Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao tại Hà Nội đã kết luận cách sai trái trắng trợn như công an Bình Dương trước đây về cái chết của anh Nguyễn Công Nhựt tại trụ sở công an huyện Bến Cát là anh đã tự sát trong đồn. Một ngày sau đó, 30-08, lại thêm một vụ dân bị chết trong trụ sở công an ở cũng ở Hà Nội (huyện Đông Anh). Đó là ông Nguyễn Mậu Thuận, 54 tuổi, chỉ vài giờ sau khi bị mời vào đồn công an xã Kim Nỗ “làm việc” về chuyện xích mích với hàng xóm thì bị đánh chết do bàn tay tra tấn của 4 công an trẻ. Chưa hết, ngày 6-9-2012, công an xã Tân Lộc, Thới Bình, Cà Mau lại dùng súng bắn một người dân thủng ruột. Ngày 7-9-2012, anh Nguyễn Văn Hiền, 43 tuổi, phường Ngô Quyền, Vĩnh Yên, Vĩnh Phúc, cũng vì xô xát với một đứa cháu ruột mà sau đó đã bị “mời” lên đồn công an và đã tử vong ở bệnh viện sau khi ra khỏi nơi làm việc của các “bạn dân” này. Trước đó, tháng 7 năm nay, qua phiên tòa phúc thẩm xử y án 4 năm tù cho một tên trung tá giết người, thiên hạ lại nhớ tới cái chết tức tưởi của ông Trịnh Xuân Tùng trong đồn công an Hà Nội. Dĩ nhiên tất cả các nạn nhân vô tội hay nhẹ tội này đã một mực van xin hay kêu thét khi bị những dùi cui, roi điện, cú đâm tung tới tấp vào người vào mặt. Thế nhưng công an đã bịt tai mình và có khi cũng bịt miệng nạn nhân lại để ngoài đồn khỏi nghe thấy. Hành vi của lực lượng chỉ biết “còn đảng còn mình” này thật ra phản ảnh thói “bưng tai mình và bịt miệng dân” thâm căn cố đế của cái tập đoàn lãnh đạo mà họ đang ngu xuẩn và mù quáng phục vụ.

1- Thói “bưng tai mình” của đảng gần đây lại biểu hiện qua một vài sự kiện quan trọng.

Trước hết là vụ nhà máy điện nguyên tử ở Ninh Thuận. Sau thảm họa hạt nhân tại Fukushima Nhật Bản (03-2011), tập đoàn điện hạt nhân TEPCO đã phải ngậm ngùi đóng hết mọi nhà máy điện tại Nhật và từ bỏ một kế hoạch béo bở trị giá hơn 10 tỷ đôla xây nhà máy điện hạt nhân tại Việt Nam. Tiếp đến, có tin tập đoàn điện hạt nhân Rosatom của Nga -cũng được Hà Nội mời mọc thực hiện dự án tại Ninh Thuận- bị tố cáo đã nhiều phen rút ruột, tráo đổi vật liệu chế tạo các lò phản ứng cung cấp cho các nhà máy điện hạt nhân, tham nhũng nhiều tỷ Rúp trong dự án xây nhà máy điện nguyên tử nổi đầu tiên tại chính nước họ. Ngoài ra, kết quả khảo sát địa chất tại khu vực dự trữ xây nhà máy tại Ninh Thuận phát hiện nhiều vết nứt có thể gây vỡ và nguy hiểm. Thêm vào đó, tình trạng đào tạo hạt nhân sự đang đi vào ngõ cụt và chắc chắn sẽ bị bế tắc, vì số sinh viên xung phong tham gia các chương trình đào tạo hạt nhân tại Nga không được bao nhiêu; sau hai năm chỉ chiếu dụ được vài chục người, mặc dầu họ được khuyến khích với nhiều đặc ân và ưu đãi. Tất cả đã khiến toàn dân cùng các nhân sĩ, trí thức, chuyên gia hạt nhân trong ngoài nước đặt nhiều kỳ vọng lãnh đạo đảng CS sớm xét lại và sáng suốt đưa ra quyết định ngưng toàn bộ những dự án xây nhà máy điện hạt nhân, không những tại Ninh Thuận mà trên toàn cõi đất Việt. Thế nhưng, trong phiên họp mới đây của Ban chỉ đạo dự án, ngày 9-08-2012, Phó thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân vẫn bưng tai bịt mắt mình, cố chấp thực hiện dự án điên cuồng cho bằng được!

Tiếp đến là vụ đập Thủy điện Sông Tranh 2. Liên tục bốn ngày liền đầu tháng 9, 10 vụ động đất đã xảy ra trong khu vực huyện Bắc Trà My, nơi đập thủy điện này tồn tại với nhiều vấn đề kỹ thuật từ lâu gây lo ngại. Nhiều nhà dân bị nứt, chính đập cũng thêm rung chuyển và nước chảy từ các khe nứt tăng nhiều. Trong khi mấy chục ngàn người dân hốt hoảng lo ngại con đập sẽ bị vỡ và nhiều chuyên gia cho biết động đất xảy ra là do chính việc xây đập (GS Nguyễn Trường Tiển), thì nhà cầm quyền trung ương vẫn ung dung ngồi chờ cấp dưới báo cáo tình hình. Còn nhà cầm quyền địa phương thì vẫn cấm cửa không cho báo chí đi vào đường hầm nơi đang sửa chữa, vẫn tuyên bố đập luôn vững chắc, động đất “còn ở cấp độ nằm trong sự cho phép trong khi sức chịu đựng địa chấn của đập cao hơn nhiều”!?! Ngoài ra, đến lúc này, phương án phối hợp giữa Thủy điện Sông Tranh 2 với địa phương mới dừng lại ở việc cung cấp thông tin, còn phương án cụ thể, trang bị, lực lượng là chưa có. Cái cần trước mắt là bản đồ ngập lụt thì bên Thủy điện vẫn chưa cung cấp, do đó địa phương sẽ bị động khi đập vỡ, khó xác định được điểm cao để tập kết dân lại. Thê thảm hơn, ông phó chủ tịch huyện Hiệp Đức cho biết sẽ phải dùng một phương thức báo động nghe qua mà ngậm ngùi giữa thời văn minh điện tử. Đó là dùng súng đại liên! Điên cuồng hơn nữa, đơn vị quản lý thủy điện đã bắt đầu tích nước hồ chứa trở lại vào ngày 6-9, khiến người dân không thể không kinh hoàng. Rõ ràng thói vô cảm đi truyền và bưng tai bịt mắt thâm căn cố đế của Cộng sản đang coi tính mạng tài sản của hàng chục ngàn gia đình là con số không to tướng!

2- Thói “bịt miệng dân” của đảng gần đây lại biểu hiện qua một vài sự kiện quan trọng khác. Trước hết, vào ngày 12-09-2012, văn phòng chính phủ đã gửi một công văn “hòa tấu” đến các bộ Công an, Thông tin Truyền thông và Ban Tuyên giáo về việc “*xử lý thông tin có nội dung chống Đảng và Nhà Nước*”. Trong công văn mang số 7169 này, Nguyễn Tấn Dũng đã chỉ thị cho các cơ quan chức năng phải gấp rút điều tra, xử lý việc đăng tải thông tin có nội dung mà văn bản cho là phản động, cáo giác tình trạng một số trang điện tử như Dân Làm Báo, Quan Làm Báo, Biển Đông (vốn đang có hàng triệu lượt người truy cập, vì đưa ra nhiều sự thật động trời trong đảng hoặc vì thẳng thắn đứng về phía công luận)... đã đăng tải thông tin gọi là “*vụ khống, bịa đặt, xuyên tạc, không đúng sự thật*” nhằm “*bôi đen bộ máy lãnh đạo của đất nước, kích động chống Đảng và Nhà nước, gây hoài nghi và tạo nên những dư luận xấu trong xã hội*”! Đồng thời, viên thủ tướng CS cũng cấm cán bộ nhà nước đọc và phổ biến các thông tin trên những trang mạng này vì đó là “*là thủ đoạn thâm độc của các thế lực thù*

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ▶ **Tiếp tục bưng tai mình, bịt miệng dân !!!**
- Trg 03** ▶ **Chiến dịch “Người Mỹ gốc Việt đòi tài sản”. Hành pháp...**
-Ts Nguyễn Đình Thắng.
- Trg 05** ▶ **Giáo hội PGVNTN đồng hành cùng Dân tộc Việt Nam.**
-Huỳnh Ngọc Tuấn.
- Trg 08** ▶ **Thư mục vụ năm học mới 2012-2013.**
-Giám mục Hoàng Đức Oanh.
- Trg 10** ▶ **Các vụ thanh trừng nội bộ dẫm máu của đảng CSVN.**
-Đỗ Thông Minh.
- Trg 12** ▶ **Mục tiêu của CN Xã hội là xóa bỏ biên giới Việt-Trung.**
-Trần Mạnh Hảo.
- Trg 13** ▶ **Không thích nói chuyện chính trị.**
-Jeffrey Thai.
- Trg 14** ▶ **Chính người Việt tự mình làm nô lệ.**
-Lê Diễn Đức.
- Trg 15** ▶ **Không mất nước (thơ).**
-Trúc Lang.
- Trg 16** ▶ **Trương Tấn Sang qua vụ Bầu Kiên.**
-Nguyễn Quang Duy.
- Trg 18** ▶ **Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng đánh phá nhau...**
-Âu Dương Thệ.
- Trg 22** ▶ **Chinh đồn đảng cũng chết. Không chinh đồn lại càng...**
-Nguyễn Nhơn.
- Trg 24** ▶ **Phản dân hại nước! Đều cáng đến tận bao giờ?**
-David Thiên Ngọc.
- Trg 26** ▶ **Cả làng báo bị khinh miệt và khiêu khích.**
-Bùi Tín.
- Trg 28** ▶ **Thủy điện Sông Tranh 2, quả bom hẹn giờ.**
-Mặc Lâm-Thanh Trúc.
- Trg 30** ▶ **Sinh mạng một con người trong cái chế độ này quá nhỏ...**
-Nguyễn Thị Thanh Tuyền.
- Trg 31** ▶ **Công an Hà Nội lại tra tấn đến chết người.**
-Mặc Lâm, RFA.

**CHÚC MỪNG GIÁO DIEM CON
CUÔNG VÀ TU SĨ VÕ VĂN
THANH LIÊM NHẬN GIẢI TỰ
DO TÔN GIÁO NGUYỄN KIM
DIỄN 2012**

địch"! Thế là các nhà cung cấp dịch vụ Internet tại Việt Nam tiếp tục xiết chặt hơn nữa đường truy cập đến các trang “phản động” trên bằng cách dựng nhiều tường lửa. Bộ CA thì lo việc “điều tra, xử lý các tổ chức, cá nhân xây dựng và hỗ trợ bọn này”. Bộ Thông tin Truyền thông, Ban tuyên giáo, các cơ quan báo chí lẽ phải thì phải tăng cường việc cung cấp thông tin “khách quan”, chủ động phản bác thông tin từ các trang mạng lẻ trái.

Trước thái độ chuyên quyền này, Dân Làm Báo đã tuyên bố: “không chấp nhận và khuất phục trước mọi hành động bịt mồm, bịt mắt, bịt tai của bất kỳ nhà nước, đảng cầm quyền nào. Không ai có quyền phán xét và tự quyết định những gì mà công dân Việt Nam được đọc, nghe và trao đổi. Do đó, Danlambao sẽ tiếp tục cung cấp thông tin và quan điểm đa chiều của mọi thành phần nhân dân, tạo diễn đàn để chính dân “độc giả” chúng ta tự làm tin, tự thông tin, tự đại diện cho cái nhìn, quan điểm của chính mình, tự cất tiếng nói về những vấn đề chúng ta quan tâm trong đời sống”. Còn việc chỉ thị “các bộ, ngành, các địa phương lãnh đạo cán bộ, công chức, viên chức không xem, không sử dụng loan truyền và phổ biến thông tin...” nơi các trang trên thì đúng là chà đạp lên quyền tự do ngôn luận và thông tin của mọi công dân đã được quy định bởi Hiến pháp và vi phạm những quy ước quốc tế về nhân quyền mà Hà Nội đã cam kết tuân giữ. Mặc! Bịt miệng ai được thì bịt miệng đã, kéo chúng làm loạn thì đừng ròi đời!

Vụ thứ hai là phiên xử nhà báo Hoàng Khương hôm 07-09-2012 tại Sài Gòn với mức án 4 năm tù vì “tội hối lộ” một viên chức nhà nước đang làm phạm sự. Từ lâu, ai cũng biết anh là một nhà báo trẻ, có công tâm của báo Tuổi Trẻ, chuyên điều tra về việc đòi hối lộ trắng trợn và ghê gớm của công an giao thông. Thành ra phiên tòa xử anh đã được đồng bào trong lẫn ngoài nước chăm chú theo dõi. Ngay tại tòa án ở Sài Gòn, từ sáng sớm bà con đã kéo đến đông đảo và khi kết thúc, rất nhiều bạn trẻ đã vẫy chào, chạy theo xe thùng chở Hoàng Khương về nhà tù, với lòng xót xa, quý mến và cảm phục. Lịch sử của ngành tòa án và ngành công an “xã hội chủ nghĩa” lại ghi thêm lần nữa tội hiệp đáp, trả thù hèn hạ đối với một nhà báo trẻ có lương tâm lẫn nhiệt tình chống tham nhũng, và qua đó khinh miệt, khiêu khích cả làng báo. Đây là vết nhơ mới của một bộ máy cầm quyền vừa độc đoán vừa tham nhũng đang ngày càng lao xuống hố thẳm. Về vụ việc này, trong thông cáo đưa ra hôm 07-09-2012, ông Christophe Deloire, tổng giám đốc Phòng viên Không biên giới, có viết : “Bản án này vừa bất công vừa gây phẫn nộ. Khi lên án việc điều tra của phóng viên này và việc đăng hai bài báo tố cáo các vụ tham nhũng trong hàng ngũ công an, thẩm phán Nguyễn Thị Thu Thủy (chủ tọa phiên tòa) đã biến một việc làm có tính chất công ích thành một tội có thể bị phạt tù. Việc nhà chức trách phát hiện vụ tham nhũng này nhờ hai bài báo của Hoàng Khương là yếu tố minh chứng cho sự thành thật của nhà báo này. Trong lời tuyên án, chính tòa cũng đã công nhận việc làm của anh là hữu ích”. Nhưng lãnh đạo CS thì làm sao cho hành động vạch trần đó là hữu ích, bởi lẽ họ chỉ có 1 tin tưởng mù quáng là dùng bạo lực để bịt miệng cả dân tộc.

Sở dĩ tập đoàn Ba Đình gia tăng thói bưng tai mình và bịt miệng dân trong thời gian gần đây là vì cả Bộ Chính trị và đàn em, tay chân, phe phái đang sống mái với nhau trong một cuộc quyết đấu nhằm tranh giành quyền lực lẫn quyền lợi. Phe Sang-Trọng đang tấn công phe Hùng-Dũng và phe Hùng-Dũng đang tìm cách trả đũa. Trong chính trường Việt Nam hiện thời, người ta không nghe thấy những ưu tư lo lắng về nạn kinh tế khủng hoảng, tài chánh kiệt quệ, đạo đức suy đồi và dân tình điêu linh khốn khổ, hay cấp bách hơn và nghiêm trọng hơn nữa là quốc thù Trung cộng đang xâm lấn và xâm nhập, mà chỉ thấy những đấu đá, tranh giành của một bọn người chỉ biết đến túi bạc và ngai vàng của mình thôi!

BAN BIÊN TẬP

Con thuyền xã nghĩa (Babui-Danchimviet.info)

CHIẾN DỊCH "NGƯỜI MỸ GỐC VIỆT ĐÒI TÀI SẢN"

Hành pháp HK sắp cấp cho VN đặc quyền mậu dịch! Hãy gấp rút bảo vệ "Đòn bẫy" cho nhân quyền và công lý

.....Ts Nguyễn Đình Thắng 28-08-2012.....

Ngày 17-8-2012, tổ chức BPSOS (Boat People SOS, Cứu Thuyền Nhân) của Tiến sĩ Nguyễn Đình Thắng chính thức phát động chiến dịch "Người Mỹ Gốc Việt Đòi Tài Sản" nhằm lấy lại tài sản cho các công dân Hoa Kỳ gốc Việt đã bị nhà cầm quyền VN tước đoạt sau ngày 30-4-1975. Sự tước đoạt tài sản này có thể đã ảnh hưởng lên đến nửa triệu người Việt sau khi họ đã trở thành công dân HK. Gồm bốn giai đoạn và đã được chuẩn bị nhiều năm, chiến dịch này lấy tư thế công dân Hoa Kỳ, áp dụng luật pháp HK và nhắm vào chính phủ HK để đạt các mục tiêu cụ thể:

(1) Hành pháp Hoa Kỳ nhận trách nhiệm bảo vệ quyền lợi và tài sản của người Mỹ gốc Việt, thương lượng với chính quyền Việt Nam về hoàn trả hay bồi thường tài sản đã tước đoạt, và trong thời gian thương lượng ngưng mọi viện trợ cho Việt Nam và không ban thêm đặc quyền mậu dịch;

(2) Quốc hội Hoa Kỳ đôn đốc và kiểm soát việc thực thi trách nhiệm của Hành pháp theo luật pháp hiện hành và sẽ ban hành, nhằm bảo đảm tối đa quyền lợi của công dân Hoa Kỳ gốc Việt;

(3) Ủy hội Liên bang chuyên trách đòi tài sản sẽ điều hợp việc hoàn trả hay bồi thường tài sản, nhằm tránh cho những công dân bị xâm phạm tài sản phải đối phó với chính quyền Việt Nam hay phải chịu những phí tổn không cần thiết; và

(4) Nhà cầm quyền Việt Nam phải hoãn mọi dự tính cưỡng chế đất để tránh xâm phạm thêm tài sản của công dân Hoa Kỳ.

Ưu tiên hàng đầu của chiến dịch "Người Mỹ Gốc Việt Đòi Tài Sản" hiện nay là gấp rút giữ lại một "đòn bẫy" hiểm hoi còn lại cho cuộc tranh đấu cho nhân quyền và cả cho việc đòi tài sản. Chúng ta có thể sắp mất đòn bẫy này nếu như Hành pháp Obama ban cấp cho VN đặc quyền mậu dịch "Ưu Đãi Thuế Quan Tổng Quát", thường gọi tắt là GSP, vào cuối năm nay.

Đặc quyền GSP có nhiều điều kiện ràng buộc, trong đó có cả những điều kiện về nhân quyền:

- Thực thi kinh tế thị trường: Việt Nam cần bãi bỏ những đặc quyền cho khu vực quốc doanh, và không

kiểm soát vật giá và mức lương.

- Tôn trọng quyền của người lao động: Mọi người lao động phải có quyền điều đình tập thể, lập hội kể cả nghiệp đoàn độc lập, và đình công; Việt Nam phải bãi trừ nạn cưỡng bức lao động và các hình thức trầm trọng về lao động vị thành niên.

- Tôn trọng tác quyền: Việt Nam phải ban hành luật và chấp hành luật nhằm bãi trừ nạn đánh cắp tác quyền.

- Mậu dịch hai chiều công bằng: Việt Nam không được dựng rào cản nhằm ngăn chặn hay hạn chế sản phẩm và dịch vụ của các doanh nghiệp Hoa Kỳ.

- Không tước đoạt tài sản của công dân hay công ty Hoa Kỳ.

Trong nhiều năm, Hành pháp Hoa Kỳ đã tuân tự tháo gỡ dần các điều kiện ràng buộc cho Việt Nam. Có nhiều chỉ dấu cho thấy Hành pháp Obama sẽ tháo gỡ số điều kiện còn lại để ban cấp cho VN đặc quyền mậu dịch GSP vào cuối năm nay. Mất yếu tố này, chúng ta sẽ mất đi một điều kiện để đòi hỏi nhân quyền, tự do, và dân chủ cho đồng bào trong nước. Trong nhiều năm Dự luật Nhân Quyền Cho Việt Nam tìm cách giữ lại đòn bẫy GSP, nhưng đã nhiều lần bị ngăn chặn ở Thượng viện.

Không những vậy, ban cấp cho Việt Nam đặc quyền GSP trong lúc này sẽ vô hình chung khuyến khích chính quyền VN gia tăng đàn áp nhân quyền, vi phạm tự do tôn giáo một cách vô tội vạ. Cách đây không lâu, khi được Hoa Kỳ yểm trợ để gia nhập Tổ Chức Mậu Dịch Quốc Tế (WTO) và được hưởng quy chế Quan Hệ Mậu Dịch Bình Thường Thường Trực của Hoa Kỳ, thì chỉ vài tháng sau đó, bắt đầu tháng 3 năm 2007, chính quyền Việt Nam đã tung ra cuộc đàn áp cực kỳ thô bạo kéo dài đến nay.

Trong lúc này, cách duy nhất để ngăn chặn việc tái diễn này trước khi quá trễ là vận dụng điều kiện về tước đoạt tài sản trong Luật Mậu Dịch của Hoa Kỳ. Luật này ấn định rằng Tổng thống không được ban cấp đặc quyền GSP cho quốc gia nào đã tước đoạt tài sản của công dân Hoa Kỳ. **Đây là mục đích hàng đầu của cuộc vận động Kiến Nghị Cảnh Báo gửi TT Obama.**

Đó là về nhân quyền. Còn đối với người có tài sản đã bị tước đoạt thì giữ lại đòn bẫy GSP cũng vô cùng quan trọng. Mất nó đi thì chính phủ Hoa Kỳ cũng mất đi một vũ khí để đạt điều kiện với Việt Nam về hoàn trả hay bồi thường tài sản.

Chiến dịch "Người Mỹ Gốc Việt Đòi Tài Sản"

- Đưa Việt Nam vào danh sách chế tài theo luật Hoa Kỳ.

- Chặn nguy cơ đồng bào nông dân bị cưỡng chế đất hàng loạt sang năm.

- Tranh đấu cho nguyên tắc dân làm chủ đất, chứ không phải đảng CS.

- Đòi công lý cho hàng trăm nghìn công dân Hoa Kỳ bị tước đoạt tài sản.

Xin ký Kiến Nghị Cảnh Báo gửi TT Obama tại: <http://wh.gov/4oS4>

Cần giúp đỡ ký, xin gọi đường dây miễn phí: 1-888-988-8718, bấm số 1 hay 703-538-2190, hay xem chỉ dẫn tại www.bpsos.org.

Dưới đây là phần trình bày chi tiết hơn, dành cho những ai muốn tìm hiểu thêm.

Các điều kiện để hưởng Đặc Quyền Mậu Dịch GSP

Tháng 5-2008, Việt Nam nộp đơn xin hưởng đặc quyền Ưu Đãi Thuế Quan Tổng Quát, tức Generalized System of Preferences, gọi tắt là GSP. Nếu được hưởng đặc quyền mậu dịch này, các mặt hàng từ Việt Nam xuất cảng sang Hoa Kỳ sẽ được miễn thuế nhập, và như vậy sẽ dễ dàng cạnh tranh hơn với sản phẩm đến từ các quốc gia khác. Ngày 20-06-2008 Phòng Đại diện Mậu Dịch Hoa Kỳ trực thuộc Văn phòng Tổng thống chính thức tiến trình cứu xét đơn xin của Việt Nam.

Lấy được đặc quyền GSP là một ưu tiên cao của chính quyền Việt Nam. Trong mọi cuộc tiếp xúc cao cấp từ năm 2008 đến nay phía Việt Nam luôn kêu gọi Hoa Kỳ sớm chấp thuận đơn này.

Muốn hưởng đặc quyền GSP, Việt Nam phải hội đủ những điều kiện sau, được ấn định bởi luật hiện hành của Hoa Kỳ, đặc biệt là Luật Mậu Dịch ban hành năm 1974:

- Không là chế độ Cộng sản: Tổng thống Hoa Kỳ có quyền bãi miễn điều kiện này nếu Việt Nam có quy chế Quan Hệ Mậu Dịch Bình Thường (Normal Trade Relations) với Hoa Kỳ, đã tham gia Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế (IMF) và Tổ Chức Mậu Dịch Quốc Tế (WTO), và không bị ảnh hưởng bởi phong trào Cộng sản quốc tế.

- Thực thi kinh tế thị trường: Việt Nam cần bãi bỏ những đặc quyền cho khu vực quốc doanh, và không kiểm soát vật giá và mức lương.

- Tôn trọng quyền của người lao

động: Mọi người lao động phải có quyền điều đình tập thể, lập nghiệp đoàn độc lập, và đình công; Việt Nam phải bãi trừ nạn cưỡng bức lao động...

- Tôn trọng tác quyền: Việt Nam phải ban hành luật và chấp hành luật nhằm bãi trừ nạn đánh cắp tác quyền.

- Công bằng trong mậu dịch: VN không được dựng rào cản nhằm ngăn chặn hay hạn chế sản phẩm và dịch vụ của các doanh nghiệp Hoa Kỳ.

- Không tước đoạt tài sản của công dân hay công ty Hoa Kỳ.

Tổng thống Hoa Kỳ có toàn quyền ban cấp đặc quyền GSP mà không phải thông qua Quốc hội.

Các chỉ dấu tháo gỡ điều kiện cho GSP

Cuối năm 2006 và đầu năm 2007, Hành pháp Bush Jr. ban cấp cho Việt Nam quy chế Quan Hệ Mậu Dịch Bình Thường Thường Trực và giúp Việt Nam gia nhập WTO (đồng thời cũng tháo gỡ Việt Nam ra khỏi danh sách CPC, quốc gia cần quan tâm đặc biệt vì vi phạm tự do tôn giáo). Việt Nam đã là thành viên của IMF từ năm 1956. Riêng về điều kiện “không bị ảnh hưởng bởi Cộng sản quốc tế” thì theo cách nhìn của Hành pháp Hoa Kỳ, Cộng sản quốc tế không còn nữa sau sự sụp đổ của chế độ Cộng sản ở Liên Xô và Đông Âu. Vậy là điều kiện ràng buộc này không còn là trở ngại cho Việt Nam.

Trong đơn nộp xin đặc quyền GSP, Việt Nam khẳng định rằng họ theo đuổi nền kinh tế thị trường mà không hề nhắc đến cái đuôi “theo định hướng xã hội chủ nghĩa.” Việt Nam lại còn hứa hẹn sẽ giảm dần đi số doanh nghiệp quốc doanh. Tổng thống Hoa Kỳ có thể bãi bỏ điều kiện ràng buộc này với lập luận rằng đặc quyền GSP sẽ giúp Việt Nam tiến nhanh hơn đến kinh tế thị trường.

Tôn trọng quyền của người lao động là điều kiện ràng buộc mà Việt Nam vi phạm trắng trợn nhưng Hành pháp Hoa Kỳ có vẻ tìm nhiều cách để tháo gỡ cho Việt Nam. Rất rõ ràng là Việt Nam cấm ngặt các nghiệp đoàn độc lập và bỏ tù những người tranh đấu cho quyền lập nghiệp đoàn. Không những vậy, chính quyền Việt Nam còn ngăn cấm các người lao động ở nước ngoài tham gia nghiệp đoàn nơi đất nước sở tại; bắt công nhân lao động ngoài nước phải cam kết không đình công. Và trong thời gian gần đây tổ chức Human Rights Watch đã tố giác chính sách cưỡng bức lao động của nhà nước Việt Nam áp dụng trong các trại cải huấn để sản xuất “hạt điều máu”. Song song, BPSOS đã lên tiếng về tình trạng

cưỡng bức lao động trong các trại tù. Cưỡng bức lao động là hình thức nô lệ hiển hiện nhất; đầu vậy, bản phúc trình mới đây của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đã rút Việt Nam ra khỏi danh sách cần theo dõi về nạn buôn người, với lập luận rằng Việt Nam có kế hoạch 5 năm sẽ cải thiện -kế hoạch này không được phổ biến. Ngày 24 tháng 8 vừa qua, Bộ Lao động Hoa Kỳ công bố cấp một triệu mỹ kim cho tổ chức Lao động Quốc tế để giúp Việt Nam cải thiện luật lao động (<http://www07.grants.gov/search/search.do?&mode=VIEW&oppld=195013>). VN có thể dựa vào đó để lý luận rằng họ đang có những bước tiến bộ với sự giúp đỡ của tổ chức Lao động Quốc tế và yêu cầu Hành pháp Obama chậm chước về điều kiện ràng buộc này.

Vi phạm tài sản trí tuệ diễn ra rất nặng nề ở Việt Nam. Trong đơn, chính quyền Việt Nam cho biết đã thông qua một số luật bảo vệ tài sản trí tuệ. Chính phủ Hoa Kỳ cho đến nay quan tâm về điều kiện này do áp lực của nhiều đại công ty Hoa Kỳ về tin học. Khi các doanh nhân Hoa Kỳ không đặt vấn đề nữa, thì nút chặn này sẽ tự động bị tháo gỡ.

Từ nhiều năm nay người Mỹ gốc Việt phản đối tình trạng bất cân xứng trong mậu dịch về văn hoá phẩm Việt ngữ: Việt Nam tha hồ tung báo chí, băng hình, chương trình truyền thanh và truyền hình tràn ngập các thị trường Hoa Kỳ nơi đồng người Việt sinh sống, nhưng lại ngăn cấm không cho văn hoá phẩm của người Việt ở hải ngoại được phân phối vào trong nước. Trước đây BPSOS đã cùng với văn phòng của Dân biểu Cao Quang Ảnh nhiều lần họp với Phòng Đại diện Mậu dịch Hoa Kỳ để nêu vấn đề này. Họ cho biết là Việt Nam lập luận rằng việc ngăn cản văn hoá phẩm hải ngoại không nhằm cản trở mậu dịch mà chỉ là biện pháp kiểm duyệt nội dung không phù hợp. Điều kiện ràng buộc này không được Hành pháp Hoa Kỳ quan tâm.

Về việc tước đoạt tài sản của công dân hay công ty Hoa Kỳ, chính quyền Việt Nam khẳng định rằng không hề có việc tước đoạt tài sản của công dân hay công ty Hoa Kỳ. Dưới đây là vài đoạn trích dẫn:

“Việc đảm bảo không quốc hữu hoá, trưng thu tài sản của nhà đầu tư đã được quy định tại các văn bản pháp luật sau:

- Điều 23 của Hiến pháp 1992 sửa đổi năm 2002 (sau đây gọi là HP 1992 sửa đổi) quy định “Tài sản hợp pháp của cá nhân, tổ chức không bị quốc hữu hoá. Trong trường hợp thật cần thiết vì lý do quốc phòng, an ninh

và vì lợi ích quốc gia, Nhà nước trưng mua hoặc trưng dụng có bồi thường tài sản của cá nhân hoặc tổ chức theo thời giá thị trường. Thủ tục trưng mua, trưng dụng do luật định.

- Điều 25 Hiến pháp nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam năm 1992, được sửa đổi bổ sung theo Nghị quyết của Quốc hội số của Quốc hội số 51/2001/QH10 ngày 25 tháng 12 năm 2001 quy định: “Nhà nước khuyến khích các tổ chức, cá nhân nước ngoài đầu tư vốn, công nghệ vào Việt Nam phù hợp với pháp luật Việt Nam, pháp luật và thông lệ quốc tế; bảo đảm quyền sở hữu hợp pháp đối với vốn, tài sản và các quyền lợi khác của các tổ chức, cá nhân nước ngoài. Doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài không bị quốc hữu hoá...”

Việt Nam hiện là thành viên Công ước New York về Công nhận và Thực thi các Phán quyết của Trọng tài nước ngoài...”

Chính quyền Việt Nam khôn khéo “lái” vấn đề để chỉ nói đến tài sản của các nhà đầu tư trong khi điều kiện luật định của Hoa Kỳ là không tước đoạt tài sản nói chung của công dân hay công ty Hoa Kỳ. Cho đến nay, Hành pháp Hoa Kỳ không biết hay không nghĩ rằng có trường hợp công dân Hoa Kỳ bị tịch thu tài sản.

Các phân tích ở trên cho phép chúng ta e ngại rằng Hành pháp Obama sẽ tháo gỡ mọi điều kiện ràng buộc để rồi ban cấp đặc quyền GSP cho Việt Nam vào cuối năm nay. Việc tháo gỡ này tương đối dễ dàng vì chính Hành pháp là cơ quan thẩm định mức độ vi phạm từng điều kiện và có rộng quyền ứng xử. Họ có thể thẩm định nặng hay nhẹ, khắt khe hay chậm chước và theo đó mà ban cấp đặc quyền GSP cho Việt Nam hay không.

Những điều chúng ta cần làm

Từ khi Việt Nam nộp đơn xin đặc quyền GSP vào tháng 5 năm 2008, BPSOS đã âm thầm khởi xướng nỗ lực vận động Hành pháp tận dụng các điều kiện GSP để thúc ép Việt Nam thực tâm cải thiện quyền của người lao động, chấm dứt nạn nô lệ tảo thời, cời trôi cho nền kinh tế tư nhân, và đẩy lùi chính sách bùng bít thông tin. Chúng tôi đã có nhiều buổi tiếp xúc với giới chức hữu trách Hoa Kỳ để cung cấp thông tin về:

- Chính sách đàn áp phong trào nghiệp đoàn độc lập.
- Tình trạng buôn lao động trong các chương trình của nhà nước.
- Tình trạng cưỡng bức lao động trong các trại cải huấn và nhà tù.
- Sự vi phạm tác quyền trầm trọng, đặc biệt trong lĩnh vực sang băng lậu

- Tình trạng ngăn cản việc du nhập văn hoá phẩm Việt ngữ từ Hoa Kỳ.

Tuy nhiên, những thông tin này không làm thay đổi chính sách của Hành pháp vì họ có rộng quyền diễn giải thông tin để làm căn cứ cho quyết định về đặc quyền GSP cho Việt Nam. Kể cả Quốc hội Hoa Kỳ cũng không có tiếng nói trong vấn đề này.

Duy chỉ một điều kiện mà Hành pháp không thể tùy nghi định đoạt hay diễn giải: quốc gia nào muốn hưởng đặc quyền GSP thì tuyệt nhiên không được tước đoạt tài sản của công dân hay công ty Hoa Kỳ.

Tháng 7 năm 2010, khi phát động chiến dịch "Cứu Cồn Dầu" chúng tôi trưng dẫn cho Hành pháp Obama thấy rằng chính quyền Đà Nẵng đang cưỡng chế tài sản của công dân Hoa Kỳ vì một số người ở Cồn Dầu trước đây đã trở thành công dân HK và vẫn còn tài sản trong khu bị cưỡng chế. Điều này tạm thời chặn lại chính sách cưỡng chế toàn bộ Giáo xứ Cồn Dầu.

Trước những chỉ dấu cho thấy Hành pháp Obama đang trên đà tháo gỡ các điều kiện ràng buộc cuối cùng để cho Việt Nam đặc quyền GSP, đây là lúc chúng ta cần đẩy thật mạnh yếu tố độc nhất mà Tổng thống Hoa Kỳ không có quyền gia giảm, chêm chước: rất nhiều công dân Hoa Kỳ đã và đang bị tước đoạt tài sản bởi chính quyền Việt Nam. Theo luật hiện hành, Tổng thống Hoa Kỳ không được ban cấp đặc quyền GSP cho Việt Nam.

Và chúng ta cần lên tiếng ngay lúc này để không bị đặt trước sự đã rồi vào cuối năm nay.

Nương vào các hồ sơ của công dân Hoa Kỳ bị tước đoạt tài sản, tất cả những ai quan tâm đến tự do, nhân quyền, dân chủ cho Việt Nam cần đồng tâm hiệp lực để giữ lại yếu tố "đòn bẩy" GSP, một trong số ít yếu tố "đòn bẩy" luật định còn sót lại. Các đời Hành pháp Hoa Kỳ đã thay nhau ban cấp cho Việt Nam nhiều đặc quyền mà không đòi hỏi một nhượng bộ nào đáng kể về nhân quyền.

Khi còn đòn bẩy GSP thì chúng ta còn cơ hội để tiếp tục khai thác các điều kiện của nó để đòi hỏi Việt Nam tôn trọng quyền lập hội và đình công cho mọi người lao động ở cả trong và ngoài nước, quyền không lao động cưỡng bức của các tù nhân dân sự và chính trị, và quyền tiếp cận thông tin không bị ngăn chặn cho mọi đồng bào trong nước.

Tin tức cuối cùng cho biết tổng số 25 ngàn chữ ký đã vượt qua.

<http://www.machsong.org/modules.php?name=News&file=article&id=2500>

GIÁO HỘI PGVNTN

đồng hành cùng Dân tộc Việt Nam

—Huỳnh Ngọc Tuấn 15-08-2012—

Lịch sử dân tộc và đất nước Việt Nam trải qua những giai đoạn thăng trầm và đau khổ, Phật giáo Việt Nam đồng hành cùng dân tộc và đất nước nên cũng phải chung chia cái số phận thăng trầm và đau khổ đó.

Từ khi Phật giáo du nhập vào VN và phát triển trên đất nước này, Phật giáo đã trở thành một bộ phận gắn liền máu thịt với dân tộc và đất nước.

Dân tộc và đất nước lúc thịnh lúc suy, Phật giáo đồng hành cùng dân tộc và đất nước nên cũng lúc suy lúc thịnh. Nhưng dù suy hay thịnh thì Phật giáo vẫn là một nhân tố hình thành nên văn hóa, đạo đức và truyền thống của nước Việt, có những đóng góp vô cùng to lớn và quan trọng trong việc xây dựng và bảo vệ đất nước.

Trong thời kỳ hoàng kim của Phật giáo như thời Lý-Trần thì vai trò của Phật giáo thật nổi bật. Nổi bật không phải đơn thuần vì Phật giáo là quốc giáo - các vị vua Lý-Trần là những Phật tử - thiên sư - mà Phật giáo nổi bật vì đã trở thành tinh hoa của dân tộc, tư tưởng Phật giáo thấm đẫm trong máu huyết của cả dân tộc. Văn minh và học thuật Phật giáo trở thành động lực cho xã hội phát triển, triết lý Phật giáo hoạch định cho hướng đi của dân tộc, và những thời kỳ sau đó tư tưởng và học thuật Phật giáo cũng ở địa vị cao quý trong xã hội. Những đóng góp của Phật giáo mãi mãi trường tồn và để lại dấu ấn sâu đậm trong lịch sử nước nhà.

Chính vì công lao dựng nước và giữ nước nên Phật giáo Việt Nam được nhân dân trân quý tôn thờ, được coi là tôn giáo có truyền thống yêu nước thương dân... Truyền thống yêu nước thương dân đó không hề mai một và được kế thừa cho đến ngày hôm nay và mãi mãi sau này.

Điều này một lần nữa được khẳng định trong Giải pháp 8 điểm mà Đức đệ Ngũ Tăng thống Thích Quảng Độ đã trình bày: "*Hộ Dân, hộ Quốc, hộ Pháp là kim chỉ nam cho nếp sống và hành động của Phật tử*".**

Hay trong Hiến chương của Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất đã minh định: "*Công bố lý tưởng hòa bình của giáo lý Đức Phật, các Tông phái Phật giáo Bắc tông và Nam tông tại VN thực hiện nguyện vọng Thống nhất thực sự đã hoài bão từ lâu để phục vụ nhân loại và dân tộc, đó là lập trường thuần nhất của GHPGVNTN*"*

"GHPGVNTN không đặt sự tồn tại của mình nơi nguyên vị cá biệt mà đặt sự tồn tại ấy trong sự tồn tại của nhân loại và dân tộc" *.

GHPGVNTN ngày hôm nay là "đích tôn thừa trọng" của Phật giáo VN vì là Giáo hội được truyền thừa từ hàng ngàn năm trước của chư Tổ mà vị Tăng thống đầu tiên của Giáo hội là ngài Khuôn Việt, tức thiên sư Ngô Chân Lưu thời Tiền Lê.

GHPGVNTN là người kế thừa danh chánh ngôn thuận của Phật giáo VN, sự kế thừa này không những là sự chính danh của Giáo hội mà còn vì những đóng góp, những dẫn thân cho dân tộc và đạo pháp bằng những mục tiêu và sách lược cụ thể của Giáo hội.

GHPGVNTN là linh hồn, là tinh hoa của Phật giáo VN được gìn giữ và kế thừa cho đến hôm nay là ngọn đuốc soi đường cho Phật tử VN và là chỗ nương tựa và hội tụ của Phật tử vì: "*Pháp lý của Giáo hội là 2000 năm dựng văn mở đạo trên đất nước VN này, địa vị của Giáo hội là 80% dân chúng, cơ sở của Giáo hội là nông thôn, thành thị, cao nguyên và hải đảo*." *

Chính ảnh hưởng to lớn này đã làm nên sức mạnh của Phật giáo VN và cũng chính sức mạnh này là hệ lụy của Giáo hội như một thứ định nghiệp khi có những vị lãnh đạo của Giáo hội một thời bị chao đảo bởi thời cuộc nhiều nhương, bị cám dỗ bởi quyền lực và danh vọng thế gian mà đã đi chệch hướng của Giáo hội, chệch hướng con đường tự giác-giác tha của Như Lai, làm ảnh hưởng đến sự trong sáng và uy nghiêm của Giáo hội và Tăng đoàn, làm hoen ố đến địa vị cao quý của Giáo hội. Hệ lụy tai hại đó còn đeo bám Giáo hội và dân tộc VN mãi đến bây giờ.

Nhưng cho dù có những vị lãnh đạo của Giáo hội bị chao đảo, chệch hướng vì tham sân ngã mạn thì GHPGVNTN vẫn đồng hành cùng dân tộc, chưa bao giờ Giáo hội đi ngược lại quyền lợi quốc gia, dân tộc hoặc đứng bên lề thời cuộc để được an thân.

Chính vì nhìn thấy được tầm ảnh hưởng to lớn và địa vị cao quý của Phật giáo trong lòng dân tộc, uy tín và sức mạnh trong xã hội VN nên đảng CSVN đã coi GHPGVNTN như là một mối đe dọa tiềm tàng cho quyền lực và sự thống trị độc tôn của họ.

Thời kỳ những năm từ 1975 đến

1985 là thời kỳ “vàng son” của chủ nghĩa CS trên thế giới.

Sau sự sụp đổ của những nhà nước dân chủ trên bán đảo Đông dương, chủ nghĩa CS đã lan tràn nhanh chóng đến một vùng đất mà theo mọi người là “không đội trời chung” với CS, đó là các nước Hồi giáo ở Tây Nam Á và Nam Á.

Năm 1980, Liên xô xâm chiếm A Phú Hãn, thiết lập ở đây 1 nhà nước CS theo mô hình các nước Trung Á trong LB Xô viết, chủ nghĩa CS tràn sang Yemen và vượt qua Hồng Hải đến Đông Phi. Một loạt các nước châu Phi bị nhuộm đỏ như Angola, Mozambique, Ethiopia, Somalia.

Chủ nghĩa CS còn được xuất cảng từ Cuba sang các nước Mỹ châu La tinh và Nam Mỹ.

Chính vì những thắng lợi “long trời, lở đất” đó, với khí thế hùng hực như “trúc chẻ, ngói tan” của chủ nghĩa CS trên thế giới mà đứng đầu là Liên xô, CSVN trở thành một tên lính xung kích hung hăng và cực đoan nhất. Bất chấp nền kinh tế quốc gia đang ngoắc ngoải và tê liệt hoàn toàn, họ vẫn xua quân sang chiếm đóng xứ Chùa Tháp theo kế hoạch của Liên xô.

Mặc cho người dân sống trong đói nghèo và tuyệt vọng, xã hội đã chết lâm sàng vì những vật dụng tối thiết yếu và nhỏ nhoi như xà phòng, kem đánh răng, giày dép, áo quần để che thân là những thứ đã trở thành khan hiếm và xa xỉ. Còn thuốc men để chữa bệnh là con số không, cả nước dùng Xuyên tâm liên như một thứ thuốc trị bá bệnh!?! Nhưng đảng CSVN với những người lãnh đạo như Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, Trường Chinh, Phạm Văn Đồng vẫn tiếp tục u mê trong cơn điên loạn. Họ không hề quan tâm đến quốc kế dân sinh, không thêm biết là họ đang đưa đất nước xuống hố thẳm, họ không tự nhận thức được VN vào thời điểm đó đang ở đâu, vị trí nào trong bản đồ thế giới và khu vực... Trong khi đất nước VN hoàn toàn tê liệt trong “thiên đường XHCN” thì ở các nước bên cạnh như Thái Lan, Singapore, Mã Lai đang tiến hành công nghiệp hóa và đang đuổi theo bết bát các nước phát triển giàu có như Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài Loan.

Đảng CSVN tự cô lập mình và cô lập cả dân tộc với thế giới. VN trở thành một ốc đảo của đói nghèo và lạc hậu. Họ không hề có ý định canh tân đất nước như đã rêu rao trong cuộc chiến tranh “chống Mỹ cứu nước”.

Đảng CSVN dồn mọi nguồn lực vào việc củng cố chế độ. Nhưng củng

cố chế độ không qua con đường phát triển đất nước và chấn hưng dân tộc, họ củng cố chế độ bằng cách triệt tiêu tất cả mọi tinh hoa của đất nước và dân tộc. VN những ngày sau 1975 nhà tù mọc lên như nấm sau cơn mưa để giam cầm, thủ tiêu, trừng phạt những người thuộc chế độ cũ. Không chế và tiêu diệt những con người ưu tú của đất nước nếu nghi ngờ họ hoặc không nhận được sự phục tùng, hợp tác của họ.

Nhưng quan trọng nhất là đảng CSVN đã tấn công vào các tôn giáo - một hình thái xã hội dân sự duy nhất còn tồn tại độc lập với chế độ CS sau 1975.

Trong những tôn giáo lớn tại VN thì GHPGVNTN là tôn giáo mang bản sắc dân tộc sâu đậm nhất, có uy tín và ảnh hưởng to lớn nhất, có số lượng tăng sĩ và tín đồ đông đảo nhất và trong mắt của người CSVN là một mối đe dọa tiềm tàng nguy hiểm nhất!?

Cho dù CSVN nóng lòng muốn xóa sổ Giáo hội PGVNTN một cách nhanh chóng và triệt để nhưng họ biết rằng sẽ rất là mạo hiểm nếu làm như vậy vì “bức dây động rừng”. Họ đã rất thận trọng nhưng vô cùng quyết.

Họ biết rằng GHPGVNTN như cây đại thụ, bóng của đại thụ bao trùm cả đất nước VN, rễ của đại thụ ăn sâu vào nguồn mạch dân tộc VN nên họ đã lộng giả thành chân tiến hành cái gọi là “Thống nhất” Giáo hội Phật giáo năm 1981, bản cách cho dựng lên một “Giáo hội” mới có tên gọi là Giáo hội Phật giáo VN, một tổ chức bù nhìn của đảng CSVN, là một thành viên trong mặt trận Tổ quốc VN, cánh tay nối dài của đảng CSVN.

Theo như tiết lộ của ông Đỗ Trung Hiếu (một kiến trúc sư của Giáo hội này) thì: *“Cuộc Thống nhất Phật giáo lần này, bên ngoài là do các Hòa thượng gánh vác nhưng bên trong bàn tay của đảng CSVN xuyên suốt quá trình Thống nhất để nắm và biến tướng Phật giáo VN trở thành tổ chức bù nhìn của đảng”* *. Ông Hiếu còn cho biết Ban Dân vận trung ương chỉ thị không chế Phật giáo như sau: *“Nội dung đề án (Thống nhất) là biến hoàn toàn Phật giáo VN thành một Hội đoàn quần chúng, còn thấp hơn Hội đoàn vì chỉ có Tăng-Ni, không có Phật tử. chỉ có tổ chức bên trên không có tổ chức bên dưới tên gọi là Giáo hội Phật giáo VN”* *.

Sau cái gọi là “Thống nhất các hệ phái Phật giáo” đó và sau khi một Giáo hội nhà nước ra đời, CSVN đã đặt GHPGVNTN ngoài vòng pháp luật, không công nhận tính chính thống và pháp lý của Giáo hội PGVN

Thống nhất và đàn áp thẳng tay bất cứ một sinh hoạt nào của Giáo hội Thống nhất, bỏ tù và thủ tiêu những vị cao tăng không chịu hợp tác với đảng CS.

Hòa thượng Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang và Hòa thượng Đệ ngũ Tăng thống Thích Quảng Độ bị lưu đày và đã trở thành những tù nhân Tôn giáo nổi tiếng trên thế giới.

Nhưng CSVN tạm thời chỉ tiêu diệt được cái cái hình thức bên ngoài của Giáo hội PG Thống nhất chứ không thể tiêu diệt được linh hồn của Giáo hội. Linh hồn của Giáo hội PGVN Thống nhất là giáo lý giác ngộ của đức Bổn sư.

Ngày nào giáo lý giác ngộ của đức Bổn sư Thích Ca còn hiện hữu còn được tín ngưỡng thờ phụng thì Giáo hội PGVN Thống nhất còn tồn tại. Giáo hội chính là thể tử của đức Bổn sư, điều này không thể dùng cường quyền mà áp đặt được cũng không thể dựng lên một Giáo hội khác để thay thế được.

Sau 1985 chủ nghĩa CS trên toàn thế giới đi vào khủng hoảng nghiêm trọng, nó đã bộc lộ hết những khuyết tật của một mô hình xã hội quái gở và một ý thức hệ phản dân chủ, phản khoa học và chống nhân loại. Đến những năm cuối cùng thập niên 80 hệ thống CS đã bắt đầu tan rã từ Mỹ La tinh sang Đông Phi đến Nam Á và Đông Nam Á. Tại Đông Nam Á các đảng CS thay nhau sụp đổ, các lực lượng vũ trang CS thay nhau giải thể, hạ vũ khí đầu hàng như ở Thái Lan, Mã Lai.

Bước sang thập niên 90 của thế kỷ 20, các nước Đông Âu đã hoàn thành cuộc cách mạng nhưng, chủ nghĩa CS bị vứt bỏ vào sọt rác lịch sử; tại quê hương của chủ nghĩa CS là Liên Xô cũng bắt đầu đi vào cải cách và đổi mới và sau đó là sự sụp đổ của Liên bang Xô viết.

CSVN bị khủng hoảng nặng nề về kinh tế lẫn chính trị, đảng CS mất tư tưởng chỉ đạo. Để tồn tại họ quay sang thần phục Trung cộng hầu tìm chỗ dựa cho đảng và cho một khối đảng viên đang mất phương hướng. Họ du nhập chủ nghĩa tư bản rừng rú và chủ nghĩa thực dụng của Đặng Tiểu Bình từ TC về thay thế cho chủ nghĩa Mác-Lênin đã lỗi thời và không còn thuyết phục.

Từ đó CSVN bị cuốn vào quỹ đạo của TC, bị chi phối từ kinh tế đến chính trị, ngoại giao và tư tưởng. Sự độc lập của đất nước đã bị đe dọa bởi sự cầu kết của tham vọng Bá quyền phương Bắc và bọn Việt gian bán nước.

Thế giới bước sang thế kỷ 21 với

sự bùng nổ về công nghệ thông tin và học thuyết toàn cầu hóa đã đẩy CSVN vào sân chơi của khu vực và quốc tế về kinh tế, nhưng CSVN vẫn khẳng khái cố bám víu vào chế độ độc tài đảng trị hòng tiếp tục duy trì đặc quyền đặc lợi và quyền lực độc tôn. Nhưng với một thế giới mở về thông tin và hội nhập kinh tế thì không phải CSVN muốn làm gì thì làm như thời còn Liên Xô của thập niên 70-80s.

Quyền lực của đảng CS tuy không được chia xẻ nhưng cũng đã bị giới hạn khá nhiều vì xu thế Dân chủ hóa toàn cầu. Dân chủ là hướng đi và sự lựa chọn tất yếu của nhân loại trong thời đại ngày nay.

Thời cuộc đã chín muồi, "tháng 10-2003, Đại hội bất thường tại Tu viện Nguyễn Thiệu tỉnh Bình Định đã khai mở cơ duyên. Giáo hội PGVNTN tập hợp đầy đủ Hội đồng Lương viện. Sau đó Ban đại diện các tỉnh, thành, quận huyện dần dà tái lập" *

Vẫn tiếp tục truyền thống như 2000 năm qua, GHPGVNTN lấy mục đích phục vụ nhân loại và dân tộc bằng cách hoằng dương chánh pháp, thực hiện lý tưởng "thượng cầu Phật đạo, hạ hóa chúng sinh".

Và Giáo hội cũng minh định lập trường của mình cho nhân dân VN và thế giới biết rằng: "Giáo hội PGVN Thống nhất chỉ hoạt động thuần túy tôn giáo đem giáo lý giải thoát, giác ngộ đến cho chúng sinh. Chư Tăng không bao giờ đảm nhận chức vụ gì của thế gian, nên Giáo hội PGVN Thống nhất là Giáo hội thuần túy" *

Lập trường trong sáng này được chư Tăng ni gìn giữ một cách nghiêm khắc và được các vị học giả các nhà ngoại giao và chính khách của nhiều nước trên thế giới hoan hỉ đón nhận. Các quốc gia dân chủ trên thế giới đã gửi nhiều phái đoàn đến diện kiến chư tôn đức trong Hội đồng Lương viện để tìm hiểu và chia xẻ với quý Ngài về mục tiêu duy trì nền hòa bình thế giới và mưu tìm một nền Dân chủ và công lý đích thực cho VN.

Với nhà cầm quyền CS thì Giáo hội PGVN Thống nhất là một thách thức cho chế độ độc tài của họ nên họ tìm mọi cách để trấn áp, sách nhiễu, cô lập.

Nếu nói về những khó khăn, nguy hiểm và gian lao bức bách mà Giáo hội PGVN Thống nhất đã trải qua từ khi phục hoạt đến nay thì quá nhiều, trong phạm vi bài viết này không thể nào đề cập hết được.

Nhưng như núi Thái Sơn, mặc cho phong ba bão táp Giáo hội vẫn kiên định lập trường và lý tưởng phục vụ Đạo pháp và dân tộc. Đem giáo lý

từ bi của Đức Phật phổ độ chúng sinh, đồng hành cùng dân tộc trước hiểm họa Bắc thuộc, đau cùng nỗi đau của nhân dân trước mỗi quốc nhục độc tài tham nhũng và lạc hậu, xót xa trước sự băng hoại xã hội, sự suy đồi đạo đức, nhân tâm ly tán và chủ nghĩa hưởng thụ đang tàn phá thế hệ trẻ của chúng ta.

Một lần nữa Giáo hội lại khẳng định luôn gắn liền vận mệnh của mình cùng vận mệnh dân tộc và đất nước khi chủ trương: muốn giải trừ Pháp nạn trước hết phải giải trừ Quốc nạn. Điều này được minh định qua lập trường của Giáo hội về những vấn đề lớn của quốc gia như Hoàng Sa-Trường Sa, về biên giới lãnh thổ, về vụ khai thác Bôxít tại Tây Nguyên và nguy cơ của "đội quân thứ 5" đang hiện diện tại VN từ nam chí bắc...

Trong tình thế bị bao vây kiềm tỏa, Giáo hội cũng đã làm được nhiều việc đầy ấn tượng trong công tác từ thiện - xã hội của mình như tổ chức những cuộc cứu trợ bão lụt khắp cả nước mỗi khi có thiên tai, tổ chức thường xuyên những đợt phát quà cho những người thiếu may mắn và thua thiệt trong một xã hội cạnh tranh bất bình đẳng và vô tình... Người dân trong nước và thế giới nhiều lần được mục kiến và rất quen thuộc với Hòa thượng Thích Không Tánh người đại diện cho Hội đồng Lương viện Giáo hội PGVN Thống nhất trong những chuyến công tác từ thiện này.

GHPGVNTN đang cùng với những tôn giáo bạn và nhân dân cả nước nhất là những nhà đấu tranh cho dân chủ kiến tạo nền tảng cho một xã hội dân sự cởi mở tại VN. Chính điều này mới thực sự khác họa hình ảnh trung thực của Giáo hội như là một nhân tố quyết định để hình thành một chế độ dân chủ, đa nguyên và pháp trị tại VN trong quá khứ trong hiện tại và nhất là trong tương lai.

Hiện tại hơn bao giờ hết, đất nước VN, con người và xã hội VN đang cần một Giáo hội chân truyền và trong sáng để dẫn dắt, để xoa dịu những đau thương mất mát và nhất là để hóa giải những hận thù đã chất cao hơn núi tại VN. Đó là sứ mệnh của Giáo hội PGVN Thống nhất, và chỉ có Giáo hội PGVN Thống nhất mới đủ tư cách và phẩm giá để làm việc đó.

Thế giới ngày hôm nay đang chuyển dịch theo một chiều hướng nguy hiểm, nhất là quan hệ Mỹ-Trung đang tiềm tàng những mâu thuẫn không có cơ may hóa giải vì tham vọng điên cuồng bởi sự kết hợp hai luồng tư tưởng cực đoan nguy hiểm hai chủ nghĩa hiếu chiến và tham tàn, đó là chủ nghĩa CS và tư tưởng Đại

Hán. Chúng ta không thể thay đổi được thực tế này, đây là kết quả tai hại của sự tôn thờ vật chất và danh vọng.

TC ngày hôm nay đã trở thành hiểm họa của Mỹ, Nhật và cả thế giới, người Mỹ đã thức tỉnh, người Nhật đã hoảng sợ. Trong cuốn Bạch thư quốc phòng mà nước Nhật mới cho công bố ngày 30-07-2012, họ đã đánh động với thế giới về mối đe dọa này. Còn người Mỹ thì đang ráo riết chuẩn bị đối phó với sức mạnh kinh hồn của TC bằng sự chuyển hướng chiến lược từ Âu sang Á. Trong kế hoạch chuyển hướng chiến lược, 60% vũ khí tối tân nhất sẽ được triển khai ở khu vực Đông Á này.

Thời gian gần đây chúng ta bắt đầu chứng kiến những mâu thuẫn và sự mất niềm tin đang được công khai (hoặc không thể che giấu) giữa hai siêu cường này, TC đã dùng những ngôn ngữ nặng nề bất chấp sự tế nhị ngoại giao khi yêu cầu nước Mỹ phải "cấm mồm" không được can thiệp vào biển Đông mà họ cho là chuyện "nội bộ" của họ.

Nhưng biển Đông chỉ là phần nổi trong tảng băng, cái phần chìm mới thực sự là quan trọng, đó là sự mâu thuẫn chiến lược giữa hai siêu cường này.

Đứng trước một viễn cảnh của thế giới và khu vực như vậy, chúng ta và cả những người CS cũng thấy rằng chế độ CS này đang khủng hệ có tương lai.

Đông Á đang đứng trước một trận cuồng phong và một trật tự thế giới mới sắp hình thành, chế độ CSVN sẽ bị quét sạch sau trận cuồng phong này vì chế độ này không phù hợp với xu thế thời đại và trật tự thế giới mới.

Tại VN một nhà nước Dân chủ-Pháp trị sẽ hình thành là một tất yếu, nhưng không phải như vậy mà khó khăn sẽ chấm dứt và dân tộc VN sẽ dễ dàng hưởng được dân chủ, tự do và thái bình thịnh trị, vì nguy cơ một chế độ độc tài mới sẽ manh nha trong đó có nguy cơ những người CS cũ và thế lực hậu thuẫn họ sẽ trở dậy để một lần nữa đưa đất nước đến thảm họa (nước Nga hiện nay là một bài học nhân tiền). Để đối trị với nguy cơ này, vai trò của Giáo hội PGVN Thống nhất và những tôn giáo bạn như Phật giáo Hòa Hảo, Công Giáo, Cao Đài và Tin Lành sẽ cùng nhau tạo nên một nền tảng để một chế độ Dân chủ và Pháp trị xây dựng trên đó, đây là cách tốt nhất để chế độ Dân chủ hình thành và phát triển tốt đẹp và là cách tối ưu để bảo vệ nó không cho những thế lực hắc ám trở dậy giết chết hoặc chuyển hướng và tha hóa. Vì một lẽ dễ hiểu là trong một xã

họ phải được thực sự tự do trong việc lựa chọn trường học... theo lương tâm của mình» (GD 6). Tại Việt Nam hôm nay, làm gì có được cái tự do này!

2.2. Các thầy cô Công giáo cũng như quý thầy cô có lương tâm nhà giáo.

Hầu nhiều thầy cô hiểu rõ, thấy rõ những bất cập của nền giáo dục hôm nay. Hơn một lần các thầy cô đã từng bối rối khi đứng trên bục phải dạy điều mình không tin và phải nói điều không thật, không đúng. Cái họa thành tích bao năm tháng qua lột trần “cái giả cái thực” của hệ thống giáo dục hôm nay. Liên Xô sau 70 năm tung hoành trong nháy mắt đã sụp đổ tan tành mà “không cần một viên đạn” cũng vì cái giả phát sinh do cái chủ thuyết vô thần duy vật này. Một cử chỉ ngoạn mục đầu tiên là vị bộ trưởng giáo dục Liên bang Nga (mới) tuyên bố hủy bỏ sách giáo khoa sử cũ và viết lại toàn bộ lịch sử nước Nga và các nước liên hệ. Các thầy cô cũng cần làm những nghĩa cử tương tự qua cách giảng dạy. Dạy hết tình, dạy hết lòng. Dạy với lòng yêu người, yêu sự thật. Dạy không cần dạy kèm dạy thêm. Dạy với cả con tim và khối óc. Dạy cho lớp trẻ biết động não và biết phân định tốt xấu, phải trái. Dạy cho con trẻ thành người có cái tâm, có cái đầu, có bàn tay lao động khéo léo thay vì đào tạo nên một loạt “con người máy, chỉ biết cóp nhặt, nhai lại người khác”. Xin đề Thánh Thần chân lý nói tiếp với quý thầy cô. Cầu cho các thầy cô thực sự là các nhà thừa sai của Tin Mừng yêu thương, chân lý ngay trong môi trường giáo dục hôm nay.

2.3. Còn các con, các học sinh sinh viên Công giáo trong gia đình Giáo phận.

Cha khích lệ các con can đảm bước vào ngôi trường giáo dục hôm nay. Biết rõ các con phải vật lộn với chủ thuyết vô thần duy vật. Rất vất vả. Rất liều lĩnh. Nhưng Chúa ban đủ ơn cho các con. Có thể tóm tắt mấy điều quan yếu giúp các con để nhớ và vận dụng thật tốt.

Hãy hiện ngang sống đời Công giáo. Là những học sinh sinh viên Công giáo trong môi trường duy vật vô thần, các con hãy thận trọng kéo quy ngã thăm thương. Ngoài những tiêu chuẩn đòi hỏi một học sinh gương mẫu hôm nay, các con cần có ý thức rõ, quyết tâm lớn với mục đích cao cả là phục vụ bằng một tình yêu mạnh mẽ thúc đẩy các con chăm học. Đừng quên các con còn là những “người được sai đến trường lớp để loan báo Tin Mừng yêu thương cho thầy cô và bạn bè”. Đây là vinh dự, là

sứ mạng, là lệnh truyền của Chúa Giêsu. «*Hãy rao giảng Lời Chúa, hãy lên tiếng, lúc thuận tiện cũng như lúc không thuận tiện*» (2Tm 4,2). Rao giảng thế nào? Vài tấm gương “người tốt việc tốt” sau đây sẽ nói nhiều với các con.

- Chuyện Bé Tina : Mỗi sáng tới trường mẫu giáo, Bé có thói quen kể chuyện các thánh trong các tập tranh hình. Hơn một lần cô giáo nói : “Bé Tina, Bé không được phép truyền đạo bất hợp pháp ở đây!”. Bé ngoan ngoãn thưa : “Thưa Cô, Bé đâu có truyền đạo! Bé kể chuyện các anh hùng mà!” Còn ai anh hùng hơn các thánh? Anh hùng như kiểu Abraham Lincoln, như Mahatma Gandhi, như Ngô Đình Diệm, như Raymon Mag-saysay, như Mẹ Têrêxa Calcutta... đáng được kể và được nghe lắm chứ!

- Chuyện Bé Thân : Như trường hợp Em Trần Hữu Th. lớp 8 một trường THCS I.B. khi nghe cô H. thao thao dạy “Tổ tiên loài người là Khỉ” với những lời xỉ vả các «Nhà tôn giáo» và báng bổ cả Thượng Đế. Phản ứng của Em là cười to, cười thật to... làm cả lớp ngỡ ngàng cười theo, còn cô thì đỏ mặt tức tối. Cô quyết định đuổi em khỏi lớp. Em lễ phép đứng dậy thưa : “Thưa Cô, Cô dạy đúng quá! Tổ tiên loài người là Khỉ. Em nghiệm quả đúng thế! Nghe Cô nói, em chăm chú nhìn thấy mặt Cô giống mặt khỉ quá!”. Cô giáo đã bước ra khỏi lớp và không bao giờ trở lại trường!

- Chuyện hai bé “Hoa Lư”, Pleiku : Chuyện này theo lời của một vị cán bộ về hưu kể cho cha. Chuyện xảy ra năm 1982 tại ngã ba Hoa Lư, Pleiku. Vào khoảng 1 giờ trưa ngày Chúa nhật, có 2 vị tóc bạc đã thấy có 2 em bé cầm Tân Ước đi lẻ. Hai ông ngửa miệng mắng các bé : “Lẽ lẽ lẽ! Mê tín dị đoan! Học không học, lao động không lao động. Lẽ lẽ lẽ! Đi về!” Hai cháu lặng lẽ đi được ít bước, ngoái cổ lại thưa : “Thưa chú!” - “Chú cháu gì! Đi về học hành lao động!” - “Thưa chú, mẹ cháu có nuôi một con bò, hai con heo” - “Thì kệ mẹ chúng mày” - “Thưa chú, bò heo của mẹ cháu không đi lẻ!”

Đúng như Chúa Giêsu đã nói : “*Khi người ta nộp anh em -thứ tòa đời mới- anh em đừng lo phải nói làm sao hay phải nói gì, vì trong giờ đó, Thiên Chúa sẽ cho anh em biết phải nói gì*” (Mt 10,19). Muốn thế các con cần nắm vững niềm tin cơ bản của người có đạo. Đó là ba cái MỘT mà cha đã nói tới trong thư nhân Ngày Quốc tế Thiếu nhi vừa qua. Cha nhắc lại.

- Một niềm tin, một tin mừng, một

đại gia đình : Tin theo Đạo, các con biết mình tin theo AI? Tin theo Chúa Giêsu, chứ không chỉ tin theo lương tâm, khối óc và lịch sử. Chúa Giêsu dẫn chúng ta đi tới đâu? Tới chỗ thừa nhận một Đấng Tạo Hóa là Cha và mọi người là anh em con Cha. Đó là một đại gia đình, một Tin Mừng vĩ đại. Chúng ta hãy nghe dân Israel xác tín: “*Chỉ có dân tộc vĩ đại này mới là một dân khôn ngoan và thông minh. Phải, có dân tộc vĩ đại nào được thần minh ở gần, như Đức Chúa, Thiên Chúa chúng ta, ở gần chúng ta, mỗi khi chúng ta kêu cầu Người?*” (Đnl 4,6t). Tin Mừng phải được rao truyền cho mọi người.

- Một lệnh truyền: Phải truyền đạo: Thời nay nghe tới hai chữ “truyền đạo” hay “truyền giáo” là dội lắm! Người thì lo cấm, kẻ thù e dè tránh né! Đây là lệnh Chúa truyền, không do dự, không đắn đo, không chống lại được! Đây là việc tốt nhất và thích hợp nhất để cứu vãn cái xã hội đã đưa Ông-Nông-Hội lên thay thế Ông Trời! Những biển cổ Đại hồng thủy, tháp Babel, chuyện các cuộc chiến tranh tầm quốc tế hay địa phương, chuyện Tháp đôi ngày 11-09 bên New York, chuyện các nhà máy nguyên tử bên Liên Xô cũ hay ở Nhật mới đây vẫn là những bằng chứng hùng hồn cảnh báo con người muốn gạt bỏ Thiên Chúa. Vậy sống truyền giáo là sống trong mối quan hệ mật thiết với Thiên Chúa là Cha mọi người và với mọi người là anh em với nhau. Tốt lắm chứ! Tại sao lại phải cấm? Nhưng truyền giáo thế nào cho hữu hiệu và đúng phép? Bằng triệt để sống một giới luật yêu thương!

- Một giới luật: “*Hãy yêu nhau như Chúa yêu*”: Vì tất cả đều là con Cha, đều là anh em với nhau, nên cũng chỉ có một giới luật yêu thương. Yêu Chúa (hàng dọc/tôn giáo) yêu người (hàng ngang/đạo lý) đều là một hài hòa, thống nhất. Có đời sống nào cao cả hơn? Vì thế, người Công giáo đích thực là người hiếu thảo nhất, là người yêu nước nhất. Người học sinh sinh viên Công giáo đích thực cũng chính là những học sinh sinh viên tốt nhất. Không nhất thiết phải nhất về trí thông minh mà là khôn ngoan, đạo đức, gương mẫu. Chính tình thương yêu này đòi buộc người Công giáo nghiêm túc thi hành sứ mạng “được sai đi truyền giáo”.

Các con rất thân yêu,

Những gương mẫu trên đây giúp các con thâm tín Thánh Thần Chúa vẫn đồng hành với các con ngay trong trường lớp vô thần duy vật. Với quyền năng Thánh Thần, các con đủ sức “bơi ngược dòng” trong khi chưa

có được cái quyền tự do học trong ngôi trường đạo như thời cha ông. Trước mỗi giờ học các con hãy nhớ thầm nguyện rằng: “*Cúi xin Chúa sáng soi. Cho chúng con được biết việc phải làm. Cùng khi làm xin Chúa giúp đỡ cho mỗi kinh, mỗi việc chúng con, từ khởi sự cho đến hoàn thành đều nhờ bởi ơn Chúa. Amen*”. Với ơn Chúa, các con toàn thắng “*nhờ Đấng đã yêu mến*” các con (x. Rm 8,37).

Hiệp thông cùng các con.

(Ký tên và đóng dấu)

+ Micae Hoàng Đức Oanh

Giám mục Giáo phận Kontum

Gần Đại Hội 5, chồng tôi đang bị nhồi máu cơ tim, viết một lá đơn khiếu oan, trình bày khúc chiết vấn đề này, đề nghị Đại Hội cử một tiểu ban kiểm tra lại và có kết luận rõ ràng vì đây là một vụ án lớn nhất từ trước đến nay có liên quan đến nhiều người: có ủy viên Bộ Chính Trị, có ủy viên Trung Ương, có Bộ Thứ Trưởng, có Tướng Tá và cán bộ cao cấp...

Lá đơn đó được gửi đến cho các ủy viên Trung Ương Đảng, cho Đại Hội 5, cho Ban Bí Thư, cho Tổng Bí

phạm chính sách, bị Đỗ Mười trừ dập). Được coi là thân với Lê Duẩn, khi dự đám tang Lê Duẩn năm 2006, các con của Lê Duẩn đã hỏi ông Đoàn Duy Thành “*Họ có giết chúng cháu không!?*”.

- **Ủy Viên Bộ Chính Trị Trần Xuân Bách, tên thật là Vũ Thiện Tuấn**(1924-2006), vì có tư tưởng đổi mới, kêu gọi đa nguyên, đa đảng sau khi đi quan sát sự sụp đổ của Đông Âu, bị khai trừ.

- **Hoàng Minh Chính** (1920-2008), năm 1947 từng tham gia lãnh đạo trận đánh sân bay Gia Lâm, được đảng CSVN cử làm Tổng Thư Ký đảng Dân Chủ thành lập năm 1944 để tập hợp giới tư sản và trí thức. Năm 1957, được cử sang Liên Xô theo học Trường Đảng Cao Cấp. Năm 1960, về nước, được bổ nhiệm Viện Trưởng Viện Triết Học Mác-Lênin, bị bắt biệt giam 6 năm không xét xử, bị quản chế ở Sơn Tây từ 1973 đến 1976 vì cho là trong nhóm xét lại. Năm 1995, ông Hoàng Minh Chính còn bị kết án 1 năm tù vì tội “*lợi dụng quyền tự do dân chủ, xâm phạm lợi ích của nhà nước*”. Sau 3 lần bị Thọ bỏ tù mà không khuất phục nổi ý chí của Hoàng Minh Chính, Thọ đã định bí mật thủ tiêu. Ông Chính đã đánh phải thép tuyên bố: “*Có bắn thì bắn trước mặt, bắn sau lưng là hèn*”. Tổng cộng ông đã bị 12 năm tù, 9 năm quản chế.

Sau này, khi lên tiếng tranh đấu Dân Chủ và phục hoạt đảng Dân Chủ thì bị trừ dập.

Năm 2005, ông qua Hoa Kỳ chữa bệnh, đến phát biểu tại đại học Harvard về đề tài dân chủ cho Việt Nam và điều trần trước Ủy Ban Đối Ngoại Hạ Viện Hoa Kỳ. Tháng 10/2005, trước khi về lại VN, ông có cuộc họp báo tại San Jose, cho hay từng có âm mưu hãm hại HCM, và nhóm ông tìm cách báo tin này cho HCM... Khi về VN, ông bị công an trả thù, cho bọn côn đồ và cựu chiến binh đến nhà chửi rủa và quăng phân...

- **Nguyễn Hộ** (1916-2009), gia nhập Đảng Cộng sản Việt Nam năm 1937. Năm 1940, ông bị nhà cầm quyền Pháp ghép tội kích động đình công ở xưởng đóng tàu Ba Son, bị tuyên án tù 5 năm ở Côn Đảo.

CÁC VỤ THAN TRỪNG nội bộ đẫm máu của đảng CSVN

—Đỗ Thông Minh, Nhật Bản 17-12-2011—

(Tiếp theo và hết)

- **Thiếu tướng Đặng Kim Giang** (1910-1983), bị Pháp bắt kết án giam 12 năm tù, Phó Chủ Nhiệm Tổng Cục Hậu Cần Quân Đội NDVN, tham gia trận Điện Biên Phủ 1954, Đại biểu Quốc hội, bị bắt giam 6 năm (có lúc cũng tại Hỏa Lò nơi bị Pháp giam) và 7 năm quản chế vì cho là chủ trương chia ruộng đất và khuyến khích tư sản, theo xét lại cùng phe Võ Nguyên Giáp. Năm 1995, tức gần 30 năm sau, bà Nguyễn Thị Mỹ, 77 tuổi, vẫn còn đi khiếu nạn về trường hợp của chồng. Trong thư kêu cứu có đoạn:

Tôi đã có đến ông Lê Đức Thọ và ông Trần Quốc Hoàn. Ông Trần Quốc Hoàn tránh không tiếp. Tôi nói với ông Lê Đức Thọ:

“Anh Giang phạm tội gì mà các anh còng tay, còng chân mang đi? Sao đối xử với nhau tệ thế? Có phải gián điệp của đế quốc không? Nếu phải, đem xử bắn. Mẹ con tôi tán thành”.

Ông Thọ nói: “Không phải. Đây là cuộc đấu tranh nội bộ, không đem ra xử công khai được. Chị cứ yên tâm. Chúng tôi không bỏ tù nhau đâu. Thuyết phục nó không được, phải dùng biện pháp hành chính. Khi nào nó nghe ra sẽ về thôi. Cửa nhà tôi lúc nào cũng rộng mở. Chị có khó khăn gì cứ đến.”

Thật ra cánh cửa đó đã vĩnh viễn sập lại sau lưng tôi kể từ ngày đó...

Thư v.v...

Sau đó, tháng 9/1982, chồng tôi lại bị bắt trở lại, “về tội tán phát đơn khiếu nại làm mất uy tín của đảng”. Lần này chồng tôi bị đưa đi giam cầm tại Nam Định 8 tháng...

Chúng tôi có 7 con. Sau khi cha bị buộc tội thì mỗi đứa con một thâm kịch. Đây là một cuộc “tru di tam tộc”...

Từ năm 1980, gia đình Đặng Kim Giang hơn 10 người sống chen chúc trong một túp nhà tranh vách đất rách nát 14 mét vuông... và Giang chết trong khi nước mưa dột rơi vào người.

- **Thiếu tướng Lê Quảng Ba**, tên thật là Đàm Văn Mông, dân tộc Tày (1914-1988), nguyên Tư Lệnh đầu tiên Quân khu Việt Bắc năm 1949, năm 1951, làm Đại Đoàn Trưởng đầu tiên Đại Đoàn 316, bị kết tội cùng phe Hoàng Văn Hoan (?).

- **Thiếu tướng Chánh Thanh Tra Bộ Công An Trần Văn Thanh**(1953-, vì tổ tham nhũng).

- **Ủy Viên Bộ Chính Trị, từng du học Liên Xô 5 năm, Chủ Tịch Quốc Hội Nguyễn Văn An** (1937), nhiệm kỳ 2001-2006, phê bình tính mất dân chủ trong đảng, đòi thực thi dân chủ.

- **Cựu Phó Thủ Tướng CSVN Đoàn Duy Thành** (1929-), tác giả cuốn hồi ký “*Làm Người Là Khó*”, chủ trương làm khoán (bị cho là

Sau 1975, lãnh đạo Câu Lạc Bộ Những Người Kháng Chiến Cũ, ông nói: Ngày xưa nếu CNCS đã cứu đất nước khỏi ách thực dân, thì bây giờ chính CNTB sẽ cứu đất nước ra khỏi nghèo nàn lạc hậu.

Năm 1989, tổ chức này cũng bị nhà cầm quyền giải tán. Bất bình, ông từ bỏ đảng năm 1991 sau hơn 53 năm trong đảng. Sau đó ông bị bắt và quản thúc tại gia vì tội “chống đảng”. Ông đưa ra “Giải Pháp Hòa Hợp Hòa Giải” và cuốn sách “Quan Điểm Và Cuộc Sống”. Sách của ông kêu gọi đảng CSVN hãy từ bỏ Chủ Nghĩa Mac-Lênin. Vì vậy ông bị nhà cầm quyền bắt lần thứ 2 năm 1994. Theo ông Việt Nam ở thời điểm năm 2008 chỉ có độc lập chứ không có tự do...

- **Nguyễn Văn Trấn** (1914-1998), Chính Ủy Bộ Tư Lệnh Khu 9, Năm 1938, ông sáng lập tờ Le Peuple (Dân chúng). Ngày 25-8-1945, ông lãnh đạo cuộc đảo chính cướp chính quyền ở Sài Gòn. Do có những hành động quyết liệt với các phần tử đối kháng, ông bị gọi là hung thần Chợ Đệm. Có giả thuyết cho rằng Nguyễn Văn Trấn cũng từng là “hung thần”, là một trong 3 người đã thực hiện việc giết Tạ Thu Thâu (1906-1945), 2 người kia là Kiều Đắc Thắng và Nguyễn Văn Tây. Năm 1954, tập kết ra Bắc, trở thành Giảng Viên trường Nguyễn Ái Quốc, rồi Vụ Phó Ban Tuyên Huấn Trung Ương...

Trong những năm cuối đời, ông nghi ngờ về vai trò của đảng CSVN, tham gia Câu Lạc Bộ Những Người Kháng Chiến Cũ và ký vào bản kiến nghị 100 người năm 1988 kêu gọi thay đổi cách thức bầu cử. Ông viết cuốn “Viết Cho Mẹ Và Quốc Hội” nói lên mặt trái của chế độ, bị cấm lưu hành trong nước. Trong cuốn này ông cũng đề cập tới chuyện Lê Đức Thọ muốn thay HCM bằng Tướng Nguyễn Chí Thanh...

Năm 1997, ông là một trong 45 nhà văn được Tổ chức Theo dõi nhân quyền (Human Rights Watch) trao giải Hellman/Hammett dành cho các nhà văn bị đàn áp chính trị.

Ngoài ra, bị trừ dập còn có Đại Tá Lê Trọng Nghĩa là Cục Trưởng Cục 2, Đại Tá Lê Minh Nghĩa là

Chánh Văn Phòng Bộ Quốc Phòng, Đại Tá Đỗ Đức Kiên là Cục Trưởng Cục Tác Chiến, Lê Liêm, Bùi Công Trùng, Hoàng Thế Dũng là Tổng Biên Tập báo Quân Đội Nhân Dân, Minh Tranh là Giám Đốc nhà xuất bản Sự Thật, Nguyễn Kiến Giang là Phó Giám Đốc nhà xuất bản Sự Thật, Trần Minh Việt là Phó Bí Thư thành ủy Hà Nội, Phạm Việt là Phó Tổng Biên Tập báo Hà Nội Mới, Phạm Kỳ Vân là Phó Tổng Biên Tập tạp chí Học Tập, Trần Thư là Tổng Thư Ký báo Quân Đội Nhân Dân... trong bộ tham mưu của Tướng Giáp. Sau này có Nguyễn Trung Thành, Lê Hồng Hà, Vũ Đình Huỳnh là Bí Thư của HCM (bắt ngày 18-10-1967), Vũ Thư Hiên (con của Vũ Đình Huỳnh), Nguyễn Minh Cần... Rồi Nhóm Nhân Văn – Giai Phẩm, thêm nhà văn nhà kiêm biên kịch Hoàng Công Khanh (Vụ Trưởng, Giám Đốc Sở Văn Hóa – Thông Tin Hải Phòng). Và ngay cả Hồ Chí Minh (1890-1969), bị Lê Duẩn và Lê Đức Thọ lần át, cô lập, cũng chỉ là bù nhìn trong khoảng 10 năm cuối đời...

• **Thực ra CSVN không dễ gì giữ thăng bằng khi đi dây giữa hai đàn anh lớn có khuynh hướng trái ngược, nên có lúc ngã hẳn bên này, lúc ngã hẳn bên kia.** Hoàng Tùng đã cay đắng phải nói, HCM qua Tàu thì Mao Trạch Đông kéo theo đường lối của Mao, qua Nga thì Stalin kéo theo đường lối của Stalin... Viện trợ của hai nước này cho CSVN trong thời chiến vì vậy cũng hay gặp trở ngại, như lúc thì Trung Quốc hứa mà không viện trợ hay khi viện trợ của Liên Xô đi ngang qua đất T.Quốc bị chặn lại...

- Thời 1930, theo Đệ Tam Quốc Tế tức Liên Xô.

- Thời 1963, nhóm Lê Duẩn theo T.Quốc chống chủ nghĩa xét lại.

- Thời 1975, thì theo Liên Xô rồi chống Trung Quốc, năm 1978, cũng chính thời Lê Duẩn đã ký Hiệp Ước An Ninh với Liên Xô, đuổi người Hoa về nước, dẫn đến chiến tranh biên giới 10 năm (1979-1989).

- Thời 1990, khi Liên Xô tan rã, lại quay về với Trung Quốc.

- Thời 2010, bắt đầu căng thẳng

với Trung Quốc.

Mỗi lần xoay 180 độ như vậy, trong thượng tầng nội bộ có những bất đồng trầm trọng, phe yếu thế bị trấn áp, dẫn đến chuyện đã có những người tự nạn phải tại Liên Xô như Nguyễn Minh Cần, tại Trung Quốc như Hoàng Văn Hoan. Chính trong hàng ngũ CSVN đã phải ta thán, đảng thay đổi đường lối như “phụ nữ thay quần lót”, mỗi lần như vậy, không biết bao nhiêu đảng viên bị trừ dập.

• **Đối với nhân dân thì đảng CSVN ra tay thực hiện những vụ giết người, cướp của hàng loạt khiến khoảng 3-4 triệu người chết như:**

- Phong Trào Sô-viết Nghệ Tĩnh năm 1930.

- Rèn Cán Chỉnh Quân năm 1953.

- Cải Cách Ruộng Đất năm 1953-1956.

- Thống Nhất đất nước bằng bạo lực năm 1954-1975.

- Đàn Áp Phong Trào Nhân Văn – Giai Phẩm, năm 1955-1958.

- Cải Tạo Tư Sản Công Thương Nghiệp Miền Bắc năm 1954.

- Cải Tạo Tư Sản Công Thương Nghiệp Miền Nam năm 1975

Quan Làm Báo

**Bên trong cuộc sống khó khăn đàn áp, bên ngoài ngoại bang xâm lấn đe dọa !
Đồng bào quốc nội hãy tiếp tục xuống đường biểu tình đồng loạt, đòi quyền tự do cho con người và quyền tự quyết cho dân tộc !!!**

MỤC TIÊU CỦA CNXH là xóa bỏ biên giới Việt-Trung

Trần Mạnh Hào 19-08-2012

Chủ nghĩa Marx là chủ nghĩa quốc tế, không chấp nhận chủ nghĩa quốc gia; những người, những đảng phái theo chủ nghĩa quốc gia đều bị người Cộng sản coi là chủ nghĩa dân tộc cực đoan, là kẻ thù của những người Cộng sản. Khẩu hiệu cuối cùng của tuyên ngôn đảng Cộng sản do Marx-Engels viết, xuất bản năm 1848 là : vô sản toàn thế giới hãy liên hiệp lại.

Cũng theo Marx, giai cấp vô sản không có tổ quốc, không có quốc gia; rằng cách mạng xã hội chủ nghĩa chắc chắn phải xảy ra cùng một lúc trên khắp châu Âu...

Mục tiêu của CNXH theo Marx là xã hội đại đồng Cộng sản. Mục tiêu ấy nhằm tiêu diệt các ranh giới quốc gia, tiêu diệt nhà nước, tiêu diệt chính quyền, xóa hẳn quân đội, công an, xóa cả đảng cầm quyền tức là các giai cấp không còn nữa...

Những người Cộng sản theo Đệ tam Quốc tế trên khắp thế giới đều lấy cờ đỏ búa liềm của Liên Xô làm cờ của đảng mình. Liên Xô chính là tổ quốc của người Cộng sản. Mặc dù Liên Xô đã sụp đổ, cờ búa liềm quốc kỳ Liên Xô không còn nữa, khiến các đồng chí Cộng sản trên khắp thế giới đang mờ mờ tối.

Chỉ còn năm nước trên thế giới vẫn cương quyết đi theo chủ nghĩa Marx-Lenin xây dựng xã hội chủ nghĩa gồm : Trung Quốc, Bắc Triều Tiên, Cu Ba, Lào, Việt Nam.

Ba nước Cộng sản Trung-Việt-Triều có đường biên giới chung. Mục tiêu của chủ nghĩa xã hội là xóa bỏ ranh giới các quốc gia, tức xóa bỏ biên giới Việt Trung, biên giới Trung Triều để tiến lên Cộng sản chủ nghĩa. Khi VN đang bị đảng Cộng sản lãnh đạo, đang tiến lên chủ nghĩa xã hội bừng bừng khí thế của cờ đỏ búa liềm, trước sau rồi dân tộc ta cũng sẽ mất nước, sẽ bị ngót một tí rười rượi dân Tàu hòa huyết. Nếu 50 năm nữa chủ nghĩa xã hội thành công rực rỡ ở VN và Trung Quốc, đảm bảo chỉ cần 10

năm, tức tới năm 2072 coi như dân tộc VN sẽ hoàn toàn biến mất...

Có lẽ phương châm 4 tốt và chủ trương 16 chữ vàng chính là tiền trạm để Việt Nam và Trung Quốc xóa bỏ biên giới Việt Trung chăng ? Các công việc tiền trạm khác cũng đang tiến hành, ví như việc đục bia xóa bỏ chiến công Hoàng đế Quang Trung (Đền vua Quang Trung núi Dũng Quyết), gắn thêm ngôi sao VN lên cờ Trung Quốc, tổ chức “Đại hội Toàn dân, quân VN nhớ ơn Trung Quốc” tại thủ đô Hà Nội cho vui lòng “đồng chí” 4 tốt 16 vàng; sắp thực hiện đúng ý nguyện của đồng chí Tô Hữu từ đầu những năm sáu mươi thế kỷ trước từng khao khát xóa biên giới Việt Trung: **“Bên kia biên giới là nhà / Bên đây biên giới cũng là quê hương”**?!?

Chỉ cần nhìn hai bức ảnh: ông Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng ôm hôn ông Tập Cận Bình sắp làm hoàng đế nước Trung Hoa đỏ (nép vào, ăn vào khuất cả mặt) trong một rừng cờ Trung Cộng do bộ ngoại giao Việt Nam may còn mới tinh trong lễ đón tiếp ông này tại Hà Nội: một sao to: HÁN cộng thêm bốn sao nhỏ cũ : TANG-HỒI-MÔNG-MÃN thêm sao nhỏ mới là sao VIỆT NAM (theo thỏa thuận Thành Đô 1990 ?) là lá cờ năm sao. Ngay cả cờ Trung Cộng trên đài truyền hình Việt Nam cũng là lá cờ đã sát nhập Việt Nam vào lãnh thổ Trung Hoa, cờ một sao HÁN to cộng với bốn sao nhỏ cũ (TANG HỒI MÔNG MÃN) và một sao nhỏ mới tinh (VIỆT NAM) do nhà cầm quyền Việt Nam (đảng CS Việt Nam) tự nguyện thêm vào một sao nhỏ mới trên lá cờ NƯỚC LẠ, đảng xóa biên giới Việt Trung trước khi chủ nghĩa xã hội thành công (tí năm nữa mới... có thể... thành công ?)...

Sài Gòn ngày 19-8-2012

(Kỷ niệm 67 năm Việt Minh cướp chính quyền từ tay chính phủ Trần Trọng Kim 19-8-1945)

© Trần Mạnh Hào

Phong Trào Giáo Dân Việt Nam Hải Ngoại THÔNG BÁO KẾT QUẢ GIẢI TỰ DO TÔN GIÁO NGUYỄN KIM ĐIỀN 2012

**Kính gửi: Quý Cơ Quan Truyền
Thông – vui lòng giúp phổ biến.**

Sau khi đã cẩn thận xem xét các hồ sơ được đề cử, Ban Thường vụ Phong trào Giáo dân Việt Nam Hải ngoại đã quyết định trao tặng Giải Tự do Tôn giáo Nguyễn Kim Điền năm 2012 cho hai đơn vị như sau đây:

1. Giáo điểm Con Cuông, thuộc Giáo phận Vinh, với những thành tích tranh đấu cho quyền tự do tôn giáo trong ôn hòa, bác ái, kiên nhẫn nhưng đầy dũng cảm và bất khuất của giáo dân cũng như giáo sĩ tại đây.

2. Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm thuộc Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo đã kiên trì tranh đấu cho quyền tự do tôn giáo trong suốt 35 năm qua, dù bị khủng bố hành hạ, tù đày, nhưng Ông không hề chịu khuất phục trước bạo quyền CS.

Lễ trao giải sẽ diễn ra tại Frankfurt, Cộng hòa Liên bang Đức vào ngày 20 tháng 10 năm 2012.

Mọi chi tiết xin liên lạc: Phong trào Giáo dân: Email: ptgdvn@gmail.com. Địa chỉ: P.O. Box 2228, Fallbrook, CA 92088. Tel. 858-337-7049 hoặc 760-451-9379.

California, ngày 9-9-2012

**Đại diện Ban Thường vụ
Đỗ Như Điện, Điều hợp viên**

Sau đó, hôm 14-09, Ban Trị sự Trung ương Hải ngoại Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo đã có thư gọi Ban Thường vụ Phong trào Giáo dân Việt Nam Hải ngoại, các Hội đoàn, các Ban Trị sự và Ban Đại diện Phật giáo Hòa Hảo địa phương cùng các thân hữu và toàn thể tín đồ Phật giáo Hòa Hảo trong lẫn ngoài nước một lá thư thông báo và cảm ơn, trong đó có đoạn như sau: .

Thay mặt Ban Trị sự Trung ương Hải ngoại Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo và Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm, chúng tôi xin chân thành cảm tạ Quý Hội đoàn, các Ban Trị sự và Ban Đại diện Phật giáo Hòa Hảo địa phương, Quý Thân hữu và Quý Đồng đạo đã nhiệt tình ủng hộ và đề cử Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm cho Giải Tự do Tôn giáo Nguyễn Kim Điền năm 2012. Đồng thời, chúng tôi cũng xin tri ân Ban Thường vụ Phong trào Giáo dân VNHNi đã nỗ lực theo dõi các đơn được đề cử và đã chọn lựa rất sáng suốt hai đơn vị để trao Giải Tự do Tôn giáo Nguyễn Kim Điền năm 2012.

T.M. Ban Trị sự Trung ương Hải ngoại Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo,

Nguyễn Trung Hiếu
Hội trưởng

Không thích nói chuyện chính trị !

Jeffrey Thai 04-09-2012

“Không thích nói chuyện chính trị” là câu nói cửa miệng từ bao lâu nay của hầu hết người dân Việt Nam sống trong nước, dưới chế độ hiện hành (kể cả bản thân tôi khi còn sống trong nước cũng vậy). Ai ai cũng nói như thế, từ người già đến thanh niên, từ người có học đến người ít học, và nó luôn được xem là câu nói an toàn nhất, hứa hẹn nhận được nhiều “đồng cảm”.

Tôi vừa trực tiếp gặp một trường hợp nữa minh họa cho điều ấy. Số là tôi vừa gửi bài viết “Luận về thần tượng” của tôi cho tờ báo mạng VietNamNet và được đăng tải. Một bạn trẻ trong nước đọc xong rất tâm đắc và gửi email cho tôi, ngỏ ý muốn được kết giao trên Facebook. Tôi hỏi đáp rằng tôi rất sẵn sàng, chỉ xin nói trước là trên trang Facebook của tôi, dù bản thân tôi rất ít khi đề cập đến vấn đề chính trị, nhưng các thành viên khác thì lại chia sẻ rất thường xuyên thái độ chính trị của họ. Bạn ấy trả lời là bạn ấy rất muốn được trao đổi với tôi về mọi điều, nhưng bạn ấy đã được giáo dục là không được nói chuyện chính trị.

Câu nói “được giáo dục để không nói chuyện chính trị” ấy của người bạn trẻ đã làm tôi, một lần nữa, băn khoăn suy nghĩ thật nhiều. Chính trị là gì mà ghê gớm thế? Đáng kinh sợ thế? Tại sao lại phải giáo dục thế hệ trẻ để không nói chuyện chính trị? Nếu đó là sở thích cá nhân (không muốn nói đến hay không quan tâm đến), thì đó chỉ là lẽ thường: Những con người khác nhau có những sở thích khác nhau. Nhưng khi thái độ ấy đã được “giáo dục” hay nhắc nhở, trực tiếp hay gián tiếp, và đã dần hình thành nên một nếp hằn suy nghĩ trong tâm trí của mọi người dân thì nó không còn là điều đơn giản nữa, và kéo theo nó là những hệ lụy vô cùng to lớn.

Có thực sự phải “giáo dục” thế không? Và có thực sự nên “giáo dục” thế không?

Trước hết, xin được kể ra những điều tương phản mà tôi đã nhiều lần

trải nghiệm trực tiếp trong cuộc sống cá nhân ở Mỹ. Tôi vốn không phải là người quan tâm nhiều quá đến vấn đề chính trị (mặc dù thường tìm hiểu, nhưng chỉ thỉnh thoảng mới nói đến). Thế mà, trong những lần thỉnh thoảng ấy, tôi đã vô cùng ngạc nhiên về cái cách người dân Mỹ (chỉ là những con người bình thường) đáp ứng khi tôi đề cập đến nó. Họ trả lời một cách sôi nổi và nhiệt tình. Họ nêu lên một cách rõ ràng và mạnh mẽ quan điểm của họ, những gì họ ủng hộ, những gì họ không tán thành về các chính sách kinh tế, xã hội và quân sự hiện hành, về xã hội Mỹ hiện tại, cũng như cả về những người đang lãnh đạo đất nước. Họ nói nhiều và hùng hồn đến nỗi tôi có cảm giác tôi vừa “bắt trúng đũa” hay chạm phải “chỗ ngứa” của họ.

Thế đấy! Chính trị ở xã hội Mỹ là thế đấy! Nó phổ biến và được đề cập đến bình thường như mọi vấn đề bình thường khác. Người dân luôn nắm vững và quan tâm đến nó như nắm vững lịch sinh hoạt hàng ngày của mình hay thậm chí, như nắm vững tình trạng sức khỏe của bản thân mình. Từ đó, ta có thể nhận ra rất rõ rằng sinh mạng và hiện trạng của đất nước Mỹ hoàn toàn nằm trong tay người dân và do chính họ quyết định, chứ không phải là ai khác. Khi nhận thấy nó đi chệch quỹ đạo vận hành hay vận hành theo một cách không mang lại lợi ích cho số đông thì cũng chính là lúc họ sẽ cất lên tiếng nói – những tiếng nói rất mạnh mẽ và dứt khoát. Thế thì tại sao người dân VN lại được “giáo dục” để không nói về chính trị? (“Giáo dục” ở đây phải hiểu là có nhiều cấp độ. Đầu tiên là nhắc nhở, uốn nắn. Kế tiếp là khuyến cáo và đe dọa. Mức độ cao nhất là trừng phạt và xử án). Lý giải được câu hỏi này cũng chính là đã trả lời được phần nào cho các hiện trạng nhếch nhác đang diễn ra trong xã hội VN ở mọi phương diện, cũng như trả lời được cho sinh mạng đang bị đe dọa của đất nước VN.

Khái niệm chính trị, thực ra, là một khái niệm đã hiện hữu từ ngàn xưa. Đức Khổng Tử (551-471 TCN) tin rằng có một mối quan hệ mật thiết giữa chính trị với luân thường đạo lý và đạo đức cá nhân. Theo quan điểm chính trị của ông, chỉ những người quân tử liêm khiết và tuân theo đạo của người quân tử thì mới được cầm quyền, và những tư cách của những nhân vật đó phải kiên định với địa vị trong xã hội. Triết gia Hy Lạp cổ đại Aristotle (384-322 TCN) cũng quả quyết rằng về bản chất, con người là một động vật chính trị, và luân thường và chính trị có liên kết chặt chẽ với nhau. Ông cho rằng mọi công dân chỉ có thể có được một đời sống hạnh phúc và đạo đức khi họ tích cực tham gia vào chính trị (*citizens must actively participate in politics if they are to be happy and virtuous*).

Trên trang Bách Khoa Toàn Thư Wikipedia, ở chuyên mục Chính Trị, có viết: “Modern political discourse focuses on democracy and the relationship between people and politics. It is thought of as the way we “choose government officials and make decisions about public policy” (*Tranh luận chính trị hiện đại tập trung vào dân chủ và mối quan hệ giữa con người và chính trị. Nó được coi như là cách chúng ta lựa chọn các quan chức chính phủ và đưa ra các quyết định về chính sách công cộng*).

Dựa trên những lập luận đó, ta có thể suy ra rằng:

+ Khái niệm chính trị là một khái niệm cần thiết cho mọi công dân. Hiểu rõ về nó giúp con người ý thức nhiều hơn về những quyền hạn mình có, cũng như vai trò của mình trong mọi tổ chức, hội đoàn từ những cấp mực thấp đến cấp mực quốc gia.

+ “Giáo dục” cho người dân đừng nói về chính trị là cách được thực thi nhằm vào mục đích tước bỏ của người dân cái quyền vốn có (cũng như sự hiểu biết) trong việc “lựa chọn các quan chức chính phủ và đưa ra các quyết định về chính sách công cộng” – những điều có liên quan mật thiết đến sự tồn vong

Chính NGƯỜI VIỆT tự mình làm nô lệ

— Lê Diễn Đức 05-09-2012 —

của một đất nước. Có nền tảng từ việc “giáo dục” đó, một số hiện trạng chua xót và đau lòng đã diễn ra trong xã hội VN (và hầu như chỉ có trong xã hội VN, trong thời gian gần đây): Lòng yêu nước trở thành đặc quyền của một nhóm người, những tiếng nói yêu nước bị vùi dập không thương tiếc...

+ “Không thích nói về chính trị” là thái độ mà một con người vô thức đã vô tình tước bỏ đi quyền hạn công dân của mình trong việc gìn giữ và phát triển xã hội cũng như đất nước, và ở một mức độ sâu xa hơn, tước bỏ đi cả quyền được sống như một con người đúng nghĩa của mình. Thái độ này lý giải cho việc phần lớn người dân Việt trong nước trở nên vô cảm với mọi thực trạng không hay đang diễn ra hàng ngày, hàng giờ trong xã hội, và ở một mức độ cao hơn, vô cảm ngay cả với vận mệnh của đất nước. Hệ quả có thể thấy rõ của thái độ này chính là: Cả một dân tộc đang đắm chìm trong một nỗi sợ hãi... mênh mông.

© Jeffrey Thai – VAOL

Hai nhân vật bất đồng chính kiến Việt Nam, thành viên Khối 8406, mãn án tù

Hai nhà hoạt động Nguyễn Văn Túc và Phạm Văn Trội ở miền Bắc bị tù về tội danh ‘tuyên truyền chống phá nhà nước’ lần lượt mãn án 4 năm vào ngày 10 và 11 tháng 9 năm nay.

Ông Túc đã được phóng thích sáng ngày 10-9. Bà Bùi Thị Rê, vợ ông cho biết: “Ông Túc ở đúng 4 năm, không được ân xá một ngày nào cả. Anh ấy không nhận anh ấy có tội, không ký vào giấy phạt tù 4 năm...”

Nhà hoạt động Phạm Văn Trội thì được phóng thích vào ngày 11/9, đúng ngày mãn án. Bà Nguyễn Thị Huyền Trang, vợ ông cho biết: “Anh Trội luôn khẳng định việc anh ấy làm là hoàn toàn đúng và chính đáng.”

Cả hai nhà hoạt động Nguyễn Văn Túc và Phạm Văn Trội bị bắt từ năm 2008 sau khi có các hoạt động kêu gọi dân chủ, đa đảng-đa nguyên tại VN. Ông Túc từng tham gia treo biểu ngữ ở Hải Phòng kêu gọi bảo vệ chủ quyền VN trước sự xâm lấn của TQ. Ông Trội là tác giả của nhiều bài viết về nhân quyền, chủ quyền lãnh thổ, và quyền lợi đất đai của người dân. Ông từng được tổ chức bảo vệ nhân quyền Human Rights Watch trao tặng giải thưởng quốc tế Hellman-Hammett năm 2010. Theo VOA 10-09-2012

Ngoại trưởng Hoa Kỳ Hillary Clinton tới Hà Nội hôm 10-7-2012. Bà đã có buổi làm việc với Ngoại trưởng Cộng sản Việt Nam (CSVN) Phạm Bình Minh và có các cuộc gặp gỡ với Tổng Bí thư đảng CSVN Nguyễn Phú Trọng và Thủ tướng CSVN Nguyễn Tấn Dũng.

Sự có mặt của Ngoại trưởng Hoa Kỳ Hillary Clinton tại Hà Nội được dư luận xem như là sự chuẩn bị cho chuyến công du quan trọng của Tổng thống Barack Obama tới Việt Nam dự tính vào tháng 11 năm nay. Thấy gì qua chuyến thăm Việt Nam của Ngoại trưởng Hoa Kỳ Hillary Clinton?

“Việt Nam đang kẹt giữa nhiều làn đạn. Một bên là hệ tư tưởng Cộng sản, một bên là biển Đông đang dậy sóng, mặt khác muốn hội nhập để quốc gia mạnh lên nhờ kinh tế thị trường có định hướng xã hội chủ nghĩa. Xem chừng chưa có lối thoát.

“Tam giác Nga-Mỹ-Trung luôn là mối quan tâm của cả thế giới. Ba anh này vui cười với nhau trên sân khấu chính trị, “đồng sàng dị mộng” như đôi vợ chồng, dù nằm chung giường hàng đêm, nhưng lại nghĩ đến tình nhân riêng của mình”.

“Tại Á châu, có một người tình rất đẹp để ba anh kia ve vãn. Nhưng chân dài lại đồng danh, lúc nghiêng anh Trung, lúc hẹn chàng Mỹ ra chỗ vắng, ngày khác lại nhắn tin cho lão Nga già lụ khụ tới quán café mờ”.

“Nhưng ai cũng biết, vẻ đẹp khó mà tồn tại với thời gian. Một hôm nào đó, đứng trước gương, nàng chợt nhận ra những vết nhăn trên trán xuất hiện. Gửi email không ai trả lời, nhắn tin vào hư không, điện thoại không ai nhắc máy. Thảm họa cuộc đời bắt đầu.

“Vi thế, người đẹp nên chọn bạn tình khi còn đang trẻ đẹp, đang có giá. Để làm được việc đó, cần có cái đầu lạnh”.

Trên đây là nhận xét khá thú vị của nhà báo-blogger Hiệu Minh trong bài viết “Cú bắt tay ở Hà Nội” ngày 10-7, nhân chuyến công du của Ngoại trưởng Hillary Clinton.

Tuy nhiên, để nhân cách hoá Việt Nam trong hình ảnh một cô gái chính xác hơn, “cái đầu lạnh” chưa hẳn đủ, tôi muốn phân tích một khía cạnh khác, thậm chí quan trọng hơn, đó là thân phận của “Cô gái Việt Nam” này.

Việt Nam đang như một cô gái được xem còn trẻ đẹp, ít nhất trên

phương diện con cờ trong cuộc tranh giành ảnh hưởng của các cường quốc. Nhưng cô gái này đang nằm trong tay của một gã chồng (là ĐCSVN) già nua với bản chất ích kỷ, bảo thủ, độc ác, tham lam và dối trá. Vì thế, suốt hơn nửa thế kỷ qua, cô gái vừa bị làm nô lệ tình dục, vừa bị bóc lột cơ cực đủ điều.

Để thoát khỏi bị kịch, “Cô gái Việt Nam” chỉ có hai khả năng.

Một – ĐCSVN tự lột xác, thay đổi hoàn toàn tư duy và ý thức hệ tư tưởng, tất cả vì lợi ích của dân tộc.

Điều này xem ra vô cùng khó khăn vì hệ thống chính trị thối nát vì tham nhũng hiện nay tại Việt Nam đã và đang gắn chặt với quyền và tiền. Biện pháp này chỉ khả thi khi có áp lực rất mạnh từ phong trào tranh đấu xã hội rộng lớn.

Chừng đó, nếu tập thể lãnh đạo ĐCSVN không thay đổi, chắc chắn sẽ xuất hiện nhân tố tích cực từ nội bộ để tạo ra biến chuyển có tính bước ngoặt theo khát vọng của quần chúng. Chưa có hậu thuẫn rộng lớn của quần chúng, không một “Boris Yeltsin Việt Nam” nào (nếu có) dám xuất hiện!

Thậm chí, nếu không xuất hiện một “Boris Yeltsin Việt Nam”, ĐCSVN chỉ có thể nhân nhượng, “thay đổi hay là chết” khi bị dồn vào chân tường. Trong lịch sử nhân loại chưa có chế độ độc tài nào tự nguyện chia xẻ quyền lực khi còn nắm thế thượng phong nhờ bộ máy cai trị bằng bạo lực.

Hai – “Cô gái Việt Nam” phải phải cương quyết ly dị chồng, tìm một người đàn ông tử tế hơn, xứng đáng hơn với vẻ đẹp, sức sống và vị thế của mình.

Nghịch lý thay, giải pháp này lại cũng hoàn toàn phụ thuộc vào yếu tố của giải pháp một.

Xem ra yếu tố chủ chốt cho lối thoát của “Cô gái Việt Nam” còn phải chờ lâu lắm.

Chính sách gia súc hoá của ĐCSVN dường như thành công hơn cả ông chủ “Trại súc vật” của George Orwell.

Tôi không cho rằng mình nhận định thái quá.

Không thể phủ nhận thực tế rằng, trong hơn hai thập niên qua, trước xu thế dân chủ trên thế giới lan toả mạnh mẽ, sự sụp đổ hệ thống Cộng sản tại châu Âu và các chế độ độc tài lâu năm tại Bắc Phi, đồng thời nhờ

phương tiện thông tin điện tử phổ biến, ở Việt Nam đã và đang tiếp tục tồn tại tư tưởng đối kháng. Một số người bất đồng chính kiến đã và đang chấp nhận dần thân, sẵn sàng đối mặt với tù đầy và sự khùng bỏ thô bạo của nhà cầm quyền. Tuy nhiên số lượng này còn quá ít, chưa tương xứng với dân số gần 90 triệu người.

Bao trùm xã hội Việt Nam hôm nay vẫn là tâm thức thờ ơ với thời cuộc chính trị và vận mệnh của đất nước, phó mặc hệ thống cai trị tự tung, tự tác.

Vấn hoá nô lệ và sợ hãi nhấn chìm mọi khát vọng tinh thần và các giá trị nhân văn, thay vào đó là sự cam phận vì miếng cơm, manh áo.

Trong bài "Xã hội đèn dầu", nhà văn Đào Hiếu, hiện đang sống tại Sài Gòn, mô tả "Trại súc vật" của George Orwell trong một dạng thức khác mang tên CHXHCN Việt Nam như sau:

"Xã hội hiện nay chỉ còn hiu hắt những ánh đèn dầu của đám người mờ nhạt, bị thuần hóa, bị gia súc hóa một cách thâm hại".

"Chúng ta đang có hai nước Việt Nam: một Nước Việt Khôn Khố, bị rút ruột, bị đục khoét, bị bán tài nguyên, bán máu, bán phẩm giá, bị xâu xé, cướp bóc tã tời và nợ như chúa Chôm. Và một Nước Việt Ảo đang được vẽ vời bằng những lời nói dối, nịnh bợ, cơ hội, lừa mị... của đủ mọi thành phần, từ cán bộ lãnh đạo cho tới học sinh mẫu giáo".

"Hãy tưởng tượng một đàn vịt đang lạch bạch đi trên bờ ruộng. Bỗng nhiên một con kêu: "cạc cạc!" rồi con thứ hai cũng kêu "cạc, cạc", con thứ ba, thứ tư, con thứ mười đều kêu "cạc, cạc". Rồi tất cả đồng loạt kêu "cạc cạc"... Ta sẽ thấy rất buồn cười, nhưng không sao, có khi còn dễ thương nữa vì chúng là đàn gia súc. Nhưng thử tưởng tượng có một đám người, đủ mọi thành phần: nông dân, giáo viên, tiến sĩ, kỹ sư, bác sĩ, nghệ sĩ nhân dân, nghệ sĩ ưu tú, học sinh, sinh viên, nhà văn, nhà thơ, diễn viên điện ảnh, hoa hậu, á hậu, người mẫu thời trang, giáo sư đại học, cán bộ công nhân viên, học sinh mẫu giáo... vừa đi vừa kêu "cạc cạc" như thế thì sẽ ra sao? Đó không phải là một xã hội nữa, đó là một bầy đàn".

Giáo sư sử học của đại học Huế Hà Văn Thịnh gần đây cũng nói về sự chịu đựng nhẫn nhục phi thường của "Cô gái Việt Nam":

"Sự bức bối, ngột ngạt đến vô chừng bởi biết rằng cha ông xưa có thể chịu đựng kiếp nô lệ đến 1.117 năm (179 trước Công nguyên – 938 sau Công nguyên) thì vẫn còn tiếp tục

đủ khả năng chịu đựng dài lâu mọi tủi nhục, xót xa".

"Cái bi thảm của sự thật chính là ở đây: Người ta tha hồ tung tác bởi biết rõ sự "phi thường" của sự nhẫn nhục của hàng triệu con người!".

Và vì thế, dù đất nước đang bị Bắc Kinh khống chế về kinh tế và đe dọa nghiêm trọng chủ quyền, an ninh lâu dài của Việt Nam, tôi vẫn chưa nhìn thấy một bước đi nào khả dĩ.

Tờ nguyệt san "Scientific American" trong một bài viết về cuộc cách mạng mùa xuân Ả Rập đầu năm 2011

đã dẫn lời của Leon Tolstoy. Đặt câu hỏi làm thế nào 30 ngàn lính Anh lại có thể "chinh phục" được 200 triệu người Ấn Độ, Tolstoy trả lời rằng: "Không phải người Anh đã bắt được dân Ấn Độ làm nô lệ – Chính người Ấn đã tự mình làm nô lệ".

Tôi xin được chữa lại câu trên trong bối cảnh Việt Nam: "**Không phải ĐCSVN đã bắt được 90 triệu dân Việt làm nô lệ – Chính 90 triệu dân Việt đã tự mình làm nô lệ**".

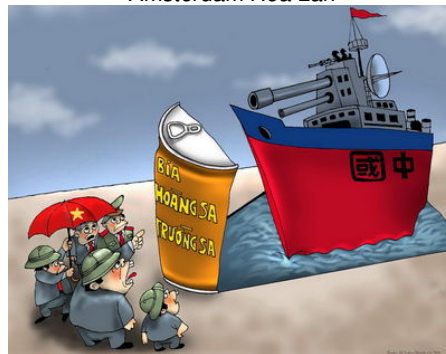
© 2012 Lê Diễn Đức, RFA Blog

KHÔNG MẮT NƯỚC

Dân tộc Việt quyết thể không mất Nước,
Diệt còn đồ đổi mặt với quân thù !
Bởi tình yêu Quê cốt lõi thiên thu.
Đâu quên được lời Phi Khanh Nguyễn Trãi !
Không thể để bọn Tàu Ô tác quái,
Họa ngàn năm đâu còn nữa ? Hôm nay !
Không bao giờ thế giới đứng khoanh tay
Để nhìn Hán tặc ngang nhiên độc chiếm.
Phải chiến đấu đừng bi quan nguy biến,
Để vô tình có tội với Cha ông !
Với Đồng bào, với Tổ quốc Non sông !
Từ khắp nước đến chân trời hải ngoại.
Kẻ thù chính thể giới cần phải loại,
Chúng coi thường luật hàng hải giao thông !
Bởi Biển Đông là khúc ruột dòng sông,
Tuyển đi lại từ năm châu bốn bể,
Nơi Tòa án The Hague quyền quốc tế (1)
Không nước nào tự ý đoạt riêng tư !
Đường Lưỡi Bò chỉ là vết đui mù,
Chúng độc diễn với trò hề bịp bợm !
Lấn áp dụng ý mưu đồ nuốt chửng :
Tám mươi phần trăm biển Thái Bình Dương !
Biển đảo ta có cơ sở từ chương,
Không tranh cãi với bản quyền lịch sử.
Không mất Nước bởi tinh thần bất tử,
Sức mạnh vùng lên trời dậy toàn dân.
Ồ ạt về đây phá hủy vô thần,
Diệt lũ bịp bợm xa gần nát bấy !
Chúng là những con thiêu thân chết rẫy
Thân lao mình vào thế trận toàn cầu.
Phải đánh tan bè lũ bọn ma đầu
Giành lại biển đảo Quê hương Đất nước.
Bởi thế giới mục tiêu ta tiến bước...
Đang chuyển mình từ nhân loại đi lên !

TRÚC LANG OKC
Cuối Hạ Nhâm Thìn 2012

(1) The Hague (La Haye), Tòa án Thường trực về Công lý Quốc tế tại thủ đô Amsterdam Hòa Lan

TRƯƠNG TẤN SANG qua vụ Bầu Kiên

Nguyễn Quang Duy 06-09-2011

Đối với đảng Cộng sản Việt Nam, ngày 2 tháng 9 hằng năm là một ngày vô cùng quan trọng, ngày cướp được chính quyền. Nó quan trọng đến độ Lê Duẩn không dám loan báo Hồ chí Minh chết đúng ngày này.

Năm nay thì ngược lại. Không khí được thay đổi bằng những màn đấu đá tranh giành quyền lực. Ngày 20 tháng 8 công an đến tận nhà công tay hai ông “trùm tài chính” Nguyễn Đức Kiên và Lý Xuân Hải. Tiếp đến là cảnh người rút tiền, người bán cổ phiếu, người bàn ra, kẻ tán vào, tưởng đâu cả một hệ thống ngân hàng và tài chính Việt Nam đến hồi sụp đổ. Chẳng mấy ai còn quan tâm đến ngày “Quốc khánh” của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa VN.

Đến nay cũng chưa rõ hai ông Kiên và Hải phạm tội gì? Tướng CA Phan Văn Vĩnh cho biết “*Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã chỉ đạo lực lượng công an cần khởi tố, điều tra để đấu tranh, ngăn chặn các hành vi vi phạm pháp luật nhằm thu tóm ngân hàng, gây mất ổn định hoạt động ngân hàng.*” Nhưng đó có phải là tội hay chỉ là lý do? Tin khác lại cho rằng ông Kiên cấu kết với ông Hải lấy tiền ngân hàng Á Châu làm vốn cho ba công ty do ông Kiên đứng tên.

Vì thiếu công khai minh bạch lại nhiều quyền lực quyền lợi, người làm trong ngành ngân hàng tại VN ai lại không có tội. Không thật chế lại rửa tiền. Không lạm dụng quyền lực thì tham nhũng, bán thông tin. Đó là nhân viên bình thường còn ông “trùm” Kiên thì phải biết mua vua bán chúa.

Dư luận cho rằng Bầu Kiên là tay chân Nguyễn Tấn Dũng, giàu là nhờ tham nhũng và rửa tiền. Nên ngay khi Bầu Kiên bị bắt, nhiều người đã tin rằng phe cánh của Nguyễn Tấn Dũng bị phe cánh của Trương Tấn Sang và Nguyễn Phú Trọng hạ độc thủ. Thậm chí có người tung tin chế độ Ng. Tấn Dũng sẽ sụp đổ và phe cánh Ng. Tấn Dũng đang bỏ của chạy lấy người.

Đến ngày 23-08, Trương Tấn Sang tung một bài viết được báo Tuổi Trẻ đặt tựa đề “*Phải biết hổ thẹn với tiền nhân.*” Tựa đề xem thật hấp dẫn nhưng khi xem xong thì dư luận khen ít chê nhiều. Ở thời điểm hệ thống ngân hàng tài chính gần như sụp đổ, đúng ra ông Sang nên viết bài “*Phải biết hổ thẹn với tiền của nhân dân.*” Mà lạ thật, toàn bài viết không tìm ra hai từ “*tham nhũng*”, ngược lại ông

Sang đổ mọi “*tiêu cực*” là mặt trái của kinh tế thị trường. Bài viết này xin được chia sẻ cùng bạn đọc tình hình đất nước hiện nay và vài nhận định về nhân vật Trương Tấn Sang.

Ngân hàng qua vụ Bầu Kiên

Nếu bàn tay vô hình của thị trường là toàn hảo thì đã không có mặt trái và đầu cần đến nhà nước làm gì. Nhưng bản chất của con người là chạy theo lợi ích cá nhân, ích kỷ hoặc có thể không biết đến lợi ích của mình đụng chạm đến lợi ích người khác hay lợi ích xã hội. Nói cách khác hành xử ích kỷ thường không mang đến lợi ích tối đa cho chính họ, cho xã hội, và chính vì thế chính phủ mới được thành hình.

Các chính phủ dân chủ hình thành dựa trên Hiến pháp, một bản hợp đồng giữa các cá nhân trong xã hội. Hiến pháp quy định phương cách thành lập chính phủ, cũng như quyền hạn và bổn phận của chính phủ.

Riêng về lãnh vực tài chính, chính quyền thường được quyền thu thuế, quyền vay mượn, quyền cho phép khai thác tài nguyên và độc quyền ấn hành tiền. Để có được những quyền này, chính phủ phải đề ra những chính sách và những đạo luật tạo ổn định xã hội và an sinh công cộng.

Ngân hàng Nhà nước giữ việc phát hành, quản lý tiền tệ và soạn thảo các chính sách liên quan đến tiền tệ, soạn thảo các dự thảo luật kinh doanh ngân hàng và tổ chức tín dụng, cho phép thành lập các ngân hàng và tổ chức tín dụng, quản lý các ngân hàng thương mại... vì thế vụ Bầu Kiên trực tiếp trong quyền hạn và trách nhiệm của NH Nhà nước.

Theo luật Việt Nam, để tránh tình trạng ngân hàng thương mại không đủ tiền mặt hoàn trả khách hàng, mọi ngân hàng tư nhân cần giữ một khoản tiền mặt dự trữ bắt buộc theo quy định của Ngân hàng Nhà nước. Khi ngân hàng tư nhân không đủ tiền mặt thì Ngân hàng Nhà nước có bổn phận phải phát hành thêm tiền mặt để “*cứu*” ngân hàng tư nhân không bị phá sản. Ngân hàng Nhà nước còn được xem là người cho vay cuối cùng (the lender of last resort).

Đó là chính sách đã thành luật tại Việt Nam. Trong trường hợp khách hàng ngân hàng Á Châu đổ xô rút tiền khi nghe tin Bầu Kiên bị bắt thì bổn phận của Ngân hàng Nhà nước là phải đứng ra cho vay “*tiếp cứu*”.

Chính sách này có khuyết điểm là khi Ngân hàng Nhà nước phát hành thêm tiền sẽ gây ra lạm phát ảnh hưởng đến toàn xã hội.

Tại Úc trên 20 năm nay, chính phủ đề ra một định mức tối đa là 3 phần trăm lạm phát, do đó hệ thống ngân hàng đã được cải tổ, Ngân khổ không còn giữ vai trò tiếp cứu các ngân hàng bị phá sản. Các ngân hàng tư nhân đều cạnh tranh một cách tự do, vay mượn lẫn nhau hay trên thị trường quốc nội và quốc tế. Khi một ngân hàng thiếu khả năng thanh toán và phá sản, thì ngân hàng khác hay công ty thanh lý đứng ra thu tóm và hoàn trả tiền vay cho khách hàng.

Thống đốc tội

Vụ Bầu Kiên còn đang nóng hổi thì dư luận VN lại rộ lên việc Thống đốc Ngân hàng Nhà nước Nguyễn Văn Bình được tạp chí Tài Chánh Toàn Cầu (Global Finance) xếp hạng thống đốc kém nhất thế giới. Tạp chí này đánh giá nhân vật qua các lĩnh vực như kiểm soát lạm phát, thực hiện mục tiêu tăng trưởng kinh tế, ổn định tiền tệ, quản lý lãi suất, quyết tâm đối chọi với sự can thiệp chính trị và duy trì sự độc lập của mình. Nhưng qua vụ Bầu Kiên chúng ta có thể xếp ông là một Thống đốc tội.

Ngày 25-08-2012, được báo Thanh Niên hỏi tại sao Ngân hàng Nhà nước can thiệp để cứu ngân hàng Á Châu không để ngân hàng này phá sản, ông Nguyễn Văn Bình thay vì nói về chính sách và luật pháp Việt Nam lại quay sang đổ thừa: “*Do dân trí, tập quán ở Việt Nam chưa cao như ở một số nước. Rất nhiều người dân hiện nay đi gửi tiền nhưng cũng không để ý đó là ngân hàng tốt hay xấu. Có khi chỉ vì ngân hàng này ở ngay đầu ngõ nhà mình nên mang tiền đến gửi cho thuận tiện. Nên cách làm của chúng tôi là tái cấu trúc từ bên trong để ngân hàng lành mạnh lên. Nhưng đến một giai đoạn nào đó, khi nền kinh tế phát triển, mặt bằng pháp luật hoàn thiện hơn, dân trí cao hơn, tiềm lực của hệ thống tài chính mạnh hơn thì cũng phải sẵn sàng cho phá sản những ngân hàng yếu kém.*”

Việc quản lý không để ngân hàng thiếu khả năng thanh toán nhiều nợ xấu là nhiệm vụ của Ngân hàng Nhà nước, thế mà ngài Thống đốc nước CH Xã hội Chủ nghĩa VN lại đổ cho dân chúng có tiền thì phải có “*dân trí*” để chọn “*ngân hàng tốt hay xấu.*”

Và thật hết sức buồn cười khi trước đó cũng chính cửa miệng của ngài Thống đốc đã trả lời phóng viên báo Thanh Niên như sau: “*Cô nói đúng, trước khi sự việc này xảy ra thì ACB (Ngân hàng Á Châu) được cả*

các tổ chức trong nước và quốc tế đánh giá là một trong những ngân hàng có chất lượng hoạt động vào loại tốt nhất Việt Nam. Hoạt động giám sát của Ngân hàng Nhà nước cũng cho thấy, các chỉ tiêu an toàn của Ngân hàng này luôn luôn đạt và vượt chuẩn." Chẳng khác nào ngài Thống đốc báo cho mọi người biết hãy giữ tiền mặt, ngoại tệ, vàng, tốt nhất là chuyển ngân ra ngoại quốc hay gửi tiết kiệm trong các ngân hàng ngoại quốc, đừng tin vào hệ thống ngân hàng và tài chính VN, tất cả các ngân hàng tại Việt Nam đều xấu cả !!!

Ông Thống đốc đã kém vì không hiểu chính sách và luật pháp Việt Nam, vì thiếu hiểu biết về tâm lý quần chúng và tồi vì chuyên đổ trách nhiệm cho dân. Thế mới thấy "quan trị" Việt Nam vừa kém lại vừa tồi và càng lên cao càng kém lại càng tồi.

Mời bạn đọc tiếp tục nhận xét về cái kém và cái tồi của ngài chủ tịch nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam Trương Tấn Sang.

Cộng hòa giả hiệu

Trong dịp "Cách mạng Mùa thu" năm 2005, người viết đã phổ biến bài "Trung cầu dân ý: Ý đảng hay ý dân?" có phân tích và tiên đoán về tình trạng tham nhũng tại Việt Nam.

Ngày 2-9-1945, Hồ Chí Minh đọc tuyên ngôn khai sinh nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa. Cộng hòa có nghĩa là mọi người đều bình đẳng. Thế mà đứng đảng sau cái bóng của Cộng hòa là đảng Cộng sản, chủ trương đấu tranh giai cấp và lấy sự trung thành với đảng làm căn bản chia chác quyền lực và quyền lợi.

Sau đó thì Chủ tịch đảng và nhà nước Hồ Chí Minh lại đặt mình trên cả Hiến pháp. Điều thứ 49 của bản Hiến pháp 1946 cho phép Hồ chủ tịch những quyền hạn tối cao, quyền lực tối thượng. Còn điều thứ 50 lại hết sức phi lý "*Chủ tịch nước VN không phải chịu một trách nhiệm nào, trừ khi phạm tội phản quốc.*" Thế rồi sau đó ít lâu Hồ Chí Minh sang Tàu sang Nga công rấn về và từ đó sản sinh một đàn rấn tồn tại đến ngày nay.

Khi đã nắm được quyền hành, đảng Cộng sản dùng bạo lực để cưỡng đoạt hoàn toàn quyền làm chủ đất nước của người dân. Thay vì dân chủ cộng hòa, đảng CS lấy cương lĩnh của đảng làm Hiến pháp, lấy quyết định của đảng làm luật pháp.

Tất cả những đặc quyền và đặc lợi, về kinh tế, ngân hàng, tài nguyên, đất đai, y tế, giáo dục..., đều được đặt dưới sự kiểm soát và quản lý của những người Cộng sản. Giới cầm quyền bổ nhiệm những người trung thành với đảng với lãnh tụ đảng vào

những chức vụ có quyền lực để tóm thu quyền lợi. Hậu quả là các hoạt động chính trị bao che, bẻ phái, ràng buộc gia đình, dòng họ, bạn bè... dẫn đến tình trạng sử quân xấu xí đất nước như hiện nay.

Tham nhũng chẳng qua chỉ là một sự phân phối các phúc lợi tập thể, các tài sản quốc gia... giữa một số các đảng viên với nhau. Và cũng không ngoài mục đích bảo vệ lẫn nhau hay bảo vệ đảng. Không riêng gì Việt Nam, mọi quốc gia bị Cộng sản chiếm đóng như Nga, Tàu, Đông Âu, Cu Ba, Bắc Hàn, Lào... đều có chung một hoàn cảnh.

Những điều được viết bảy năm về trước nay đã rõ như ban ngày. Tiền đi cạnh quyền. Từ quyền chuyển thành tiền. Từ tiền lại biến hóa ra quyền. Sức mạnh quyền tiền là sức mạnh để bảo vệ chế độ. Nguyễn Thanh Phương con Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Đức Kiên, Nguyễn Đăng Quang, Hồ Hùng Anh, Trầm Bê, Thái Hương và hàng trăm hàng vạn các đại gia khác gần bó với chế độ Cộng sản như một đàn sâu ra sức đục khoét quốc gia.

Con sâu Bàu Kiên bị bắt, động đến cả rừng sâu và đến sự sống còn của "Đảng", của chế độ. Việc bắt sâu Bàu Kiên để lộ ra mọi yếu kém của nền tài chính, kinh tế, chính trị Việt Nam và cho thấy mọi cải cách hay cải tổ chỉ là ảo tưởng. Chồng tham những cũng chính là chống lại một đảng cầm quyền gần bó với nhau bằng lợi ích (nhóm lợi ích). Và cũng vì sợ mất đảng, trong bài luận văn Trương Tấn Sang đã không dám đá động đến hai từ "tham nhũng" mà lại tồi bại lý luận "tiêu cực" là mặt trái của kinh tế thị trường.

Trương Tấn Sang "sợ lạnh"

Trong bài có đoạn Trương Tấn Sang tả tình như sau: "*Có những việc tưởng như đơn giản, tưởng như dễ giải quyết, không phải là khó khăn, nhưng khi thực hiện thì đụng đâu cũng vướng vì nó không phải là một bài toán trên lý thuyết đơn thuần mà là xã hội với đủ sắc màu, với những cách nghĩ, những quyền lợi, những ứng xử khác nhau, chẳng chỉ, cái này níu bám và kìm giữ cái kia; cái "chấn ám" vô tình kéo sang bên này thì bên kia bị "lạnh"... Xuất hiện những người có tư tưởng xa lạ, chỉ luôn luôn rình rập mọi sơ hở để chống đối, để "chọc gậy bánh xe", thậm chí để "công rấn cắn gà nhà"..."*

Sau sáu mươi bảy năm cầm quyền, đảng Cộng sản đã tước hết mọi quyền lực và quyền lợi của người dân. Cái "chấn ám" là của đảng. Trước đây tất cả đều do bàn tay của

đảng; đảng muốn nó sang bên này thì bên này được ấm, đảng muốn kéo nó sang bên kia thì bên kia được ấm. Ai không vào "Đảng" thì chịu lạnh. Chồng "Đảng" thì bị tiêu diệt. Nay đã khác, cái chân đã bị vài nhóm người thâu tóm, từ đó mới dăm ra công khai đánh đấm cắn xé lẫn nhau.

Diễn giải theo lối bình dân thì lợi quyền như miếng bánh. Miếng bánh không được chia đều mới dẫn đến đấu đá lẫn nhau. Người thua vẫn chỉ là người dân thấp cổ bé miệng.

Trương Tấn Sang "công rấn cắn gà nhà"

Nội dung bài luận văn của Trương Tấn Sang chỉ đề tung hô ba khẩu hiệu đoàn kết, hòa hợp và thống nhất. Khi hô khẩu hiệu về đoàn kết, Trương Tấn Sang lại đề lộ bản chất bán nước như sau: "*Đó là bài học về tăng cường củng cố đoàn kết - đoàn kết toàn Đảng, toàn dân tộc, đoàn kết quốc tế, đoàn kết là truyền thống quý báu và nguồn sức mạnh to lớn của cách mạng nước ta. Đó là bài học về sự lãnh đạo đúng đắn của Đảng, nhân tố hàng đầu quyết định thắng lợi của cách mạng Việt Nam... Những bài học này, nếu được toàn Đảng, toàn dân và toàn quân ta, ai cũng quán triệt thực hiện trên thực tế, không phải chỉ là những khẩu hiệu suông, thì bất cứ khó khăn nào chúng ta đều có thể vượt qua!*"

Chủ nghĩa Cộng sản là chủ nghĩa quốc tế. Đảng Cộng sản là một đảng quốc tế. Cách mạng Mùa thu là một cuộc cách mạng quốc tế. Nó đưa Việt Nam vào guồng máy Cộng sản quốc tế. Vì quan niệm như thế nên Trương Tấn Sang vẫn tin rằng phải "tiếp tục con đường Cách mạng Tháng tám" và muốn tiếp tục con đường này phải "đoàn kết quốc tế". Mà quốc tế Cộng sản thì nay chỉ còn 5 nước Cuba, Bắc Hàn, Lào, Việt Nam và Trung Cộng.

Tòan bài luận văn, Trương Tấn Sang không nhắc đến tình hình biển đảo biên giới Việt Nam đang bị Trung Cộng lấn chiếm, đến tình trạng tài nguyên đất đai Việt Nam bị bán cho Tàu, tình trạng Trung Cộng cướp bóc ngư dân, phá hoại nền kinh tế quốc gia. Đã không lên tiếng thì thôi, Trương Tấn Sang còn kêu gọi "đoàn kết quốc tế Cộng sản" thì có khác gì Tấn Sang công khai kêu gọi xóa bỏ biên giới Việt Nam. Thế rõ ràng Trương Tấn Sang đang "công rấn cắn gà nhà".

Tham nhũng là tội trước pháp luật. Còn bán nước là tội trước dân tộc. Kẻ bán nước không phải chỉ hổ thẹn với tiền nhân như Trương Tấn Sang đã biết mà còn bị muôn đời nguyên rủa. Quay về với dân tộc là con đường

duy nhất cho những người bán nước như Trương Tấn Sang, Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng và tập đoàn Cộng sản.

Trương Tấn Sang mơ thời chiến tranh...

Làm người ai lại không mong ước có hòa bình. Nhất là người Việt Nam mấy mươi năm qua, hết đánh Nhật, đánh Tây, rồi nội chiến lại sang đánh Cam Bốt đánh Tàu. Đảng Cộng sản không sợ chiến tranh nhưng người Việt khi nghe đến chiến tranh đều tỏ ra ngao ngán.

Thế mà ông Trương Tấn Sang lại ao ước mang phương cách, lề lối, tư duy của chiến tranh vào cuộc sống ngay nay. Ông viết: “Niềm tin “kháng chiến nhất định thắng lợi” trong hai cuộc chiến tranh bảo vệ Tổ quốc năm xưa, phải được thể hiện bằng niềm tin mới “sự nghiệp công nghiệp hóa - hiện đại hóa đất nước, xây dựng và bảo vệ vững chắc Tổ quốc Việt Nam XHCN nhất định thành công” trong giai đoạn hiện nay!” Ông ao ước vì nhờ có chiến tranh đảng Cộng sản đã tiêu diệt được mọi niềm tin mọi ý kiến khác biệt.

Nhưng niềm tin và ý kiến khác biệt với đảng Cộng sản, sau chiến tranh lại phục hồi sống dậy. Quá trình này đã từng nhiều lần bị ông Trương Tấn Sang phê phán và khép những tử như diễn biến hòa bình, tự diễn biến, tự chuyển biến. Quá trình này càng lúc càng nhanh hơn, càng mạnh hơn nhất là sau vụ Bầu Kiên bị bắt.

Kết luận

Qua bài luận văn tả tình “Cách mạng Mùa thu” của Trương Tấn Sang, bạn đọc dễ nhận thấy chỉ vì yếu kém về mọi mặt, ông Sang đâm ra lo sợ thay đổi. Sợ lo sợ biến ông thành tội bại không dám nhìn nhận sự thật, rồi trở nên bảo thủ và chấp nhận làm tay sai cho Tàu Cộng. Không phải chỉ riêng Trương Tấn Sang mà tất cả giới cầm quyền Cộng sản đều “cá mè một lứa” như thế.

Việc những người CS công khai đâm đá lẫn nhau vẫn chỉ là những chuyện nội bộ và vì quyền lực quyền lợi cá nhân. Bài học Nga và Đông Âu cho thấy con đường duy nhất là toàn dân phải đứng dậy thì mới có thể giành lại được chính quyền.

Và bài học từ Nga và Đông Âu cũng cho thấy, khi nội bộ các đảng Cộng sản (Nga, Đông Âu) và khi các đảng viên Cộng sản công khai đâm đá lẫn nhau là lúc để toàn dân liên kết đứng lên làm cách mạng dân tộc, xây dựng một Việt Nam độc lập, tự do, dân chủ và phú cường.

Melbourne, Úc Đại Lợi

6/9/2012 *****

NGUYỄN PHÚ TRỌNG NGUYỄN TẤN DŨNG ĐÁNH PHÁ NHAU

Tự phơi bày bản chất chế độ tư bản hoang dã !

.....**Áu Dương Thệ 02-09-2012**.....

- **Cuộc thanh toán lẫn nhau trong chế độ tư bản hoang dã đã đạt tới cao điểm mới!**
- **Tự phê bình và phê bình như thế nào, cho ai và để làm gì ?**

Đúng vào dịp kỉ niệm 67 năm Cách mạng Tháng 8 thì xảy ra vụ “bầu Kiên” và Tổng giám đốc Ngân hàng Á châu (ACB) Lý Xuân Hải bị bắt giam [1]. Ông Kiên được coi là một đại gia, một trong vài người giàu có nhất dưới chế độ toàn trị. Ông từng là người sáng lập Ngân hàng Á châu và đang cầm đầu nhiều cơ sở tài chính và kinh doanh khác. Giàu có nhanh dưới chế độ toàn trị tất phải có thế lực chính trị đằng sau nâng đỡ và bảo vệ. Vậy mà tỉ phú Kiên vẫn bị bắt! Báo chí quốc tế đã gọi đây là “*Biến động chưa từng thấy*” [2]. Biến động này đang gây sốc rất lớn trong chính trị, kinh tế và giao động mạnh ngay trong lòng chế độ. Điều gì đang xảy ra: Chẳng lẽ luật pháp của chế độ toàn trị đã trở lại nghiêm minh? Hay đang diễn ra một cuộc thanh toán giữa các nhân vật và phe phái có quyền lực nhất hiện nay?

Cuộc thanh toán lẫn nhau trong chế độ tư bản hoang dã đã đạt tới cao điểm mới

Quan sát các vụ án từ Năm Cam (2003), PMU 18 (2006), tới Vinashin, Vinalines và vụ án bầu Kiên -đây là kết quả của xã hội đen dưới chế độ gọi là Kinh tế thị trường định hướng XHCN, một biến tướng của chủ nghĩa tư bản thời hoang dã của vài thế kỉ trước đây- thì thấy có những điểm chung rất rõ ràng: 1- Đây là những vụ làm ăn theo kiểu mafia, tham nhũng, làm giàu bất chính của các tham quan và đại gia dưới sự cấu kết, bảo vệ của những người có quyền lực đứng đằng sau các cơ quan đảng và nhà nước. 2- Từ chi liên quan tới một số cán bộ cấp trung (vụ Năm Cam) đã mở rộng lên các bộ, ngành trung ương, kể cả Tổng bí thư (vụ PMU 18). 3- Nhưng hiện nay các vụ Vinashin, Vinalines và bầu Kiên đã chui lọt lên tới cả Bộ Chính trị và các phe đang tìm mọi cách thanh toán, hạ bệ lẫn nhau, từ các màn trình diễn tự phê bình và phê bình tới các vụ bắt giữ đàn em và bôi xấu lẫn nhau.

Những hành động tấn công nhau, hạ bệ nhau, bôi xấu nhau giữa những

người có quyền lực cao nhất của chế độ toàn trị đã được chính họ chuẩn bị và thực hiện và trong thời gian gần đây càng gia tăng.

Sau khi quyền có trong tay từ Đại hội 11 (1-2011) ông Tổng Trọng đã mở cuộc tấn công vào “*nhóm lợi ích*” ở ngay trong cấp cao nhất là Bộ Chính trị vốn đã từng tìm cách ngăn cản không muốn để ông nhảy lên ghế Tổng bí thư. Tức là những người có quyền đang lợi dụng quyền lực để thao túng các tập đoàn, các tổng công ti, các ngân hàng để thu lợi riêng; đồng thời còn cất nhắc, bảo vệ cho con cái, bè cánh cả trong lẫn ngoài đảng để thao túng các cơ quan đảng, chính phủ và rút ruột, xà xẻo các tập đoàn cũng như tổng công ty nhà nước. Vì chưa đủ thế lực để tấn công trực diện, nên người cầm đầu chế độ toàn trị phải sử dụng sở trường của mình trong ngôn ngữ để hạ uy tín của đối thủ, trong đó đã dùng diễn đàn của Đảng nói bóng gió, diễu cợt tới cả nhạo báng một số đồng liêu đối thủ. Thật vậy, trước hơn 1000 cán bộ cao cấp tại Hội nghị cán bộ toàn quốc 27-29.2.2012 Nguyễn Phú Trọng đã lên giọng mỉa mai nhạo báng những đại quan đồ chỉ lo “*lợi ích nhóm*” là sắp tới đây các quan giàu và quan nghèo có còn tình đồng chí với nhau không: “*Liệu rồi người giàu có nghĩ giống người nghèo không?*” [3].

Sau khi hạ uy tín của đối thủ trong Bộ Chính trị, ông Tổng tiến tới bước nữa là tước bớt quyền của ông Thủ bằng cách bắt Nguyễn Tấn Dũng phải trao Trưởng ban Chỉ đạo Trung ương phòng chống tham nhũng cho chính mình. Như thế vẫn chưa đủ, trong các cuộc Tự phê bình và phê bình ở Bộ Chính trị và Ban bí thư chia làm ba đợt kéo dài 16 ngày từ tháng 7 cho tới đầu tháng 8, Nguyễn Phú Trọng và vây cánh còn trở lại hạch tội Nguyễn Tấn Dũng trong vụ Vinashin, Vinalines -mặc dù việc này trước thêm Đại hội 11 các phe đã tuyên bố xí xóa và tha bổng lẫn cho nhau để cùng chia ghế ăn phần tiếp tục trong Đại hội 11- [4]. Đồng thời cũng trong Hội nghị này, ông Tổng còn chỉ trích chủ trương gia đình trị của ông Thủ. Việc này chính ông Trọng đã nói rõ trước Hội nghị cán bộ toàn quốc sau

ba đợt Tự phê bình và phê bình trong Bộ Chính trị và Ban bí thư ngày 13-8 do chính ông chỉ đạo: *“Qua kiểm điểm đã làm rõ hơn, sâu hơn ưu, khuyết điểm và hạn chế của tập thể và các cá nhân trong Bộ Chính trị, Ban Bí thư trên một số vấn đề quan trọng cấp bách về xây dựng Đảng (về trách nhiệm của tập thể và cá nhân trong lãnh đạo, chỉ đạo, quản lý doanh nghiệp nhà nước, nhất là về các vụ việc Vinashin, Vinalines; về thiếu sót, khuyết điểm trong công tác chuẩn bị nhân sự Đại hội XI và công tác cán bộ; về thực hiện nguyên tắc tập trung dân chủ, tập thể lãnh đạo, cá nhân phụ trách; về một số dư luận bức xúc liên quan đến cá nhân, gia đình, vợ con”* [5].

Tuy không nhắc trực tiếp một lần nào tới ông Dũng, nhưng khi nêu ra các vụ Vinashin, Vinalines và **“dư luận bức xúc liên quan đến cá nhân, gia đình, vợ con...”** thì ai cũng biết ông Tổng đã chĩa mũi tấn công thẳng vào cá nhân ông Thủ! Tuy chưa thể loại ngay Nguyễn Tấn Dũng khỏi chức Thủ tướng được với lí do *“kiểm điểm nhưng vẫn bảo đảm công việc thường xuyên, không để ảnh hưởng đến công việc chung, phong trào chung”* [6], nên Nguyễn Phú Trọng đã dùng chiến thuật đàn áp tâm lí, khủng bố tinh thần liên tục và đe dọa tương lai chính trị của Nguyễn Tấn Dũng: *“Tổng Bí thư giao Ủy ban Kiểm tra Trung ương thẩm tra, xác minh, làm rõ các vấn đề liên quan đến một số đồng chí Ủy viên Bộ Chính trị và báo cáo Bộ Chính trị (trong tháng 9-2012) để có kết luận cụ thể.”* [7]

Cũng trong Hội nghị cán bộ toàn quốc ngày 13-8 Nguyễn Phú Trọng còn nói thẳng, đó là những vấn đề gì và liên hệ trách nhiệm trực tiếp tới ai: *“Ủy ban Kiểm tra Trung ương khẩn trương tiến hành thẩm tra, xác minh, làm rõ một số vấn đề mà Bộ Chính trị giao, bảo đảm thật khách quan, đúng nguyên tắc, nghiêm túc, kết luận rõ ràng và báo cáo Bộ Chính trị; đồng thời Bộ Chính trị sẽ nghe Ban cán sự đảng Chính phủ báo cáo về kết quả thực hiện chủ trương cơ cấu lại Tập đoàn Vinashin và về vụ việc Vinalines theo ý kiến kết luận của Bộ Chính trị trong quá trình kiểm điểm.”* [8]

Chỉ một tuần sau các lời hạch hội trên của ông Tổng, một độc thủ nguy hiểm khác đã được thi hành là bắt giam “bầu Kiên”, một tỉ phú được dư luận trong nước từ lâu biết là có liên hệ rất thân thiết với Nguyễn Tấn Dũng và cả con gái của ông là Nguyễn Thanh Phượng, tuy mới đầu 30 tuổi nhưng đã cầm đầu một ngân hàng và nhiều công ti tài chính

thương mại quan trọng khác và giữa tháng 6 đã phải tạm thời rút lui chức Tổng giám đốc một ngân hàng để bớt tai tiếng cho cha! Cũng đúng vào dịp bầu Kiên và Lý Xuân Hải bị bắt thì các nhân vật thân cận của Nguyễn Tấn Dũng là Thống đốc Ngân hàng nhà nước Nguyễn Văn Bình, Tổng Thanh tra Nhà nước Huỳnh Phong Thanh và Bộ trưởng Tài chính Vương Đình Huệ đã phải trả lời chất vấn trước Ủy ban Thường vụ Quốc hội về tình hình quản lí tài chính và chống tham nhũng. [9]

Cũng càng không phải tình cờ, vào đúng dịp này trong lúc Nguyễn Tấn Dũng và vây cánh bị tấn công hoặc bị bắt thì Trương Tấn Sang, Chủ tịch nước -người đã từng chề ông Dũng bắt lực nên tham nhũng đang trở thành **“bầy sâu”**- đã bồi thêm quả đấm vào mặt ông Thủ. Trong bài *“Tương lai đang thúc giục chúng ta viết nên những trang sử mới”* [10], ông Thủ đã lên giọng dạy dỗ ông Thủ: *“chúng ta cũng cần phải biết hổ thẹn với tiền nhân, với những bậc tiên liệt về những yếu kém, khuyết điểm của mình đã cản trở bước đi lên của dân tộc”* !

Tuy bị tấn công liên hồi từ nhiều phía, nhưng Nguyễn Tấn Dũng vẫn chưa chịu nhượng bộ. Ngược lại ông Dũng đang tìm cách cố thủ và tấn công ngược lại. Chỉ hai ngày sau khi Nguyễn Đức Kiên bị bắt, Nguyễn Tấn Dũng đã mở cuộc họp lần thứ 18 của **“Ban Chỉ đạo Trung ương phòng chống tham nhũng”** và hô hoán là cơ quan công an điều tra đã bắt giam bầu Kiên theo lệnh của Nguyễn Tấn Dũng: *“Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cũng biểu dương Tổng cục Cảnh sát, Bộ Công an, đã nghiêm túc chấp hành sự chỉ đạo của Chính phủ; đã khởi tố, điều tra để đấu tranh, ngăn chặn các hành vi vi phạm pháp luật nhằm thâm tóm ngân hàng, gây mất ổn định hoạt động ngân hàng. Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng yêu cầu Bộ Công an chỉ đạo khẩn trương điều tra làm rõ và xử lý nghiêm minh theo pháp luật tất cả những người, bất cứ ai có hành vi vi phạm pháp luật, bảo đảm công khai, minh bạch, đảm bảo an ninh, an toàn hoạt động của hệ thống ngân hàng trong cả nước.”* [11]

Với cách hô hoán này ông Thủ không chỉ muốn đánh lạc hướng theo dõi của dư luận mà còn tìm cách trấn an vây cánh, tỏ ra rằng trước sau ta vẫn nắm chủ động và là người cương quyết chống tham nhũng! Không những thế, Nguyễn Tấn Dũng tại cuộc họp này còn trình diễn vẫn là người cầm đầu Ban Chỉ đạo Trung ương phòng chống tham nhũng.

Trong thực tế, từ giữa tháng 6-2012 chính Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng **“đã ký ban hành Kết luận (số 21-KL/TW) Hội nghị Trung ương 5 (khóa XI)”** về **“Kết luận Hội nghị Trung ương 5 (khóa XI) về tăng cường sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác phòng, chống tham nhũng, lãng phí”**. Trong đó xác nhận chính thức **“thành lập Ban Chỉ đạo Trung ương về phòng, chống tham nhũng trực thuộc Bộ Chính trị, do đồng chí Tổng Bí thư làm Trưởng ban.”** [12]

Như vậy cho thấy Nguyễn Tấn Dũng đang có tình chống lại quyết định của Ban chấp hành trung ương và Bộ Chính trị trong việc này. **Cụ thể là công khai chống lại Nguyễn Phú Trọng!** Để bào chữa cho việc này, trong cuộc họp ngày 22-8 nói trên, ông Dũng đã gượng gạo nói là đang chuẩn bị **“khẩn trương”** [13] đưa ra Quốc hội dự luật mới về chống tham nhũng vào tháng 10 sắp tới. Ý ông ta muốn nói rằng, cho tới lúc đó ông -chứ không phải Nguyễn Phú Trọng- vẫn là người đứng đầu Ban chỉ đạo Trung ương phòng chống tham nhũng.

Những sự kiện trên đã chứng minh rằng, **cuộc thanh toán chính trị một mất một còn đang diễn ra gay gắt ở cấp chóp bu chế độ toàn trị đã đạt tới cao điểm mới**. Chính ông Trọng đã xác nhận và báo trước tình hình này tại Hội nghị cán bộ toàn quốc ngày 13-8: **“toàn Đảng đang bước vào thời điểm rất thiêng liêng và hệ trọng, đang làm những công việc rất thiêng liêng và hệ trọng”**. [14]

Từ đó Nguyễn Phú Trọng còn ra lệnh và đe dọa: **“Mỗi cán bộ, đảng viên có trách nhiệm rất lớn đối với đất nước, dân tộc, đối với Đảng, chính vì thế phải phát huy đầy đủ tinh thần trách nhiệm để làm tốt công việc này. Đây là thời điểm phải hết sức tỉnh táo, bình tĩnh, vững vàng...”** [15]

Nói tóm lại, các cuộc đấu tranh nhằm khai trừ, thậm chí có thể cả thủ tiêu lẫn nhau đang diễn ra rất gay gắt và tàn bạo ngay trong Bộ Chính trị của chế độ toàn trị. **Trong đó các bên sẵn sàng sử dụng các thủ đoạn tòi bại nhất để hạ đối thủ. Việc này không xa lạ mà chính là bản chất của các chế độ độc tài toàn trị trước đây, đặc biệt dồn dập và tòi tởng định hướng XHCN hiện nay.** Trong Đảng Cộng sản Trung Quốc cũng đang diễn ra các màn hạ bệ và thanh toán lẫn nhau như mới đây ủy viên Bộ Chính trị Bạc Hy Lai bị cách chức kéo đến vợ là Cốc Khai Lai bị ra tòa!

Tự phê bình và phê bình như thế nào, cho ai và để làm gì ?

Các giới trí thức, thanh niên, nông dân, công nhân và cả những đảng viên tiến bộ theo dõi sát tình hình và các biến chuyển trong ĐCS. Mọi người đặt câu hỏi: ba đợt Tự phê bình và phê bình kéo dài 16 ngày từ tháng 7 tới đầu tháng 8 có làm tình hình đất nước thay đổi không? Các vụ bắt giam bầu Kiên, Lý Xuân Hải có phải là những người có quyền lực của chế độ toàn trị thực tình muốn chống tham nhũng? Các biện pháp hà khắc độc tài, kiểm soát báo chí đã chấm dứt hay đang gia tăng? Các vụ cướp đất của nông dân, cướp cơm của công nhân, đàn áp trí thức sẽ chấm dứt? Các người đang nắm quyền lực đã trở lại dựa vào dân hay vẫn thần phục và qui lụy thế lực bành trướng Bắc Kinh? Nhóm cầm đầu đã đâm từ bỏ chủ trương tiếp tục đi VN trong quỹ đạo toàn trị với chủ nghĩa Marx-Lenin làm kim chỉ nam –mặc dầu nó đã chứng tỏ **“hoang tưởng chỉ còn như cái xác ướp không hồn”** [16]- và kinh tế quốc doanh làm chủ đạo? **Những người cầm đầu chế độ toàn trị thừa biết rằng, đây mới là những nguồn gốc đang đưa tới độc tài, tham nhũng, bất công, đàn áp, nghèo đói ở VN và dẫn tới sự gia tăng lệ thuộc vào phương Bắc!** [17]

Khi xác nhận phải thực hiện Tự phê bình và phê bình nghiêm túc ở cấp cao nhất trở xuống thì đã minh thị thừa nhận ba điều: 1- Tình hình các mặt từ trong Đảng tới ngoài xã hội đã phát triển đi ngược lại những gì chờ đợi và hiện nó đã đạt tới mức nguy hiểm. 2- Những người ở cấp cao nhất đã vi phạm những sai lầm rất nghiêm trọng trong nhiều lãnh vực. 3- Phải thấy rõ những nguyên nhân cội rễ đã đưa tới tình hình nguy hiểm này và phải có can đảm cắt bỏ ngay.

Trong diễn văn rất dài ngày 27-2 Nguyễn Phú Trọng đã nhìn nhận tình hình cực kì nguy hiểm từ trong Đảng tới ngoài xã hội: **“Bây giờ trong Đảng cũng có sự phân hóa giàu - nghèo, có những người giàu lên rất nhanh, cuộc sống cách xa người lao động; liệu rồi người giàu có nghĩ giống người nghèo không? Nhà triết học cổ điển Đức L. Fois Bacc đã từng nói rằng người sống trong lâu đài nghĩ khác người ở trong nhà tranh. Mai kia Đảng này sẽ là đảng của ai? Có giữ được bản chất là đảng cách mạng của giai cấp công nhân, của nhân dân lao động, của dân tộc không? Thực tế đã có bộ phận suy thoái nghiêm trọng về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống.”** [18]

Ông Trọng còn tả chân lối sống, cách cư xử của cán bộ đảng viên có chức có quyền: **“Sự suy thoái về đạo đức, lối sống thể hiện ở chỗ: sống ích kỷ, thực dụng, cơ hội, vụ lợi, hách danh, tham nhũng, lãng phí; bè phái, cục bộ, mất đoàn kết; phong cách quan liêu, xa dân, vô cảm trước khó khăn, bức xúc của dân; lối sống xa hoa, hưởng lạc... Trong những biểu hiện đó, cán bộ, đảng viên, nhân dân và dư luận xã hội quan tâm nhiều nhất, bức xúc nhất là tình trạng tham nhũng, bè phái, cục bộ, lợi ích nhóm... ở một bộ phận đảng viên có chức, có quyền, cả trong một số cán bộ cao cấp của Đảng, Nhà nước, đương chức, hoặc thôi chức.”** [19]

Nếu quả thực trong ba đợt Tự phê bình và phê bình vừa qua, các ủy viên Bộ Chính trị và Ban bí thư đã **“thực hiện nghiêm túc, khẩn trương, chu đáo, chặt chẽ và khoa học”**, như Nguyễn Phú Trọng tuyên bố tại Hội nghị cán bộ toàn quốc ngày 13-8 thì ngay sau đó phải diễn ra những thay đổi rõ ràng và nhanh chóng từ trong cách cư xử của Đảng và Nhà nước với nhân dân các giới, tới việc phải từ bỏ những chủ trương và chính sách sai lầm. Nhưng sự chờ đợi chính đáng này đã không diễn ra, mọi việc đang diễn tiến ngược lại trên nhiều lãnh vực quan trọng!

Thật vậy, sai lầm cực kì nguy hiểm trong chính sách hiện với giặc ác với dân vẫn còn được Nguyễn Phú Trọng ra sức bảo vệ. Ngay trước mặt trên 1000 cán bộ cao cấp tại Hội nghị cán bộ toàn quốc cuối tháng 2-2012 Nguyễn Phú Trọng đã gọi nhóm cầm đầu Bắc Kinh là **“Bạn”** [20], mặc dù chúng đang thực hiện chính sách thôn tính lãnh thổ và cướp giật tài nguyên cũng như giết hại ngư dân VN. **Thái độ cực kì sai lầm và đầy nguy hiểm của người cầm đầu chế độ đã làm tê liệt ý chí cảnh giác và chiến đấu của đảng viên và bộ đội, đánh lạc hướng của bạn bè quốc tế muốn ủng hộ VN.** **Nguy hiểm nữa là chính các lời tuyên bố của Nguyễn Phú Trọng đã mở cửa cho Bắc Kinh trong các tháng gần đây càng ngang ngược trắng trợn, đầy mạnh mẽ hoạch chiếm đóng các hải đảo của VN với việc thiết lập cơ quan hành chính quận Tam Sa và chuyển quân đội tới đồn trú để pháp lí hóa việc chiếm các đảo Hoàng Sa và Trường Sa của VN; mở rộng bòn rút tài nguyên trên biển của VN bằng cách mở thầu quốc tế để thăm dò và khai thác dầu khí ngay trên các hải phận của VN; đồng thời tiếp tục bắt giữ các tàu đánh cá và ngược đãi ngư dân**

VN!

Thái độ xâm lấn ngang ngược của Bắc Kinh đã gây lo ngại, bất mãn và phẫn nộ trong nhiều giới. Chính vì thế trong tháng 7, khi các ủy viên Bộ Chính trị và Ban bí thư tổ chức Tự phê bình và phê bình thì 42 trí thức, chuyên viên và nhân sĩ tên tuổi ở Sài Gòn đã viết thư công khai ngày 27-7 cho Bí thư Thành ủy Sài Gòn kết án các hành động xâm lấn trắng trợn của Bắc Kinh và yêu cầu các cơ quan của thành phố phải tổ chức các buổi hội thảo, biểu tình chống hành động của Bắc Kinh và đồng thời để cho những vị này đứng ra tổ chức biểu tình ôn hòa chống những bành trướng ngang ngược của Bắc Kinh. Đáng lẽ ra, để chứng tỏ là đang Tự phê bình và phê bình nghiêm túc thì những người cầm đầu chế độ toàn trị phải nhìn nhận chủ trương luôn cúi đầu khiến Bắc Kinh được ngang chân lần đầu tiên và từ nay quyết tâm từ bỏ đường lối sai lầm này. Khi đó những người cầm đầu chế độ toàn trị phải hưởng ứng lời kêu gọi chân thành của 42 công dân có tên tuổi ở Sài Gòn. Ngược lại, họ đã để thành ủy Sài Gòn không trả lời chính thức thư kêu gọi nói trên. Mặt khác họ còn để cho công an ép từng người kí tên tới **“làm việc”** với mục đích đe dọa, khủng bố tinh thần! [21]

Cũng trong thời gian đó họ tìm mọi cách ngăn cản các cuộc biểu tình của phụ nữ, thanh niên và trí thức ở Hà Nội chống bành trướng của Bắc Kinh. Trong các hoạt động này họ còn sử dụng quen thuộc hành động tội tệ bằng cách cho công an đội lốt công đồ đánh đập những người đấu tranh tích cực, như LS Lê Quốc Quân **“bị côn đồ tấn công”** ngày 19-8, đòi cạy bà Lê Hiền Đức phải lên công an làm việc, gây khó khăn và phạt tiền TS Nguyễn Xuân Diện.... [22]

Trong ba đợt Tự phê bình và phê bình, nếu những người khởi xướng biết thành tâm nhìn nhận những sai lầm thì họ đã dám tuyên bố từ bỏ chủ trương độc quyền của ĐCS và chủ nghĩa Marx-Lenin đã trở thành hoang tưởng và đã bị chính nhân dân nhiều nước CS đứng lên lật đổ! Việc cực kì hệ trọng này Nguyễn Phú Trọng cũng không dám làm. Ngược lại, ông còn vênh váo kiêu ngạo tuyên bố trước Hội nghị cán bộ toàn quốc cuối tháng 2 là: **“Sự lãnh đạo đúng đắn của Đảng là nhân tố hàng đầu quyết định thắng lợi của cách mạng VN”** và nhấn mạnh thêm **“trước kia đã như vậy, hiện nay đang như vậy và sau này cũng sẽ như vậy”!** [23]

Thái độ cứ nhắm mắt tiếp tục đi theo con đường mòn đang dẫn dắt

nước vào ngõ cụt cũng được người cầm đầu chế độ áp dụng trong lãnh vực xây dựng kinh tế. Trong Cương lĩnh chính trị 2011 mà ông Trọng là tác giả đã tiếp tục giữ chủ trương Kinh tế thị trường định hướng XHCN, trong đó duy trì sự độc quyền và đặc lợi cho các tập đoàn và tổng công ti nhà nước. Mới đây giữa lúc bắt vẫy cánh của Nguyễn Tấn Dũng, ngày 22-8 Nguyễn Phú Trọng cho họp “*Đảng ủy Khối Doanh nghiệp Trung ương*” để lãnh đạo các tập đoàn và tổng công ti nhà nước phải tới nghe chỉ thị, vì thời gian qua nhiều người trong nhóm này đã chạy theo Nguyễn Tấn Dũng và lơ là công tác Đảng. Ông Trọng đã ra lệnh cho họ phải tăng cường công tác Đảng trong các doanh nghiệp nhà nước để thực hiện chủ trương “*định hướng XHCN*” trong kinh tế: “*Các cấp ủy Đảng trong Khối cần nhận thức đầy đủ, sâu sắc hơn nữa vị trí, vai trò, ý nghĩa đặc biệt quan trọng của công tác xây dựng Đảng, cả về chính trị, tư tưởng, tổ chức, cán bộ, phương thức lãnh đạo, quan hệ với quần chúng... Làm tốt công tác xây dựng Đảng mới bảo đảm thực hiện nhiệm vụ chính trị, thúc đẩy hoạt động sản xuất kinh doanh. Đây là yếu tố cực kỳ quan trọng để giữ vững ổn định chính trị, bảo đảm phát triển nhanh và bền vững theo định hướng xã hội chủ nghĩa, giữ gìn con người...*” [24]

Nguyễn Phú Trọng không dám nhìn thẳng sự thực là, khi cho thực hiện Kinh tế thị trường định hướng XHCN trong cơ chế của một đảng độc tài toàn trị tất yếu dẫn tới tình trạng bóc lột, cá lớn nuốt cá bé, bất con tép rui tha con cá sộp. Nó là kết quả của chính sách “*đổi mới*” từ 1986! Nhưng Nguyễn Phú Trọng vẫn ngoan cố bảo vệ chủ trương này trong Cương lĩnh chính trị 2011. Trong thực tế, nó là chủ nghĩa phong kiến-tư bản không có một vua mà là một nhóm vua tập thể. Nó đang chạy theo đuôi chủ nghĩa tư bản hoang dã thời phôi thai hơn hai thế kỷ trước, trong đó bọn vua chúa và bọn tư bản bóc lột cấu kết với nhau để bảo vệ quyền tiền trên sự bóc lột xương máu, tài sản của nhân dân và đàn áp những người khác chính kiến! Cho nên nông dân đang bị cướp đất, công nhân đang bị cướp cơm và trí thức đang bị đàn áp!

Muốn chống tham nhũng, quan liêu cửa quyền của bọn tham quan thì báo chí phải được tự do, các người cầm bút phải được quyền thông tin, điều tra và phổ biến. Đây là nền tảng trong các xã hội văn minh. Tại VN dưới chế độ toàn trị quyền căn bản

này vẫn vắng bóng. Mới đây nhất trong vụ bắt bâu Kiên, các báo chí “*lẽ phà*” chỉ được viết tin theo cách “*định hướng*” của Ban Tuyên giáo của Đinh Thế Huynh, viết cái gì và như thế nào đều phải tuân lệnh cấp trên. Cuối tháng 8 Bộ Công an mở cuộc “*Hội thảo phòng chống “tự diễn biến, “tự chuyển hóa”*” và trong cuộc họp bốn ngày Tự phê bình và phê bình Ban Tuyên giáo cũng chọn đề tài này làm trọng tâm. [25] **Đây không phải là tình cờ, mà nó chỉ phản ánh tâm trạng lo sợ và tráo trở của bọn tham quan độc tài rất sợ tiếng nói thật và thẳng thắn nhân dân, kể cả những đảng viên còn biết quý tự trọng!**

Tất cả những điều dẫn chứng trên đây nói lên sự thực là: những gì Nguyễn Phú Trọng nói về Tự phê bình và phê bình hoàn toàn khác xa với những gì ông ta đang làm!

Nông dân bị cướp đất, công nhân bị cướp cơm, thanh niên bị đầu độc chính trị sai lầm; trí thức, nhà báo và văn nghệ sĩ bị bịt miệng, bịt mắt, bịt tai. Nay họ lại còn đang giở trò Tự phê bình và phê bình để đánh lừa dư luận nhân dân và đảng viên, mong gây lại uy tín. **Nhưng qua phong trào Tự phê bình và phê bình lại càng tự chứng tỏ các mâu thuẫn quyền-tiền giữa họ với nhau đang tới cực điểm. Quyền tiền đang làm họ mù lòa và bán rẻ lương tâm, không thấy được lỗi ra, không còn biết động lòng trước nỗi khổ của nhân dân, không còn biết lắng nghe những cảnh báo chân thành của trí thức và đảng viên tiến bộ về nguy cơ từ phương Bắc. Họ đang phản bội những lời thề của người sáng lập chế độ trước đây 67 năm. Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng và vẫy cánh của họ đã trở thành những người phản cách mạng chỉ vì quyền tiền!**

Các sự kiện chính trị dồn dập trong các tháng gần đây xuyên qua các vụ bắt bâu Kiên, Vinashin, Vinalines... và phong trào Tự phê bình và phê bình ở ngay cấp chóp bu của chế độ toàn trị đã cho thấy, lòng đố kỵ ghen ghét giữa những người có quyền lực cao nhất đã tới đỉnh cao mới! Một người thì tham những trắng trợn, cho con gái lập ngân hàng, con trai chọn chỗ béo bở trong chính phủ. Nó chính là hậu quả của chế độ độc đảng với Kinh tế thị trường định hướng XHCN. Còn người kia thì vẫn chủ trương tăng cường chế độ độc đảng, duy trì hệ thống doanh nghiệp nhà nước làm chủ đạo, dù biết thừa

chính nó là bà đỡ của tệ trạng tham nhũng, tham quyền và xã hội vô pháp luật như hiện nay!

Điều này cho thấy, phong trào Tự phê bình và phê bình do Nguyễn Phú Trọng đang phóng tay phát động chỉ cốt đánh phá Nguyễn Tấn Dũng vì chỉ biết ăn mà không biết chia. Chứ tuyệt nhiên Nguyễn Phú Trọng không có thiện ý và quyết tâm từ bỏ những nguồn gốc đang gây nguy hiểm cho VN là chế độ độc tài toàn trị với Kinh tế thị trường định hướng XHCN và cúi đầu trước Bắc Kinh !

02.9.2012

Chú thích

[1] Vietnam Net từ ngày 21-8. [2] AFP 26-8. [3] Âu Dương Thệ TBT Nguyễn Phú Trọng đã thuyết giảng gì cho trên 1000 cán bộ cao cấp? <http://www.dcpt.org/thoisu/baithoisu2012/hoinghicanbo.htm>. [4] Cùng tác giả: Tự tha bổng về những sai trái cực kì nghiêm trọng trong vụ Vinashin: Nguyễn Phú Trọng và Nguyễn Tấn Dũng đã tự nhỏ vào mặt, làm nhục Đảng và tước đoạt quyền chính đáng của nhân dân! <http://www.dcpt.org/thoisu/baithoisu2011/vinashin.htm>. [5] Cộng sản điện tử (CS)13-8. [6] như trên. [7] như trên. [8] như trên. [9] Chinh phủ điện tử (CP) 21-22.8. [10] CS 23-8. [11] CP 22-8. [12] Nguyễn Văn Kết luận này xem Quân đội Nhân dân 15-6. [13] CP 22-8. [14] CS 138. [15] Như trên. [16] Hà Sĩ Phu, 24 năm nhìn lại một bài viết. [17] Cùng tác giả, Con đũa hai đầu tiến thế kỉ 21 <http://www.dcpt.org/thoisu/baithoisu2012/condia.htm>. [18] Nguyễn Phú Trọng, diễn văn 27-2. [19] như trên. [20] như trên. [21] Thư ngỏ của 42 công dân đề nghị tổ chức cuộc biểu tình tuần hành phân phối nhà cầm quyền Trung Quốc, BVN 31.7; Lê Hiếu Đăng, Lãnh đạo TP HCM đã giải quyết như thế nào về đề nghị ngày 27-7-2012 của 42 công dân Thành phố? – Những ghi nhận bước đầu, BVN 6-8. [22] BBC 20-8: Tôi quyết “phản cách mạng” đến cùng, Blog Lê Hiến đức 27-8; TS. Nguyễn Xuân Diện: “Không phải ai cũng thích nghe sự thật”, Thụy My/RFI 19-8. [23] Nguyễn Phú Trọng, diễn văn 27-2. [24] CP 22-8. [25] Công an Nhân dân 29.8, CS 31.8

www.dcpt.org; www.dcvapt.net
Hiệp Hội Dân Chủ và Phát Triển Việt Nam

Xin giúp phổ biến bán nguyệt san này cho Đồng bào quốc nội

KHÔNG CHỈNH ĐỒN ĐẢNG CŨNG CHẾT LẠI CÀNG MAU CHẾT

.....Nguyễn Nhơn (Danlambao) 07-09-2012.....

Ngày 5-1-2012, khi tiếng bom tự chế, tiếng súng hoa cải Đoàn Văn Vươn nổ bùng nơi Cống Rộc, Tiên Lãng, Hải Phòng, kể đến “sự kiện” Văn Giang, Hải Hưng, mấy trăm nông dân liều thân chống lại hàng ngàn tên “thanh gươm, lá chắn” kéo đến “cưỡng chế” cướp ruộng đất, trên *Danlambao* xuất hiện lá thơ của một người tự xưng là lính canh giữ Đảo Trường Sa.

Văn phong cho thấy, đây là một sĩ quan trung cấp trong đơn vị Bộ đội trú đóng Trường Sa. Lá thơ diễn tả tâm sự người lính canh gác, giữ đảo với nỗi niềm thấp thỏm, băn khoăn: Trước mặt, tàu chiến của quân xâm lược Tàu diệu vô, dương oai mà vì tuân thượng lệnh chỉ biết trở mắt nhìn đây tui thẹn! Giữa đêm trường thao thức, nhớ về cha mẹ già nơi làng quê, không biết mai này có lâm cảnh bị “cưỡng chế” mất hết nhà cửa, ruộng đất hay không!?

Tổng cục T2, an ninh quân đội cũng biết rõ tâm trạng người lính như vậy nên Quân ủy TW mới phát động phong trào học tập toàn quân “*Chống Diễn biến và Tự Diễn biến.*”

Cũng vào mùa hè năm ngoái, khi phong trào biểu tình chống xâm lăng Tàu cộng sôi nổi, một cán bộ cao cấp Bộ Công an viết một bài “đổi thoại” ngắn với tác giả Lê Nguyên trên *Danlambao* rằng: *Các bạn muốn tranh đấu bãi bỏ sự lãnh đạo của “đảng”, chúng tôi muốn “hoàn thiện” đảng để tiếp tục cai trị. Vậy thì, nếu các bạn thắng, chúng tôi sẵn sàng chịu “đi tập trung giáo dục cải tạo.” Điều khó nghĩ là khi giáp mặt nhau trên trường tranh đấu!*

Cho nên Mùa hè năm nay “đảng ta” mới phát động phong trào “phê và tự phê” chỉnh đốn “hoàn thiện đảng” để tồn tại và tiếp tục “độc quyền lãnh đạo.”

Vậy cứ nói thẳng băng rằng: Thử xem giữa hai khuynh hướng “**Bãi bỏ độc quyền toàn trị CS**” và “**Chỉnh đốn, hoàn thiện đảng**”, ai thắng ai?

Muốn biết rõ việc này thì nên khảo sát tình thế Cộng đảng bên... Tàu. Tại sao? Bởi vì cũng như muốn thườ, từ đời Hồ Chí Minh cho tới bọn hậu duệ ngày nay, muốn biết việc xã nghĩa ta phải nhìn về bên Tàu: Tàu đỏ sự phụ làm sao thì đệ tử xã nghĩa ta bào hao làm y như vậy!

Chỉnh đốn đảng Cộng sản bên Tàu

Khởi đầu là câu nói như chọc dao vào ruột của Thủ tướng Ôn Gia Bảo: **Đảng Cộng sản TQ là nơi tập trung tham nhũng!**

Đó là tiếng súng lệnh chỉnh đốn đảng Tàu đỏ. Nhưng mà đối tượng là ai, bởi vì như câu nói của nhà họ Ôn, trong nhà họ Cộng, ai cũng tham nhũng cả. May một cái là xảy chuyện Bạc bà Cốc Khai Lai vì ghen tương và nghi kỵ người quản gia Æng-lê Heywood, vừa là người “bóp tay, bóp chẹn” nên mới hện vào khách sạn Trùng Khánh, mời ông chỉ có một ly rượu nhỏ tẩy trần thêm chút xíu cyanure, thạch tín mà lăn đùng ra chết nghèo. Giám đốc công an Vương Lập Quân, người “biết nhiều chuyện thâm cung, bí sử” nghe thấy, sợ quá, vì sợ ông chủ, trùm thành phố Trùng Khánh, Bạc Hy Lai ra tay “sát nhân diệt khẩu” mới chạy vào thủ phủ Thành Đô, xin vào Lãnh sự quán Mỹ tị nạn. Không biết trong 24 giờ tá túc nơi đó, ông Lập Quân tì tề, gờ lại giấy tờ gì, chỉ biết rằng sau đó ông được xa giá của “chín vua” tập thể Bắc Kinh đón rước về Tử Cấm thành rồi biến mất tăm, mất tích. Vậy là Bạc bà xô khám trước. Bạc ông nổi bước theo sau. Mới vừa rồi, Bạc bà Cốc Khai Lai ra hầu tòa, nhận tội, lãnh án “tử hình treo”. Nhưng mà “thấy vậy, không phải vậy” như dưới triều đại Cộng sản thường là như thế: Người đứng ra trước tòa nhận tội không phải đích thật Bạc bà Khai Lai mà chỉ là “thế thân” do... phu nhân “thủ Ôn” thuê mượn. Tại sao kỳ lạ vậy? Bởi vì lẽ dễ hiểu: Khai Lai thật mà ra tòa thì con mẹ sẽ khai ra đủ thứ chuyện thối tha đảng sau bức màn đỏ Trung Nam Hải là bề mặt cả “cửu vương”! Bởi vì chính Ôn Gia Bảo, miệng tố tham nhũng mà lại là tham nhũng có cỡ.

Cũng đừng tưởng rằng: Đây chỉ đơn thuần là thanh trừng tham nhũng, chỉnh đốn đảng. Nó hệ trọng hơn nhiều: Đây là bước khởi phát cuộc đấu đá, tranh giành quyền lực giữa ba bề, bốn bên bọn dzua Bắc Kinh 9 mạng.

Đã đành rằng Bạc Hy Lai là trùm tham nhũng kiếm đại ca xã hội đen Trùng Khánh, nhưng “bát vương” Bắc Kinh, trừ đệ cửu vương Chu Vĩnh Khang là bố đỡ đầu họ Bạc, hè nhau

búng “chuẩn vương” Bạc Hy Lai là vì lý do nghiêm trọng hơn: phe An ninh tình báo Chu+Bạc đang làm le phất cao ngọn cờ “Tân Tả phái” toan tính lập lại cuộc “Đại Cách Mạng Văn Hóa 1967”, dùng “Hồng vệ binh” đời mới là bọn xã hội đen càn quét, triệt hạ tất cả thành tựu hiện hành để trở về thời kỳ độc đoán khắc nghiệt Mao Trạch Đông. Hậu quả là dù muốn dù không, tình trạng chia rẽ trong cửu vương đã đến hồi quyết liệt đến nỗi “chuẩn vương” Uông Dương, người sắp kế vị một trong 9 vua Bắc Kinh, tức là một Ủy viên trong Ủy ban Thường trực Bộ Chánh trị Trung ương đảng công khai phát biểu trước Đại hội đảng bộ tỉnh Quảng Đông rằng: Đảng Cộng sản TQ không đem lại hạnh phúc cho nhân dân! Tình trạng này cho thấy: Nội bộ chớp bu cộng đảng Tàu đang rối loạn, chia rẽ ngay trước thềm Đại hội đảng toàn quốc nhằm chuyển giao quyền lực cho thế hệ CS mới.

Đó là về phần cộng đảng Tàu. Bây giờ về phía người dân Trung Hoa. Đề cho mau lẹ, xin trích dẫn lời xác quyết của học giả Gordon Chang thuộc hệ thống truyền thông Forbes:

“Ngày nay, biến đổi xã hội ở Trung Quốc đang tăng tốc. Vấn đề đối với đảng cầm quyền của nước này là mặc dù người Trung Quốc thường không có ý định cách mạng, những hành động đảo lộn xã hội của họ có thể có những tác động mang tính cách mạng bởi vì chúng diễn ra vào thời điểm hết sức cảm. Tóm lại, Trung Quốc hiện nay quá năng động và đầy biến động đến nỗi giới lãnh đạo của đảng Cộng sản không thể tiếp tục bám víu. Trong năm đến, ở một nơi nào đó, bất kể là một làng nhỏ hay thành phố lớn, sẽ có một biến cố vượt khỏi tầm kiểm soát và lan nhanh. Vì người dân trên khắp đất nước này có cùng suy nghĩ, ta chẳng nên ngạc nhiên khi họ sẽ hành động giống nhau. Ta đã từng thấy người dân Trung Quốc đồng tâm nhất trí hành động: Vào tháng 6-1989, khá lâu trước khi xuất hiện mạng xã hội, đã có các vụ biểu tình phản kháng ở khoảng 370 thành phố trên khắp Trung Quốc, mà không có ai đứng đầu trên toàn quốc cả.

“Hiện tượng này đã lan nhanh khắp Bắc Phi và Trung Đông trong năm nay, cho ta thấy rằng tự thân bản chất của thay đổi chính trị trên khắp thế giới đang biến chuyển, gây mất ổn định ngay cả những chính quyền độc tài có vẻ vững chắc nhất. Trung Quốc không thể nào tránh khỏi làn sóng “dân nổi can qua” này, như ta thấy qua cách Bắc Kinh phản ứng quá mức đối với những cuộc biểu tình

có tên gọi “Hoa Nhài” hồi mùa xuân năm nay. Đảng Cộng sản Trung Quốc từng là người thụ hưởng những xu thế toàn cầu, nay lại là nạn nhân của những xu thế đó.

“Vậy liệu Trung Quốc có sụp đổ không? Các chính quyền yếu kém có thể tại vị lâu dài. Giới chính trị học, vốn thích lý giải điều không thể giải thích được, cho rằng cần phải hội đủ nhiều yếu tố mới dẫn đến sụp đổ chế độ, và Trung Quốc hiện đang thiếu hai yếu tố quan trọng nhất: một chính quyền bị chia rẽ và một lực lượng đối lập mạnh.

“Vào lúc mà những thách thức hệ trọng đang tăng chóng tăng chất, đảng Cộng sản Trung Quốc sắp bắt đầu sự chuyển giao [thế hệ] chính trị trong nhiều năm, do đó thiếu chuẩn bị kỹ càng cho những vấn đề mà Đảng phải đương đầu. Hiện đã có những phân hóa rõ rệt trong hàng ngũ chấp bu của Đảng, và phản ứng chậm chạp của giới lãnh đạo trong những tháng gần đây (khác hẳn phản ứng nhanh như chớp hồi năm 2008 đối với những khó khăn kinh tế ở nước ngoài) cho thấy tiến trình ra quyết định ở Bắc Kinh đang rất chậm. Vậy ta có thể khẳng định yếu tố thứ nhất: chính quyền bị chia rẽ.

“Còn về chuyện có một lực lượng đối lập, Liên Xô suy tàn mà đâu cần có đối lập gì cho cam. Trong thời đại biến động hơn nhiều của chúng ta, chính quyền Trung Quốc có thể tan rã giống như những chế độ chuyên quyền ở Tunisia và Ai Cập. Như ta thấy rõ qua “cuộc nổi dậy công khai” ở làng Ô Khâm (Wukan, 烏坎) thuộc tỉnh Quảng Đông trong tháng 12 này, người dân có thể nhanh chóng tự tổ chức – như họ từng làm quá nhiều lần kể từ cuối thập niên 1980. Dù sao đi nữa, nay đâu còn cần đến một cỗ máy vận hành trơn tru để đánh sập một chế độ trong thời đại cách mạng không có lãnh tụ này.

“Mới đây thôi, mọi thứ quá thuận lợi cho giới quan lại ở Bắc Kinh. Nay, thuận chẳng còn, lợi cũng không. Đúng là tôi đã tiên đoán sai. Thay vì năm 2011, Đảng Cộng sản Trung Quốc hùng mạnh sẽ sụp đổ vào năm 2012. Cuộc gì tôi cũng cuộc.”

Cũng xin nói thêm ở đây, bài viết kể trên là vào đầu năm 2012, khi đó chưa xảy ra hai sự kiện quan trọng:

1/ Sự kiện Bạc Hy Lai xác nhận rõ hơn nữa về sự kiện “chính quyền bị chia rẽ.”

2/ Sự kiện Khai Đông, Giang Tô khi hàng trăm ngàn dân “tự phát” tràn ngập khu hành chính Thành phố, lời cô tên Bí thư thành ủy, lật áo, tổng ra đường phố. Sự kiện này xác nhận rõ

thêm về tính chất “Cách mạng Đại chúng” không cần lãnh tụ trong thời đại “truyền thông Điện tử”.

Cho nên mới nói: **Chinh cũng chết, không đốn cũng chết là vì thế!**

Đó là “mô hình” Tàu cộng đại ca. Bây giờ là phóng chiếu vào chú nhỏ xã nghĩa An Nam ta.

Chinh đốn Cộng sản An Nam ta

Nếu như mùa xuân năm nay, Tàu cộng khởi phát “chinh đốn,” đầu hè năm nay, xã nghĩa ta cũng đốn, cũng chinh. Tuy rằng là làm ăn cò con theo thân phận nô tài, nhưng cũng ồn ào, bệ thế!

Khởi đầu là vụ ngâm tôm Vinashin. Ba Dũng né hoài nay đến hồi dứt điểm: Tay em Phạm Thanh Bình, tổng giám đốc Vinashin, bị thí chốt với bản án 20 năm tù giam.

Cha con ba Dũng đâu thể chịu thua: Bề hội đồng luôn con chim Hoàng Yến, đại biểu QH, của chủ tịch nước “tư Sang sâu,” tổng cổ ra khỏi “Cuộc hội” bù nhìn.

Sang sâu trả đũa lại: Ra lệnh bắt Phạm Chí Dũng, cục trưởng cục Hàng hải kiêm chủ tịch HĐQT Vinalines về tội mua tàu phé thải cho chim, lấy tiền chia chác. “Ai đó” thông tin cho chú Dũng con ôm tiền bỏ trốn mất. Vừa rồi có tin chú Dũng con bị Interpol bắt ở bên Cao Miên, tổng giải hồi xứ. Báo “lề đảng” biểu dương: Chính “thủ” ba Dũng chỉ đạo việc bắt giữ này.

Việc làm trật vượt như vậy nên rút kinh nghiệm kỳ này làm ăn cẩn thận hơn. Dư luận đồn đãi rằng: Trong việc chỉ đạo bắt “bầu Kiên”, trùm nhà băng, cánh tay mặt của ba Dũng, “nhị vị” “Tổng bí” Lú và “Chủ tịch nước” Sang sâu đã phải di tản chiến thuật vào tận Bộ Quốc phòng, lập bộ chỉ huy hành quân cho an toàn rồi mới dám ra lệnh cho bộ trưởng công an Trần Đại Quang vây bắt bầu Kiên và bộ sậu!

Sự kiện này nổ bùng gây chấn động cả nước và hải ngoại, nhất là giới nhà băng và thị trường chứng khoán. Nay tình thế có mòi dịu xuống, nhưng xem chừng giống như giông bão: Yên lặng tự lực trước khi nổi dậy tàn phá.

Ừng giống như bên Tàu, “các sự cố” kể trên chỉ là bề mặt của “chinh chinh, đốn đốn.” Chìm sâu bên dưới, bên trong thâm cung Ba Đình, bộ ba “ngự lâm pháo thủ đỏ” Sang sâu, Trọng lú, Thủ ba Dê đang tuốt kiếm, giương cung, lừa thế hạ bệ nhau tranh quyền, đoạt vị.

Có điều bên Tàu, cửu vương Bắc Kinh giỏi hơn bầy cá tra ao Ba Đình, hạ bệ luôn một “chuẩn vương” Bạc

Hy Lai và bộ sậu. Còn bên An Nam, bọn nô tài cá tra yếu quá, chẳng những không động được cọng lông của ba Dũng mà ngay cả bọn đàn em râu ria cũng vật lỏng trầy trà, trầy trật! Cho nên sự thể lộ liễu, không còn thể thống gì, giống như các vua cời trường múa may cho bầy dân, thiên hạ xem:

Vừa rồi trên Net, loan truyền cái clip động trời: Tổng biên tập báo Đại Đoàn Kết Đinh Đức Lập oang oang tố cáo đích danh trùm Tổ chức Trung ương đảng Tô Huy Rứa a tòng với (hạ) tướng công an Trần Đại Quang, ủy viên Ủy ban cá tra, ép bán trụ sở của tòa báo trên “đất vàng” Đà Nẵng.

Chuyện miếng đất vàng thì nhỏ xiu, nhưng sự thể phản ảnh triều đình nhà Vem đang trên đà “Quân hồi vô phùng,” nghĩa là bộ hạ của các dzua cá tra mạnh ai nấy tố cáo bênh chủ này loạn xà ngầu.

Thôi thì chuyện nhà Vem đấu đá nhau giống như chuyện thường tình dưới huyện, cứ để trời thay chúng.

Bây giờ nói về chuyện người dân. Chỉ tính từ mua hè năm ngoái đến nay, mới hơn một năm mà tình thế biến chuyển thật mau lẹ.

Kể từ khi tiếng bom, tiếng súng hoa cải Đoàn Văn Vươn ngày 5-1-2012 đến nay, phong trào chống “cưỡng chế” cào nhà, cướp đất lan rộng từ Hải Phòng vòng qua Văn Giang, Hải Hưng, xuôi xuống Vụ Bản, Nam Định, xuôi vào Cần Dầu, Đà Nẵng, vào tận Sài Gòn với Thủ Thiêm máu hòa nước mắt, rồi xuống tận Cái Răng, Cần Thơ đầy túi nhục với hai người phụ nữ khóa thân giữ nhà, giữ đất! Rồi đây, đầu năm 2013, khi hàng loạt giao kèo giao ruộng đất mạnh hạn, hàng triệu hộ dân đứng trước nguy cơ “cưỡng chế” chưa biết sự thể ra sao? Nếu như tức nước, vỡ bờ thì... nông dân nổi loạn là dễ hiểu.

Trong phiên họp Bộ Thương binh - Lao động- Xã hội đầu năm nay, tể ba Dũng phán: Năm ngoái có trên 900 cuộc đình công. Năm nay, các “tòng chí” phải “phân đấu” giảm bớt xuống. Bớt không thì chưa ai thống kê cho biết, nhưng mà qui mô của các cuộc đình công hiện nay lớn hơn, tiêu biểu cuộc đình công ở khu kỹ nghệ Bim Sơn, Thanh Hóa với 8 ngàn công nhân tham dự, kéo dài trong một tuần lễ, với thái độ quyết liệt. Mới đây, cuộc đình công ở xưởng may mặc thị xã Thủ Dầu Một với vài ngàn công nhân, kéo dài một tuần lễ và không khí căng thẳng. Tóm lại, tình hình công nhân tranh đấu xem chừng giống như chiến thuật Mỹ dội bom Hà Nội năm xưa: More bombs on less targets, nghĩa là ít cuộc đình công

PHẢN DÂN HẠI NƯỚC! Đều cáng đến tận bao giờ?

—David Thiên Ngọc 09-09-2012—

hơn nhưng qui mô lớn hơn, thời gian kéo dài hơn và cương quyết hơn. Rồi đây, khi các cuộc khuynh đảo hệ thống ngân hàng kiểu “bầu Kiên” vừa rồi liên tiếp nổ ra, đưa tới suy sụp kinh tế, thất nghiệp tràn lan, công nhân chịu đói không thấu thì... Hỗn loạn cũng là dễ hiểu.

Mùa hè năm ngoái nổ ra 11 cuộc biểu tình lịch sử chống Tàu xâm lăng. Mùa hè năm nay, chỉ tổ chức được 4 cuộc rồi bị tà quyền bao vây, ngăn chặn ráo riết phải ngưng lại. Nhưng vì bị áp chế không khoan nhượng như vậy nên xảy ra phản ứng cương quyết hơn khi những người yêu nước đặt vấn đề thẳng thừng, không nề nang. Nói theo cách nói của ông Hà Sĩ Phu: Vua đã cời trường, dân không cần giữ lễ rằng: “đảng” đứng về phía chống xâm lăng hay là phía 16 chữ vàng, 4 tốt phản dân, hại nước?

Đến nước này thì khi Tàu cộng chánh thức công bố bản văn Hiệp ước Thành Đô 1990 để đòi bàn giao lãnh thổ An Nam Đô hộ phủ thì...

Một là toàn dân nổi lên lật đổ bọn mại quốc cầu vinh.

Hai là những người như hai sĩ quan trẻ quân đội và công an kẻ trên đầu bài sẽ cùng quân đội và kẻ cả giới trẻ có hiểu biết trong hàng ngũ công an sẽ nổi lên làm loạn, dứt trừ bọn 16 chữ vàng, 4 tốt.

Nói tóm lại, nguy quyền Cộng sản hiện nay đang ngập nghề trên bờ vực thẳm: Bên trong nội bộ đầu đá, bên ngoài Tàu phù kẻ dao kẻ cổ, dân tình bất phục, họa diệt vong hiện tiền.

Cho nên mới nói: Chính đốn thời cũng chết. Không đốn lại càng mau chết là vì thế!

Để kết thúc, một lần nữa cùng nhau xướng đọc *Bình Ngô Đại Cáo*:

*“Việc Nhân Nghĩa cốt ở yên dân. Quân điếu phạt chỉ vì khử bạo”...
“Đem Đại Nghĩa để thắng hung tàn. Lấy Chí Nhân mà thay cường bạo”*

Nguyễn Nhơn
danlambaovn.blogspot.com

Phê và tự phê chơi

Tình hình chính trị VN đang hồi rối ren cực độ. Trên vũ đài chính trị, các đầu sớ đang tung ra hết những chiêu thức hạ đẳng nhất hòng hạ gục đối phương như: chụp mũ, vu khống, gắp lửa bỏ tay người, tạo tài liệu giả mạo đây về đối phương để lấy cớ triệt hạ lẫn nhau giống như bọn giang hồ tay sai chính trị ném ma tuý, hồ sơ giả mạo... vào nhà người khác sau đó ập vào khám xét lấy bằng cớ để kết tội.

Thật ra cái bố cục và ngoại cảnh của khung trời chính trị VN hiện tại ta phải dùng từ “sân khấu” thì có lẽ phù hợp hơn. Bởi tất cả các phe phái, tập đoàn đang đấu đá lẫn nhau như đang diễn một lớp hài vô cùng lố bịch trong một tuồng kịch mà các vai hề hoàn toàn là phản diện.

Chiến tuyến thì chưa công khai phân định rõ ràng, khẩu hiệu cụ thể cũng chưa được phía nào đưa ra. Thế nhưng ai ai cũng rõ trong cuộc ‘can qua sống mái’ này là giữa hai phe: một bên là Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và bên kia là Chủ tịch nước Trương Tấn Sang cùng ‘đồng minh’ TBT Nguyễn Phú Trọng. Để củng cố nội lực chuẩn bị cho cuộc chiến, râm ran gần đây có tin rằng bộ Công an, Quốc phòng và Ngoại giao được “chia phần” cho Chủ tịch nước từ tay Thủ tướng để làm vũ khí.

Có một điều nực cười mà hầu như hàng triệu người dân VN và thế giới cùng cười là những trò diễn xuất của các kịch sĩ chính trị CSVN quá tồi. Mấy chục năm về trước, nhân dân VN luôn bị che mắt, bịt mồm bởi những sự đe dọa của búa liềm thì không nói chi. Ngày nay, những ngọn gió văn minh dân chủ từ khắp mọi phương trời đều dồn về thổi tan những đám mây đen áp bức bất công đang phủ vây những nơi nào người dân đang ngập chìm trong đau khổ. Tuy rằng có những nơi chưa được giải thoát nhưng tâm nhìn không còn bị che khuất hay bị bịt tai như trước đây nữa, đồng thời nhân dân nơi đó chưa vùng dậy đứng lên đấu tranh chống lại bạo quyền... nhưng mọi việc diễn biến trên chính trường thế giới mọi người đều nghe và thấy được. Trong đó có VN và tất nhiên con đường tự do công lý cũng gần kề.

Điều nực cười là bọn chóp bu tập đoàn CSVN cứ xem rằng nhân dân VN đui què, câm điếc như ngày nào.

Nhân dân VN ai mà không biết các tập đoàn kinh tế ăn hại, bòn rút xương máu nhân dân như Vinashin, Vinalines, Petro Vietnam, Sông Đà v.v... đều là những quả trứng vàng được đẻ ra từ Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng? Thế nhưng khi những quả trứng đó bị thổi và vỡ ra không nở thành con được thì Nguyễn Tấn Dũng bày trò nào là “chỉ đạo sát sao”, “kiên quyết tiêu trừ”... trong việc bắt bớ, trừng trị những con sâu đã làm vỡ những quả trứng vàng cho dù là ở vị trí nào!

Tôi tin chắc rằng một ngày gần đây sẽ hiện ra ánh sáng phương hướng và những dấu chân của Dương Chí Dũng bước đi trong những ngày đào thoát. Đồng thời lộ rõ điểm xuất phát từ sào huyệt trở về và tra tay vào công mà hiện giờ đang mờ tỏ, lập lờ đánh lộn con đen.

Ta hãy thử tưởng tượng diễn biến một trận cầu giữa hai đội “Tham những” và đội “Bán nước”. Trước trận đấu thì mỗi bên bị loại một cầu thủ là Phạm Thanh Bình (tham những) và Hoàng Yến (bán nước).

Hiệp một: Chỉ đạo viên, HLV Sang-Trọng (đội bán nước) cho hạ đo ván, chặt giò VĐV đội tham những của 3 Dũng là Nguyễn Đức Kiên và Lý Xuân Hải, đồng thời dùng độc chiêu hạ gục Dương Chí Dũng đang ngồi trong phòng thay đồ dưới đường hầm.

Đội Tham những phản pháo đang lập thế trận bủa vây hòng hạ gục cầu thủ Đặng Thành Tâm, em của Hoàng Yến. Triệt hạ các săn sóc viên, cầu thủ dự bị Nguyễn Duy Hưng, Nguyễn Thị Bích Trang với hy vọng rằng trong túi của các săn sóc viên, cầu thủ dự bị này có sơ đồ chiến thuật...

Trận cầu này sẽ vô cùng ngoạn mục và gay cấn với nhiều kịch tính... có lẽ đỉnh điểm sẽ diễn ra khi hội nghị trung ương 6 đảng CSVN khoá XI vào tháng 10-2012 sắp đến.

Đôi dòng để thư giãn, bây giờ ta trở lại chính trường VN.

Một điều rất nhập nhằng và khó hiểu là hiện tại thực chất trái tim của bộ công an nằm về phía nào? Ai cũng rõ rằng tảo quân Dương Chí Dũng chỉ là một cục đất sét được Nguyễn Tấn Dũng nhào nặn lên thành ông tảo với sự trợ thủ đắc lực của tay giang hồ ‘chém gió’ có số má Đinh La Thăng. Đồng thời đại đa số nhân dân ai cũng

rõ nhờ đâu mà Dương Chí Dũng đào thoát an toàn qua hàng ngàn cửa ải dày đặc của âm binh? Thật buồn cười khi Dương Chí Dũng được ém quân an toàn thì chính Nguyễn Tấn Dũng ra lệnh bắt cho bằng được! Lại còn to mồm hạch hỏi yêu cầu bộ nội vụ giải trình về việc bổ nhiệm Dương Chí Dũng lên làm cục trưởng cục hàng hải! Trong khi chỉ trong cùng một ngày 6-2-2012 có một lúc hai quyết định được đưa ra, một của Thủ tướng, một của bộ trưởng bộ GTVT bổ nhiệm cho Dương chí Dũng! Màn kịch này diễn quá tồi.

Cách đây vài hôm, bộ công an tuyên bố đã bắt Dương Chí Dũng và lãnh đạo bộ đã khen thưởng các cá nhân, đơn vị đã lập nên thành tích trên! Song song với việc vừa nêu, thì cũng chính Văn phòng Chính phủ thông qua ông Vũ Đức Đam tuyên bố chính Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng chỉ đạo bắt Dương Chí Dũng? Thật trái khoáy! Tiền đạo quay về sút bóng vào lưới nhà?

Để bàn dân thiên hạ dễ hiểu mọi diễn biến... theo tôi nghĩ nên lập một chính phủ “lưỡng đầu chế” như Campuchia mấy thập niên về trước. Đồng Chủ tịch, đồng Thủ tướng, đồng Bộ trưởng... lúc đó bộ trưởng công an của phe Nguyễn Tấn Dũng ra lệnh bắt người của phe Trương Tấn Sang và đồng bộ trưởng công an của phe Trương Tấn Sang ra lệnh bắt người của phe Nguyễn Tấn Dũng còn dễ nghe hơn. Đảng này chỉ có một bộ trưởng công an mà ra lệnh nay bắt phe địch, mai bắt phe ta thật rối rắm.

Bản chất của việc đấu đá, triệt tiêu lẫn nhau giữa hai phe Nguyễn Tấn Dũng và Trương Tấn Sang + Nguyễn Phú Trọng thì thuộc loại đề hèn bởi một bên đại diện cho tham nhũng và bên còn lại là bán nước. Tựu chung cả hai đều là thâm thù của nhân dân. Mục tiêu của chúng là tranh giành quyền lực để làm phương tiện hút máu nhân dân mà thôi. Phe nào thắng và trụ lại cũng đều nắm lưới hái của tử thần mà kéo lê trên khắp nẻo sơn hà đất nước để tàn hại nhân dân. Vì lẽ đó cả tập đoàn đều ra sức một mặt dùng mọi thủ đoạn để giả, lừa bịp nhân dân, một mặt nữa nếu là phe tham nhũng thắng thì tiếp tục bòn rút nhân dân đến giọt máu cuối cùng. Nếu là phe bán nước thắng thì sẽ quỳ gối, hai tay nâng bán dư đồ tổ quốc mà dâng cho ngoại bang hầu kiếm chác lợi danh, phó mặc cho sơn hà xã tắc, bá tánh ngập chìm trong nô lệ.

Ta hãy nhìn thẳng vào những sự việc mà quốc cầu vinh, đầu giả với nhân dân của phường giá áo túi cơm sau đây.

Với bối cảnh đất nước bị giặc Bắc phương xâm chiếm cõi bờ một cách trắng trợn và công khai mà ở đây tôi chỉ sơ lược lại là cả vùng chủ quyền của VN ở Biển Đông, hải đảo Hoàng Sa, Trường Sa, vịnh Bắc Bộ, rừng núi Tây Nguyên nóc nhà che phủ cả Đông Dương, biên giới Việt-Trung, Ái Nam Quan, thác Bản Giốc, đỉnh Lão Sơn... đã thuộc về quân xâm lược. Cột mốc biên giới ăn sâu vào tổ quốc với hàng ngàn km2 bằng cả tỉnh Thái Bình đã trở thành làng mạc của Hán triều. Đồng bằng phố thị, hải cảng chiến lược là chia khoá của Biển Đông... người TQ đã ăn sâu vào gốc rễ. Phở Tàu Đông Đô Đại Phở chuẩn bị cho thủ phủ của Thái thú nay mai đã được dựng xây nhiều nơi trên cả nước. Văn hoá Hán tộc mà chính quyền CSVN cũng dự tính âm mưu đưa vào nhà trường giảng dạy từ cấp II. Trong lúc ở Hong Kong dân chúng biểu tình phản đối và bác bỏ chương trình giáo dục công dân trong nhà trường theo lối tuyên truyền cho đảng CSTQ và chung cuộc chính sách trên đã bị loại trừ.

Hiểm hoạ mất nước về tay giặc Bắc phương đã quá rõ ràng, thế mà mĩa mai thay đảng và nhà nước CSVN đã thể hiện các hành động như sau.

- Ngày 10-7-2012 Phó thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân thay mặt đảng và chính phủ đứng ra chủ trì đại hội hữu nghị Việt-Trung nhiệm kỳ 2012-2017 và phát biểu rằng quan hệ Việt-trung là mối quan hệ đối tác toàn diện trên tinh thần quán triệt phương châm 16 chữ vàng và tinh thần 4 tốt. Một lá bùa Sinh tử lệnh mà đảng CSTQ đã dán lên đầu đảng CSVN.

- Thứ 7 ngày 28-7-2012 đại tướng Phùng Quang Thanh thay mặt Bộ chính trị, Bộ quốc phòng triệu tập một cuộc hội nghị với nhiều tướng lĩnh cùng hàng trăm sĩ quan cao cấp như UVTU' đảng, chủ nhiệm tổng cục chính trị bộ QP, thượng tướng Ngô Xuân Lịch cùng 3 vị UVTU' đảng nữa là 2 thứ trưởng Bộ QP, Thượng tướng Nguyễn Chí Vịnh, Thượng tướng Nguyễn Thành Cung và Trung tướng Mai Văn Phấn... Qua cuộc hội nghị này các ông tai to mặt lớn thay mặt cho đảng và quân đội nhà nước CSVN tri ơn TQ đã chỉ tình chí nghĩa giúp đỡ đảng, nhà nước và nhân dân VN, đồng thời chuẩn bị chào mừng ngày thành lập giải phóng quân TQ ngày 1-8. Tấm lòng tri ơn này được đại biện lâm thời TQ Khương Tái Đông và tùy viên quân sự của nước này tại Hà Nội chứng kiến.

- Ngày 3-9-2012 Tướng Mã Hiểu Thiên, phó tổng tham mưu trưởng

Giải phóng quân TQ đã đến VN với mục đích chỉ đạo cho chính quyền CSVN ứng xử trong việc tranh chấp ở biển đông. Tiếp tướng Mã Hiểu Thiên, sau khi tiếp nhận những huấn thị như hai nước phải có cách giải quyết khác biệt “một cách đúng đắn” và “kiểm soát khủng hoảng” một cách có hiệu quả, chủ tịch nước Trương Tấn Sang khẳng định: VN luôn coi trọng sự phát triển của mối quan hệ hữu nghị Việt-Trung và nhắc lại phương châm 16 chữ vàng và tinh thần 4 tốt là nguyên tắc chủ đạo trong mối quan hệ đối tác chiến lược toàn diện giữa hai nước.

- Ngày 7-9-2012, bên lề hội nghị APEC ở Vladivostok (Nga) chủ tịch Trương Tấn Sang đã gặp Chủ tịch TQ Hồ Cẩm Đào. Qua đó ông Hồ đã khẳng định Bắc Kinh xưa nay chủ trương đàm phán “song phương” để duy trì hoà bình và ổn định ở Biển Đông. Đồng thời có đưa ra 3 điểm tựu trung trong đó ông Hồ thể hiện tư cách của người một tay cầm cây gậy và tay kia là củ cà rốt. Trong việc tranh chấp Biển Đông, TQ luôn áp đặt phương cách đàm phán “song phương” chẳng khác nào đóng cửa lại dạy cho từng đàn em một bài học nhớ đời mà bên ngoài không một ai hay biết! Với lời huấn thị và dạy dỗ trên của ông Hồ, về phần ông Trương Tấn Sang chỉ cúi đầu thần phục mà không dám hé mở một lời nào... nhưng hình như có phát ra một vài âm thanh nho nhỏ rằng “Hạ thân xin tuân chỉ”.

- Ngày 29-8-2012, bộ công an dưới sự chủ trì của bộ trưởng Trần Đại Quang mở hội nghị kéo dài 5 ngày với nội dung kiểm điểm phê bình và tự phê bình với sự có mặt của ông Trương Tấn Sang và Nguyễn Tấn Dũng. Lãnh đạo bộ công an tuyên bố rằng cần chống thói vô cảm trước dân làm tổn hại đến quan hệ của công an với nhân dân...

Không nói ra ở đây thì toàn dân đã quá rõ bản chất cùn đõ, man rợ, rùng rú của công an đối với nhân dân đến mức nào rồi chứ đừng nói đến từ “vô cảm”. Vô cảm ở đây có nghĩa là bàng quan không xúc động trước sự đau đớn, hoạn nạn hay bị bức hiếp của nhân dân, gặp người lâm nạn chẳng ra tay cứu giúp... mà nguyên nhân không do mình gây ra. Đảng này chính bàn tay đẫm máu của công an đã gây ra cảnh chết chóc, đau thương tang tóc, màn trời chiếu đất, đói khổ, nghiệt ngã... mà không một bút mực nào tả hết ra được. Ở đây sự đều giả quá u là trắng trợn.

Phủ phàng hơn là ngay trong những ngày hội nghị thể hiện tấm

lòng đạo đức (giả) trên của lãnh đạo bộ công an thì ngành này đã chứng tỏ cho toàn dân biết bằng hành động rằng “ngày 30-8-2012 công an xã Kim Nỗ, Đông Anh Hà Nội, với 4 công an viên ở tuổi đôi mươi, đã cùng nhau còng tay chân anh Nguyễn Mậu Thuận, 54 tuổi vào ghế bằng 4 chiếc còng số 8 và đánh anh bầm dập thân thể, gây đến 3 xương sườn cho đến chết trước khi đưa đến bệnh viện cấp cứu! Ông Thuận đâu có phải là tội phạm gì cho nên nổi? Cho dù có là tội phạm chẳng nữa thì cũng đã có điều khoản xử lý của pháp luật tương xứng với việc mà người đó gây ra. Đằng này ông Thuận chỉ xích mích gây gổ với hàng xóm và chưa gây ra một sự kiện xấu nào cho địa phương! Và đó cũng chỉ là việc dân sự nhỏ nhặt mà thôi.

Ngày 7-9-2012, anh Nguyễn Văn Hiền 43 tuổi ở phường Ngô Quyền, Vĩnh Yên, Vĩnh Phúc cũng vì chuyện xô xát với một người cháu ruột mà sau đó đã bị công an đến nhà yêu cầu anh lên công an phường và đã tử vong ở bệnh viện sau khi ra khỏi đồn công an.

Ngày 6-9-2012, công an xã Tân Lộc, Thới Bình, Cà Mau đã dùng súng bắn thủng ruột một người dân. Tất cả những hành động trên đều chứng minh cho sự đều giả của tập đoàn đảng CSVN và đội ngũ công an ‘lưỡi gươm, lá chắn’ của đảng đối với nhân dân.

Có một điều hết sức trơ trên mà cả hệ thống, tập đoàn đảng và nhà nước CSVN không biết xấu hổ là nói lời hoa mỹ, đạo đức bao la, vì dân vì nước mà hành động ngược lại: phản quốc hại dân, hà hiếp cướp bóc bắt giết người dân không chừa tay!

Ngay trong những ngày lãnh đạo bộ công an nói lên sự trăn trở, quan tâm và chống sự vô cảm của công an đối với nhân dân thì hành động giết người của công an lại thực hiện ngay cùng lúc và gia tăng hơn một cách ghê sợ.

Đầu năm 2012, vụ Tiên Lãng, Hải Phòng, chính đích thân Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng xuống tận nơi nào ra lệnh, nào chia sẻ với nạn nhân của chính quyền và công an Hải Phòng, thể hiện lòng đạo đức (giả) đủ điều... thể rồi mọi sự chìm theo thời gian chứ đâu có cấp nào thêm quan tâm đến lệnh lạc đó đâu! Không biết là do chính quyền Hải Phòng xem thường Thủ tướng chẳng ra gì hay do nội dung đều giả “kể đánh người xoa” được Thủ tướng sắp đặt sẵn mà đến hôm nay tù nhân Đoàn Văn Vươn, Đoàn Văn Quý vẫn co mình trong khám lạnh mà chưa được một lần

nhìn mặt vợ con? Gia đình vợ con của nạn nhân vẫn phải che chắn tạm thời nơi đầu bờ cuối bụi để sống lây lất qua ngày trong 9 tháng qua.

Ai đã ủi sạch nhà nông dân Đoàn Văn Vươn? Xin thưa: “Dân nơi đó tự bức xúc và phá, chính quyền, công an là của nhân dân” -Vô can!

Tình hình dầu sôi lửa bỏng của sân khấu giành giật bả lợi danh tồi tàn của các tên bồi chính trị VN hiện nay cũng là lúc mà đất nước VN đang nghiêng ngả bởi núi sông, dân tộc đang phải đương đầu với hoạ ngoại xâm, hoạ bán nước, và dịch sâu mọt đang phá hoại, đục khoét xương thịt của nhân dân. Tổ quốc rất cần những trái tim yêu nước nồng nàn tập hợp lại. Từ trí thức đến nông dân, lao động, SVHS, các tổ chức chính trị, hội đoàn tôn giáo hãy chung vai, nắm tay cứu nguy cho đất nước.

danlambaovn.blogspot.com

CẢ LÀNG BÁO bị khinh miệt và khiêu khíchBùi Tín 13-09-2012.....

Nhà báo Hoàng Khương bị tòa án mang tên Nhân dân ở Sài Gòn tuyên án 4 năm tù giam về tội “đưa hối lộ” viên chức nhà nước đang làm phạm sự.

Phiên tòa được bà con Sài Gòn, Hà Nội và đồng bào trong cả nước chăm chú theo dõi. Từ sáng sớm trụ sở toà án đã đông người, bà con kéo đến đông thêm trong khi tòa xét xử, và khi kết thúc, khá đông người, phần lớn là các bạn trẻ vẫy chào, chạy theo xe thùng chở anh Hoàng Khương về nhà tù, với tình cảm quý mến, thương yêu và xót xa.

Lịch sử của ngành tòa án và ngành công an “xã hội chủ nghĩa” Việt Nam ghi thêm một tội ác hiếp đáp, trả thù thấp kém đối với một nhà báo trẻ có công tâm và nhiệt tình chống tham nhũng. Đây thực tế là một vết nhơ của một chính quyền độc đoán và tham nhũng đang suy thoái không sao kìm hãm nổi.

Anh Hoàng Khương phạm tội gì? Tội do Viện Kiểm sát đưa ra và hội đồng xét xử tuyên án là đưa hối lộ cho một nhân viên công an giao thông 15 triệu đồng (tương đương 750 USD), để hồng chuộc lại một xe gắn máy bị giữ.

Sự thật anh Hoàng Khương không hề có ý định hối lộ ai. Anh thấy cần có bằng chứng hiển nhiên để chỉ tận tay, dạy tận trán kẻ tham nhũng, vì bọn này chuyên che giấu tội lỗi, rất khéo chùi nhẵn mờ, lau sạch mép. Đây là một sáng kiến riêng của một con người chính trực.

Cả xã hội am hiểu bản chất việc anh làm và động cơ trong sáng của anh. Tuy nhiên đây là một sơ hở của anh, anh đã thắng thần thừa nhận trước tòa và cũng chân thành xin lỗi đồng nghiệp trong báo Tuổi Trẻ của anh. Bởi vì luật pháp ngăn cấm kiểu giăng bẫy kiểu như thế, nhưng cũng không có điều khoản luật nào kết tội nặng nề một hành vi có động cơ trong sáng như vậy cả. Lẽ ra động cơ vô tư phải được coi là một lý lẽ giảm án đáng kể.

Hành động của anh bị đại diện Viện Kiểm sát nhân dân Phạm Thị Thu Hà đánh giá là tội hình sự nặng, xứng đáng bị 6 đến 7 năm tù, sau đó bị chánh án Nguyễn Thị Thu Thủy tuyên án 4 năm tù giam. Mọi người chê trách 2 phụ nữ ngồi ở ghế cân công lý, nhưng cũng hiểu rằng họ chỉ là 2 con rối, bị giật dây, từ các quan chức cao nhất ngành tòa án, tư pháp, công an, từ Bộ Chính trị gồm 14 ông vua râu tóc mọi quyền hành.

Đáng chú ý là 4 năm tù cho nhà báo Hoàng Khương cũng ngang bằng với 4 năm tù của viên công an Nguyễn Văn Ninh từng giết ông Trịnh Xuân Tùng, thân sinh cô Trịnh Kim Tiên, trong trụ sở công an. Một chế độ có 2 hệ thống cán cân công lý, một rất nhẹ cho viên chức CS, một cực kỳ nặng nề cho dân đen, người ngay thẳng và người yêu nước.

Chế độ suy thoái hiện nay một mực che chở ngành công an, đặc biệt là ngành công an giao thông, những ông vua “anh hùng Núp”, chuyên làm tiền trên mọi ngã đường. Vậy mà anh nhà báo này dám vuốt râu hùm, nguồn kiếm

chác của họ.

Cả một phong trào phản đối phiên tòa phi lý, phi pháp, cực kỳ bất công. Các mạng blog tự do lên tiếng rào rào, từ Người Buôn Gió, Anh Ba Sàm, Osin, Mẹ Năm, Đoàn Trang, Thùy Linh, Lê Trung Kiên, Bùi Minh Hằng... lập tức lên tiếng. Các đài VOA, BBC, RFA, RFI đưa tin và bình luận sốt dẻo. Tổ chức Phóng viên không biên giới [RSF ra tuyên bố](#).

Rất đáng chú ý là nhiều bức ảnh chụp tại phiên tòa và quanh phiên tòa được truyền đi khắp nước và thế giới.

Nét mặt trong sáng, tự tin của Hoàng Khương, nhà báo có tâm và có tâm hiêm hoi trong làng báo Việt Nam. Bản trình bày trung thực, minh bạch, thấu tình đạt lý của anh trước tòa. Hàng trăm bà con trong và ngoài tòa án thương cảm chào đón, an ủi anh, mặc cho hàng rào an ninh cấm cản. Bộ mặt Cụ Nguyễn Văn Khai thân sinh nhà báo Hoàng Khương đầy nếp nhăn với những giòng nước mắt tuôn trào, trước bất công phi lý đổ lên đầu con trai và cả gia đình cụ, khi Mẹ nhà báo đang hấp hối ở bệnh viện Nguyễn Trãi mà họ vẫn không cho anh về thăm nhìn mặt Mẹ anh một lần cuối.

[Anh Hoàng Khương bị 4 năm tù](#) do đưa hối lộ 15 triệu đồng, tương đương 750 US\$, vậy xin hỏi cái tội viên đại tá công an Lương Ngọc Anh ăn hối lộ ở Úc 20 triệu US\$ - gấp chừng 30 ngàn lần- để chia cho các quan chức cao nhất, thì đáng bao nhiêu năm tù và tại sao vẫn cứ bị ém nệm, dù cho phía Úc đã xét xử người của họ phạm tội?

Là một nhà báo có nửa thế kỷ cầm bút, hiện là nhà báo tự do, tôi ước mong rằng cả làng báo Việt Nam hãy coi đây là một dịp để bừng tỉnh, tỏ tình đồng cảm với một đồng nghiệp bị hàm oan, bị đối xử tận cùng bất công.

Cả làng báo Việt Nam, già trẻ lớn bé, nam và nữ, trong Nam ngoài Bắc, báo ở trung ương hay báo địa phương, là nhà báo viết, báo nói, báo truyền hình hay báo mạng điện tử, xin hãy coi đây là một sự xúc phạm hà hiếp với tất cả làng báo Việt Nam.

Cả nước có 16 ngàn nhà báo đang hành nghề, có thể nhà báo. Chỉ cần một tỷ lệ nào đó trong làng báo có hành động thực tế chung là tạo nên không khí đấu tranh mạnh mẽ bên vực những nhà báo yêu nước thương dân, bảo vệ che chở những nhà báo có công tâm tự tin hành nghề có hiệu quả xã hội cao.

Cũng mong rằng nhiều trí thức trong và ngoài nước, nhiều cán bộ cộng sản kỳ cựu, về hưu hay còn tại chức, hãy lên tiếng bên vực các nhà báo lương thiện mà đất nước đang cần.

Mong các bạn tiếp tục bàn luận sâu sắc hơn nữa về con người, bản chất, tài năng và tâm huyết của nhà báo Hoàng Khương, về bản án phi lý anh đang phải chịu; hãy tìm đến hoặc gửi thư đến an ủi, động viên nhà báo Hoàng Khương, cha, mẹ, vợ anh trong lúc khó khăn bị hiếp đáp này. Ban biên tập báo Tuổi Trẻ và lãnh đạo Hội Nhà báo Việt Nam không thể buông xuôi bỏ mặc cán bộ của mình trong cơn hoạn nạn, bị 248 ngày đêm tạm giam một cách phi lý, nay lại mang thêm một bản án 4 năm - 1460 ngày.

Mong rằng những bức ảnh nhà báo Hoàng Khương - Nguyễn Văn Khương và Cụ Nguyễn Văn Khai trước phiên tòa sẽ được phóng to, nhân bản, tán phát rộng rãi để đánh động dư luận.

Sao lại không thể có Giải thưởng báo chí mang tên Hoàng Khương, Khóa học nâng cao nghiệp vụ viết báo Hoàng Khương, Hội những nhà báo Bạn của Hoàng Khương, Câu lạc bộ báo chí Hoàng Khương, như đã có Giải thưởng văn học tư nhân Trần Nhương? Và một số bài báo của Hoàng Khương từng chống tham nhũng rất xứng đáng được tuyển chọn và phổ biến.

Tại phiên xử phúc thẩm sắp tới, chúng ta có thể tạo nên một sức ép công luận xã hội đủ mạnh để đẩy lùi các thế lực độc đoán thâm thù với làng báo chí và cả làng luật gia, trâng tráo một mực chống tự do báo chí và chống chế độ pháp quyền.

Hoàng Khương tin yêu, bạn không cô đơn. Lẽ phải và thời đại sẽ luôn đi với anh. Người tốt trong xã hội vẫn đông đảo.

Những ngòi bút 'đâm mấy thàng gian bút chẳng tà' theo lời cụ Hồ Chiểu đang nở rộ trong xã hội đảo điên, trên cỗ xe tay lái chuệnh choạng mắt phượng hướng lại không có phanh hãm này.

Phóng viên Không biên giới lên án vụ xử nhà báo Hoàng Khương

Hôm 07-09-2012, tổ chức Phóng viên Không biên giới, trụ sở tại Paris, đã ra thông cáo bày tỏ sự phẫn nộ về bản án 4 năm tù đối với nhà báo Hoàng Khương làm việc cho tờ Tuổi Trẻ. Sau phiên xử sơ thẩm kéo dài hai ngày, hôm 07-09, Tòa án Nhân dân thành Hồ đã tuyên án 4 năm tù đối với Hoàng Khương vì tội đưa hối lộ.

Phóng viên Hoàng Khương đã bị bắt tạm giam từ đầu năm nay sau khi đăng hai bài báo tố cáo nạn ăn hối lộ của cảnh sát giao thông ở Việt Nam. Để có chứng cứ viết những bài điều tra này, Hoàng Khương đã trực tiếp tham gia đưa hối lộ 15 triệu đồng cho cảnh sát giao thông Huỳnh Minh Đức, thuộc công an quận Bình Thạnh, để nhận lại xe vi phạm luật giao thông.

Trong phiên xử, bị cáo đã nhất mực kêu oan, khẳng định mình chỉ sai sót về nghiệp vụ, chứ không có động cơ cá nhân. Luật sư Phan Trung Hoài, người bào chữa cho Hoàng Khương, cũng cho rằng thân chủ của ông không đáng bị buộc tội đưa hối lộ. Ông yêu cầu hủy vụ án và thả nhà báo Tuổi Trẻ ngay tại tòa. Nhưng đối với Hội đồng xét xử, phóng viên Hoàng Khương đúng là đã có hành vi phạm tội đưa hối lộ với động cơ cá nhân, nên tòa đã xử phạt 4 năm tù.

Trong bản thông cáo đưa ra, ông Christophe Deloire, tổng giám đốc Phóng viên Không biên giới, viết: «Bản án này vừa bất công vừa gây phẫn nộ. Khi lên án việc điều tra của phóng viên này và việc đăng hai bài báo tố cáo các vụ tham nhũng trong hàng ngũ công an, thẩm phán Nguyễn Thị Thu Thủy (chủ tọa phiên tòa) đã biến một việc làm có tính chất công ích thành một tội có thể bị phạt tù. Việc nhà chức trách phát hiện vụ tham nhũng này nhờ hai bài báo của Hoàng Khương là yếu tố minh chứng cho sự thành thật của nhà báo này. Trong lời tuyên án, chính tòa cũng đã công nhận việc làm của anh là hữu ích».

Tổng giám đốc Phóng viên Không biên giới kêu gọi ngành tư pháp VN hủy bỏ bản án và trả tự do cho Hoàng Khương trong thời hạn sớm nhất. Theo tờ Tuổi Trẻ, nhà báo Hoàng Khương sẽ kháng cáo để nghị cấp phúc thẩm xét lại vụ án này.

Theo RFI, 08-09-2012

THUY ĐIỆN SÔNG TRANH 2 QUẢ BOM HẸN GIỜ

.....**Mặc Lâm-Thanh Trúc RFA 07 và 09-09-2012**.....

ĐẬP VỠ, DÂN CHẠY ĐI ĐÁU?

**Mặc Lâm, biên tập viên RFA
07-09-2012**

Liên tục bốn ngày liền, 10 vụ động đất xảy ra trong khu vực huyện Bắc Trà My, nơi có đập thủy điện Sông Tranh II từng có vấn đề kỹ thuật.

Trong khi người dân hết hoảng lo ngại con đập sẽ bị vỡ thì chính quyền trung ương vẫn chờ đợi cấp dưới báo cáo tình hình. Trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng này liệu còn chần chờ bao lâu nữa?

Động đất liên tục

Sáng ngày 7 tháng 9, trong khi UBND huyện Bắc Trà My có cuộc gặp gỡ với giới chức tỉnh Quảng Nam thì một trận động đất khác lại diễn ra tại khu vực này. Đây là lần thứ 10 người dân huyện Bắc Trà My chứng kiến sự rung chuyển khiến nhiều xã trong huyện tiếp tục sống trong hồi hộp không biết tới lúc nào thì đại họa sẽ đổ ập lên gia đình làng xóm của họ.

Ông Trần Kim Hùng, phó chủ tịch HĐND tỉnh Quảng Nam, cũng là người có mặt trong cuộc họp cho biết: lần đầu tiên ông cảm nhận thế nào là sự sợ hãi của người dân. Ông cũng ghi nhận rằng động đất có thể là do thủy điện gây ra chứ trước đây không có hiện tượng này.

10 trận động đất xảy ra liên tục nhưng vẫn chưa đủ để cơ quan chủ quản đập thủy điện Sông Tranh II lo ngại, vì chủ đầu tư là EVN vẫn luôn khẳng định con đập này dư sức chịu đựng mức động đất cao hơn thế nữa. Không những người dân tại huyện Bắc Trà My, nơi con đập Sông Tranh II được xây dựng lo sợ mà khu vực hạ du của 6 địa phương khác gồm Tiên Phước, Hiệp Đức, Nông Sơn, Duy Xuyên, Điện Bàn và cả thành phố Hội An đều có nguy cơ bị nước lũ tàn phá nếu con đập bị vỡ.

Ông Nguyễn Thế Tài, Phó chủ tịch UBND huyện Bắc Trà My cho biết tình hình hiện nay:

Động đất liên tục đã 10 lần rồi, dân chúng rất hoang mang. Tôi đã báo cáo về tình về trung ương rồi. Liên tiếp các trận động đất 3-4 độ Richter nhưng trung ương cứ báo là an toàn... An toàn nhưng mà nhân dân đâu tin cậy bao nhiêu vào những lời này. Tôi có đề nghị trung ương họp báo cụ thể tại huyện Bắc Trà My để nói rõ và cụ thể cho dân.

Hiện nay thành phố đã đưa ông trong Viện Địa cầu tới tính toán lại cụ thể để báo cáo chính phủ. Tôi muốn cán bộ trung ương tới Bắc Trà My có hội thảo chính thức. Riêng chúng tôi thì báo cáo thường xuyên cho tỉnh rồi. Nhân dân hiện nay rất hoang mang, chúng tôi phải động viên nhân dân là phải bình tĩnh, huyện sẽ có văn bản cụ thể gửi cho trung ương.

Viễn ảnh con đập bị vỡ đang được 40 ngàn người dân tại Bắc Trà My và hàng trăm ngàn cư dân khác vùng hạ lưu chia sẻ chung mối lo về một trận hồng thủy sắp cuốn trôi tài sản lẫn tính mạng của họ.

Dân chúng hoang mang

Các nhà khoa học trách nhiệm vẫn đang nghiên cứu xem các vụ động đất vừa qua có phải phát sinh do hồ chứa của đập quá lớn gây ra hiện tượng động đất kích thích hay do những lý do khác quan khác. Nếu do sức chứa thì nhiều trận động đất khác sẽ xảy ra tiếp theo và một vụ vỡ đập sẽ không thể tránh khỏi.

TS Nguyễn Huy Minh người trách nhiệm đã đến tận con đập Sông Tranh để theo dõi mức độ rung động cho biết:

Cái rung động ở chân đập mà máy gia tốc của ban Quản lý Thủy điện Sông Tranh II ghi nhận được thì nó là 88.3 cm trên bình phương, có nghĩa là tương ứng với động đất cấp 7. Như vậy là nó chưa vượt quá động đất cực đại mà cái đập ấy được thiết kế để chống lại động đất cực đại.

Từ năm ngoái, khi sự cố nứt thân đập thủy điện Sông Tranh II xảy ra đã tạo nên một làn sóng tranh luận về tính bền vững của con đập này

thì đơn vị chủ đầu tư là EVN đã không ít lần lên tiếng trấn an dư luận. Quyết định xử lý bằng keo chống thấm được giao cho công ty của Trung Quốc thực hiện. Thế nhưng trong một cuộc hội thảo, TS Phạm Bích San đến từ Liên hiệp Các hội Khoa học kỹ thuật VN cho biết ông rất lo âu khi tất cả các tổ chức nước ngoài nói với ông rằng họ rất e ngại về công nghệ Trung Quốc mà EVN đang sử dụng để xây đập.

Dù muốn hay không, yếu tố Trung Quốc vẫn đang âm ỉ trong lòng dư luận và nó tạo thêm những lo lắng rất có cơ sở về khả năng yếu kém sẽ gây vỡ đập là điều có thể tiên đoán.

Mặc dù các báo cáo liên tiếp đã được gửi về sau các trận động đất nhưng không được trung ương chú ý đúng mức. Cho tới hôm nay, 5 ngày sau khi động đất xảy ra, chính phủ vẫn chưa có một quyết sách đúng đắn nào cho việc di tản người dân ra khỏi vùng nguy hiểm. Nhiều cán bộ địa phương lo lắng như ngồi trên lửa khi trực tiếp chứng kiến sự hoảng loạn của người dân.

Phương án cho vỡ đập

Ông Đào Bội Thuý, Phó chủ tịch UBND huyện Hiệp Đức cho chúng tôi biết về nỗi lo lắng của ông cũng như người dân trong huyện:

Bây giờ nhà máy thủy điện nó đang có phương án là để xác định khi có sự cố như vậy thì nước ngập đến đâu nhưng nó chưa làm. Chúng tôi rất muốn như vậy cho nên tôi vừa gửi công văn cho tỉnh đề nghị là trong khi chưa làm được điều này thì cũng phải có chuẩn bị một phương án xấu nhất như vậy. Chưa có phương án thì chúng tôi biết chạy đi đâu? Tôi đề nghị phải có giải pháp là khi có sự cố thì tôi thông báo cho người dân phải lên trên độ cao để tránh nước lũ thôi chứ biết làm sao bây giờ?

Ông Thuý đưa ra một phương thức báo động mà nghe qua không khỏi ngậm ngùi. Trong tk 21 này, khi khoa học kỹ thuật đã tiến bộ chóng mặt thì ở một nơi như Hiệp Đức lại chỉ có thể dùng súng để báo động như trong thời kỳ chiến tranh:

Bây giờ họ phải chờ thông báo của nhà nước vì cấp trên chưa có phương án thì chúng tôi không thể làm chi được, mặc dầu chúng tôi cũng đề nghị rồi. Vừa rồi trong văn bản của tôi đề nghị cho phép khi có sự cố vỡ đập thì chỉ còn cách duy nhất là đem súng ra bắn để thông báo cho người dân. Có được phép bắn thì tôi mới thông báo cho dân được.

Anh em tôi đã bàn rồi: nếu tôi nhận được thông tin thì để truyền lại thông tin ấy cho dân, huyện đội sẽ lập tức bắn lên mấy loạt đại liên rồi các xã nghe cũng bắn tiếp cho các xã khác.

Người dân Hiệp Đức đã có kinh nghiệm lụt lội rồi. Năm 1964 nó đã ngập ở công trình 36, đó là ngập lụt tự nhiên, chứ còn xảy ra sự cố vỡ đập thì tôi chưa biết thế nào. Vì bây giờ họ chưa đo chưa có phương án nên tôi cũng không thể nói như thế nào được.

Người dân không thể không lo sợ khi biết rằng ban quản lý Dự án Thủy điện 3 thuộc đơn vị quản lý Thủy điện Sông Tranh II, đã bắt đầu tích nước hồ chứa trở lại vào ngày 6/9. Việc làm này đã thực sự làm cho người dân bức xúc hơn khi tính mạng, tài sản của hàng chục ngàn gia đình không được tập đoàn EVN coi trọng.

Theo bản tin của báo Sài Gòn Tiếp Thị cho biết: với tư cách là Phó chủ tịch UBND tỉnh Quảng Nam, ông Trần Kim Hùng khẳng định: “Nếu động đất gây thiệt hại về nhà cửa, tài sản của dân thì tỉnh sẽ kiến nghị, kiên quyết buộc chủ đầu tư phải có trách nhiệm khắc phục hậu quả thiệt hại”.

Nếu EVN có khả năng bồi thường như lời ông Trần Kim Hùng nói đi chẳng nữa thì sinh mạng của dân làm sao EVN có thể đáng nổi khi chính bản thân nó chỉ là một tập đoàn chỉ lấy chuyện doanh thu làm trọng? Nếu có bồi thường tài sản thì số tiền đó không phải từ túi của những người trách nhiệm của EVN khi khẳng định con đập an toàn mà là tiền thuế của nhân dân. Vì vậy EVN không thể lấy lời hứa đền bù để đặt cược sinh mạng của người dân vào ván bài thủy điện.

LIỆU ĐẬP THỦY ĐIỆN SÔNG TRANH II CÓ THỂ VỠ ?

**Thanh Trúc, phóng viên RFA
09-09-2012**

Những cơn dư chấn liên tục sau trận động đất hôm thứ Ba đã khiến cư dân huyện Bắc Trà My và khu vực lân cận mất ăn mất ngủ. Người ở huyện Bắc Trà My còn thêm nỗi lo là nếu đất tiếp tục rung chuyển mạnh và liên tục thì đập thủy điện Sông Tranh II có thể vỡ và nước sẽ tràn ngập khu dân cư phía dưới.

Rất có thể

Để tìm hiểu vấn đề, Thanh Trúc phỏng vấn giáo sư tiến sĩ Nguyễn Trường Tiên, chủ tịch Hội Cơ học Địa chất Việt Nam. Đầu tiên, nhà cơ học đất và địa kỹ thuật công trình này khẳng định:

GSTS Nguyễn Trường Tiên:

Chuyện xây dựng một đập thủy điện thì nó tăng thêm rất nhiều tải trọng lên nền đất và nền đá. Đó là lý do thứ nhất. Thứ hai, nó tăng thêm trọng lượng của nước tác động lên đất và đá và sẽ gây kích thích động đất. Đây là một sự thật, tôi khẳng định như thế.

Thanh Trúc: Thưa trường hợp có những rung chấn mạnh tại khu vực thủy điện Sông Tranh II từ mấy hôm nay thì nhận định đầu tiên của ông là như thế nào?

GSTS Nguyễn Trường Tiên:

Đây chắc chắn là động đất chứ không có gì khác cả. Điều mà mấy đồng chí, mấy anh lãnh đạo của khu vực đây với lại bà con cảm giác thì đó là dư chấn, là động đất nhỏ, có thể cấp hai, cấp ba, cấp bốn gì đó.

Thanh Trúc: Vậy khu vực Sông Tranh nằm trong tầm nguy hiểm đến mức độ nào. Liệu đập thủy điện Sông Tranh II, vốn trước đó có nhiều vết nứt và đã được khắc phục, có thể bị vỡ hay không?

GSTS Nguyễn Trường Tiên:

Câu chuyện đặt ra là hiện nay tất cả những thông tin của Viện Địa lý rồi Viện Địa chấn rồi các chuyên gia... thì tôi hiểu kết quả đo địa chấn hiện nay là đang ở cấp nằm trong sự cho phép nào đó, nhưng tất nhiên dưới kết luận nó sẽ tăng dần. Câu chuyện nó sẽ tăng dần tại vì nó như một vết

gãy mà có tác dụng của tải trọng thì nó có thể tăng dần cấp độ đất lên, cái tần suất động đất phát triển lên. Đương nhiên bây giờ người thiết kế hay người kiểm tra hay người chịu trách nhiệm phải đánh giá toàn bộ lại cái ảnh hưởng của động đất này tới thủy điện Sông Tranh và đập thủy điện Sông Tranh.

Tôi thì tôi hình dung rằng cấp độ đất ấy sẽ tăng dần lên bởi vì tải trọng tăng dần lên và tần suất của động đất nó tăng dần lên, phá hỏng đập thủy điện Sông Tranh hoàn toàn là câu chuyện có khả năng.

Thanh Trúc: Nếu chẳng may đập thủy điện Sông Tranh này bị nứt hay bị vỡ thì..?

GSTS Nguyễn Trường Tiên:

Những người có trách nhiệm, hoặc là chủ đầu tư hoặc đơn vị tư vấn về điện, phải mô hình hóa toàn bộ bài toán cái đập đấy, cái nước đấy, rồi cái tải trọng đấy với cái cấp độ đất mà làm hỏng cái đập thủy điện Sông Tranh đấy. Những câu chuyện đó hoàn toàn có thể mô hình toán học, để biết nước sẽ chảy với tốc độ bao nhiêu, nó sẽ tạo nên thảm họa như thế nào.

Bởi vì tôi là một nhà khoa học mà tôi lại không có các số liệu ở trong tay thì tôi cũng không thể dự báo được mà tôi hình dung chuyện đấy hoàn toàn là với những công cụ của máy tính, của thiết kế, và chúng ta hoàn toàn có thể dự báo được là cái thủy điện Sông Tranh nếu bị sập hoặc là bị nứt thì nước nó sẽ cuốn như thế nào nó sẽ chảy đến đâu và nó gây ngập lụt thế nào, toàn bộ câu chuyện có thể tính toán bằng số.

Thanh Trúc: Thưa như thế thì ai, cơ quan nào, chịu trách nhiệm nhiều nhất về cái tính toán và đưa ra những con số?

GSTS Nguyễn Trường Tiên:

Tôi nghĩ theo đúng luật đầu tư của VN thì ông chủ đầu tư, ông mà bỏ tiền xây đập và bỏ tiền xây dựng nhà máy thủy điện Sông Tranh là phải chịu trách nhiệm đầu tiên.

Thứ hai là Tổng Công ty Điện lực quản lý vùng điện năng đấy và thứ ba là Bộ Công thương quản lý ngành điện lực. Cả ba phải chịu trách nhiệm, trong lãnh vực này là

như thế.

Thanh Trúc: *Những vết nứt xảy ra ở đập thủy điện Sông Tranh dưới mắt nhìn của ông là như thế nào?*

GSTS Nguyễn Trường Tiến: Câu chuyện của thủy điện là một câu chuyện rất khó. Tức là thực ra chúng ta xây dựng quá nhiều thủy điện, chuyện qui hoạch thủy điện là một đề tài rất rộng.

Đầu tiên là vấn đề qui hoạch, vấn đề thứ hai là khảo sát, vấn đề thứ ba là thiết kế, vấn đề thứ tư là thi công và vấn đề cuối cùng là giám sát chất lượng thi công.

Thế thì chuyện gây nên những vết nứt rồi gây ra những cái như nước chảy nước thấm... thì nó tích tụ rất nhiều từ những cái sai sót đọng lại và tạo nên cái sai sót cuối cùng ấy, làm nước cứ chảy và đập không an toàn, nó bị nứt.

Cần làm gì?

Thanh Trúc: *Thưa giáo sư tiến sĩ Nguyễn Trường Tiến, có cách nào khả dĩ để tránh được tai họa cho người dân trong lúc này, vào khi có những rung chấn mạnh hay là những dư chấn tiếp tục xảy ra?*

GSTS Nguyễn Trường Tiến: Tôi nghĩ đối với các nhà quản lý và các chủ đầu tư hiện nay thì việc đầu tiên là phải giảm tải tối thiểu lượng nước của đập này xuống. Tôi biết trong thiết kế có nhiều bất cập, chuyện đặt ra là bởi vì chúng tôi không có cơ hội được tiếp cận với tất cả những thông tin hiện nay, nên thực ra phải trả lời câu hỏi đập này an toàn bao nhiêu, nó có thể chịu được cái địa chấn tức cấp động đất là bao nhiêu... là câu mà chủ đầu tư trả lời, hay tổng công ty thiết kế và thi công công trình này phải trả lời mới được.

Chúng tôi không được tiếp cận thông tin thì chỉ có thể trả lời đương nhiên do tải trọng của nước tạo nên kích thích động đất. Thứ hai đương nhiên động đất là thiên tai nhưng đồng thời chấn động ấy cũng do nhân tai. Nhân tai tức là do chúng ta có thể qui hoạch sai, chúng ta thiết kế chưa đúng, chúng ta thi công chưa đảm bảo, chúng ta chưa có đầy đủ các số liệu...

Hôm qua tôi có làm việc và tôi biết là có một số chuyên gia quốc tế

đang vào trong đây để tư vấn cho chủ đầu tư Việt Nam lắp đặt hệ thống quan trắc và đo đạc, thì lúc đây chúng ta mới có số liệu đầy đủ. Tức là thứ nhất phải tính toán, thứ hai phải đo đạc phải quan trắc thì lúc đây mới có được câu trả lời xác đáng được. Còn hiện nay tất cả những người có trách nhiệm thì họ đang làm và họ cũng chưa công bố các số liệu quan trắc.

Thanh Trúc: *Xin cảm ơn GSTS Nguyễn Trường Tiến về những lời giải thích của ông.*

SINH MẠNG MỘT CON NGƯỜI trong cái chế độ này quá nhỏ nhoi !

.....*Nguyễn Thị Thanh Tuyền 04-09-2012*.....

Tôi đã chờ đợi mãi mòn trong nỗi lo lắng và một chút hy vọng trên con đường tìm công lý, để rồi 18 tháng sau nhận được cái bản kết luận của VKSND Tối Cao về kết quả điều tra nguyên nhân cái chết của Anh Nhựt: "Việc Nhựt treo cổ là do ân hận việc làm trái quy trình của mình tại công ty Kumho". Đúng là một sự dối trá. Đọc xong bản kết luận, tôi đã thức trắng đêm ngồi nhìn cái bản kết luận này, tôi thật sự bàng hoàng và không tưởng tượng được VKSNDTC lại copy 100% nội dung kết luận của Công an Bình Dương để đưa ra kết luận nguyên nhân cái chết chồng tôi.

Họ có thể thay trắng đổi đen một cách trắng trợn. Thật sự là tôi không ngờ một cơ quan hành pháp cao nhất Việt Nam lại che chắn bảo vệ việc làm trái pháp luật và dã man của CA Bình Dương. Cái chết của chồng tôi quá rõ ràng cả một đứa trẻ cũng hiểu ra. Chồng tôi chết do bàn tay của công an Bình Dương gây ra, vết tích trên thân thể của Anh ấy đã chứng minh điều đó: "Đầu gối chân phải sưng to bầm tím, trên ngực có hai vết bầm, hai bên hông xuống đến đùi bầm tím, hai bên hố chậu bị thối rữa, da biau bị trợt mất một số thượng bì, bị dập tình hoàn chảy máu và kiến bu rất nhiều, trên đùi đến chân có nhiều dấu vết li ti, Chân tay bị co và bầm tím hết các ngón tay, trên bàn tay và ngón chân, môi bị dập, quần dính máu, áo gối dính máu và chất nhờn rất tanh...". Bấy nhiêu thôi thì cũng biết chồng tôi chết do đâu! Nhưng VKSNDTC lại kết luận bừa bãi, một số nội dung bịa đặt trong bản kết luận, đúng là một sự thật đáng buồn

cười trong bản kết luận VKSNDTC về cái chết Anh Nhựt.

Mấy ngày qua tôi cảm thấy mệt mỏi và chán nản vô cùng, không biết mình đang sống ở chế độ nào? Mà sao tàn ác đến thế, cái sinh mạng một con người trong cái chế độ này nó quá nhỏ nhoi.

Hôm nay là ngày 2/9 tôi nhớ câu nói của "Bác Hồ": "Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo Hoá cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được, trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc". Tôi ngẫm nghĩ câu nói này và tự đặt vấn đề, hỏi lại câu nói của

"Bác" trong tâm trí tôi: "Chồng tôi muốn được sống được tự do, được mưu cầu hạnh phúc. Vậy tại sao công an Bình Dương họ không cho chồng tôi cái quyền ấy? Tại sao họ đã man hại chết tước đi quyền làm con người của chồng tôi? Tại sao chồng tôi chết oan mà VKSNDTC còn bịa đặt để đổ lỗi cho chồng tôi?" Họ đã giết hại đi một sinh mạng họ cho bình thường, nhưng sinh mạng ấy là một người chồng, người con, người anh mà gia đình tôi yêu thương biết chừng nào. Vậy câu nói của "Bác" nó còn ý nghĩa và giá trị để con cháu của "Bác" nó noi gương làm theo không?

Tôi buồn rơi nước mắt và hổ thẹn trước cái bản kết luận của VKSNDTC khi ngẫm nghĩ câu nói của "Bác". Nhưng buồn cười hơn khi tôi đọc bức thư tuyệt mệnh đến câu: "Chồng viết mấy lời này... đi theo ông bà hay to tát hơn là đi theo Bác Hồ Chí Minh thì vợ đừng phải thấy kho (khô)". Tôi nghĩ chồng tôi cũng đủ khôn khéo chứ đâu nông cạn đến mức kết thúc cuộc đời mình quá sớm phải đi theo ông bà, đi theo Hồ Chí Minh như thế này. Anh cũng thừa biết trên đôi vai của Anh còn gánh nặng người Cha bệnh tật, người Mẹ già yếu và những đứa em khờ dại. Biết bao nhiêu nguyện vọng của Anh chưa được thực hiện, Anh luôn mơ ước được làm cha, dù đứa con của anh nó chưa hiện diện trên cõi đời này nhưng anh đã đặt tên cho con rồi, cái tên ấy tôi sẽ nhớ mãi và giữ mãi cho hết cuộc đời mình.

Nghĩ lại qua quá trình làm việc với điều tra viên của VKSNDTC, tôi thật sự đã ghi nhớ từ lúc đầu là không

nghiêm minh nhưng không ngờ nó tồi tệ đến như vậy.

Ngày 15-11-2011 tôi có giấy mời làm việc với ông Lê Minh Kỳ điều tra viên của VKSNDTC Phía Nam – Cục 6. Khi đó ông Lê Minh Kỳ yêu cầu tôi trả lời những câu hỏi (tôi nghĩ ông Kỳ đang coi tôi như là một tội phạm chỉ được trả lời những gì ông ấy hỏi). Khi tôi cung cấp thông tin của tôi cho ông Kỳ thì ông ấy làm ngơ và nói với tôi rằng: “*Những lời nói của cô tôi đã có hết rồi và còn nhiều hơn thế nữa...*” Lúc đó tôi hết chịu đựng cách ứng xử trong quá trình làm việc của ông này và cuối cùng tôi đã tranh cãi với ông ấy, tôi không chịu ký vào biên bản làm việc đó với lý do “*Những ý kiến của tôi thì không được ghi trong biên bản, mà chỉ ghi những câu hỏi của ông ấy*”.

Lúc ấy tôi cảm thấy những điều tra viên VKSNDTC Cục 6 có vấn đề trong cách điều tra nên tôi đã quyết định đi Hà Nội tìm công lý cho chồng tôi.

Ngày 18-11-2011 tôi và Luật sư đã gặp Ông Phong, Cục trưởng Cục Điều tra của VKSNDTC. Ông Phong cũng nghi vấn một số vết tích trên cơ thể Anh Nhựt như dưới bộ phận sinh dục của Anh bị đập và kiến bu nhiều... và ông cũng có lời hứa hẹn sẽ làm sáng tỏ cái chết của Anh Nhựt.

Nhưng thực tế lời hứa đó cũng là lời hứa suông và không bao giờ có thực. Sự thật đến nay mọi việc đã được phơi bày, VKSNDTC là nơi nắm cán cân công lý, thi hành luật pháp, nhưng họ không công tâm, che đậy trong quá trình điều tra vụ án của chồng tôi, vì có một số tình tiết mà VKSNDTC thể hiện bản kết luận hoàn toàn sai không đúng những gì tai tôi nghe mắt tôi thấy.

Kết luận điều tra vụ việc của chồng tôi đã cho gia đình tôi và tất cả người dân trong cả nước thấy rõ Anh Nhựt: “*vô tội trong vụ án mất lớp xe của công ty Kumho*”. Việc Nhựt treo cổ do ân hận việc làm trái quy trình của mình tại công ty Kumho trong bản kết luận của của VKSNDTC là sự bịa đặt nhằm “*thoát tội cho công an Bình Dương*”. Đó là một sự thành công của VKSND Tối Cao “*em ngã anh nâng*” mà người dân trong cả nước đều thấy rõ việc làm này.

Nhiều người nói với tôi rằng: “*Có người dân nào tố cáo việc làm trái pháp luật, sai nguyên tắc của cán bộ nhà nước mà được giải quyết thỏa đáng đâu? Bởi vì họ đã móc xích với nhau để bảo vệ quyền lợi cho nhau, nên thiệt thòi lúc nào cũng về phần người dân*”. Họ khuyên tôi đừng kiện

tụng chi cho mệt, tốn tiền, tốn công, tốn sức, tất cả ai cũng biết anh Nhựt “chết oan”. Tôi trả lời: “*Tôi biết, tuy việc của chồng tôi chỉ có một số người biết nhưng một số người vẫn nghĩ chồng tôi là nghi can của vụ án mất trộm lớp xe của Cty Kumho. Tôi thật sự khó chịu khi nói chồng tôi là “nghi can” vì tôi hiểu hơn ai hết là chồng tôi “vô tội”. Vì chồng tôi vô tội thì không thể nào tự tử, nên tôi phải làm sáng tỏ để cho tất cả hơn 80 triệu người dân biết rằng: Anh Nhựt bị công an Bình Dương đánh chết, để cho tất cả người dân phải cảnh giác mọi tình huống khi làm việc công an. Nếu không thì rất nhiều người phải chết oan mạng như anh Nhựt*”.

Nhưng bây giờ tôi lại ghét từ “ân hận”. Anh Nhựt có làm gì sai mà phải ân hận! Đúng vỡ tuồng hài mà Công an Bình Dương làm biên kịch và VKSND Tối Cao làm đạo diễn. Ông Dương Chí Dũng và một số cán bộ Nhà nước tham ô hối lộ thất thoát cả ngàn tỷ đồng của nhân dân mà còn chưa “ân hận”, huống hồ Anh nhựt là người có công tố giác tội phạm mà phải ân hận tự tử! Thật là phi lý với kết bản kết luận của VKSNDTC.

Đến giờ bản kết luận của vụ án anh Nhựt được phơi bày, thì bộ mặt thật của sự việc cũng đã được phơi bày. Tôi đã và sẽ không ngừng đấu tranh lời bộ mặt thật ra để cho cả hơn 80 triệu dân thấy rõ bản chất của nó.

Blog Nguyễn Thị Thanh Tuyền

Ngọc Thức, tất cả đều là công an thuộc xã Kim Nỗ.

Bốn công an này đã trực tiếp gây ra cái chết cho ông Nguyễn Mậu Thuận thường trú tại xã Kim Nỗ, Đông Anh Hà Nội vào tối 30 tháng 8. Ông Thuận được người nhà đem thi hài về từ một bệnh viện với thương tích gây chấn động cho người xem qua bức ảnh đăng trên tờ Người Lao Động. Sự tra tấn dã man để lại những dấu vết mà lương tâm con người không thể làm ngơ nếu nhìn thấy bức hình này. Hai đùi của ông Thuận bị đập thâm tím như bị hoại tử, đùi trái có một vết khâu dài gần hai gang tay. Bên cạnh đó người nhà nạn nhân cho biết ông bị đánh gãy nhiều xương sườn và những vết thương này hiện rõ trên thi hài của nạn nhân.

Người dân vẫn bức xúc

Luật sư Trần Đình Triển là người tham gia rất nhiều vụ án công an tra tấn đến chết người cho biết kinh nghiệm của ông:

Chúng tôi tham gia tố tụng để bào chữa cho các bị can bị cáo nên được biết rất nhiều trường hợp khi bị bắt tạm giam, ra tòa họ tố cáo rằng họ bị bức cung nên bắt buộc phải ký lời cung như vậy. Thậm chí như vừa qua có một vụ ở thành phố

CÔNG AN HÀ NỘI lại tra tấn đến chết người —Mặc Lâm RFA 04-09-2012—

Công an Hà Nội lại tiếp tục đánh chết người dân trong lúc lấy khẩu cung của nạn nhân tại trụ sở công an.

Mặc dù những kẻ giết người đã bị bắt nhưng câu hỏi liệu bản án dành cho họ có công bằng hay không vẫn như cũ nhói trong lòng nhiều người, nhất là gia đình nạn nhân.

Theo báo Người Lao Động loan tin ngày 31-8, Công an huyện Đông Anh Hà Nội đã khởi tố vụ án cố ý gây thương tích gây hậu quả chết người và tạm giữ 4 công an gây án gồm: **Hoàng Ngọc Tuyền**, phó ban CA xã Kim Nỗ; **Nguyễn Trọng Kiên**, **Đoàn Văn Tuyền** và **Hoàng**

Tuyên Quang mà tôi đang làm liên quan đến vụ việc chị Xuân, một bên là con nợ trốn không trả nợ mà lại bắt người đi đòi nợ và lại dùng nhục hình. Đã có bằng chứng của nhiều phạm nhân khác chứng kiến việc đó.

Ông Nguyễn Quang Phục cha ruột nạn nhân Nguyễn Quốc Bảo, người bị công an quận Hai Bà Trưng đánh tới chết vào ngày 21-1-2010, cho biết phản ứng của gia đình mình khi nghe tin về cái chết của người bị công an đánh:

Tôi là một trong những gia đình nạn nhân mà công an đã đánh chết con trai tôi. Tôi cực lực phản đối hành động bao che của chính quyền

đối với lực lượng công an hiện nay. Cố tình che giấu, dung túng để cho họ giết người một cách dã man, Công an được nhà nước bao che để lộng hành, liên tục gây ra những tội ác khủng khiếp. Đánh chết người trong các trại giam, hay nhà tạm giam mà đây là những người dân vô tội bất nhảm rồi đánh chết người ta.

Mặc dù bốn viên công an trực tiếp tra tấn nạn nhân tại Kim Nỗ đã bị bắt giam chờ xử lý nhưng bức xúc của dư luận không vì thế mà lắng xuống, đặc biệt tại Hà Nội nơi trung tá công an Nguyễn Văn Ninh, trưởng công an Thịnh Liệt đã đánh chết ông Trịnh Xuân Tùng vào ngày 8-3-2011 nhưng chỉ bị xử 4 năm tù giam, ngang với mức án của một vụ trộm cắp, làm gia đình nạn nhân không thể nguôi ngoai dẫn đến các đơn kiện tiếp theo sau vụ xử. Ông Nguyễn Quang Phục đơn cử trường hợp bao che tương tự của chính gia đình ông:

Kỳ vừa rồi Viện Kiểm sát Nhân dân tối cao ra quyết định không khởi tố vụ án là đi trái với pháp luật. Hiện nay gia đình tôi vẫn đang tiếp tục khiếu kiện nhưng mà cho đến nay vẫn không thấy họ trả lời. Theo như gia đình tôi được biết và trên chứng cứ thực tế của nạn nhân thì tôi thấy rằng cơ quan công an Hà Nội đã dựng toàn bộ hiện trường giả gây nên cái chết của con tôi để vu khống cho con tôi và đồng thời bao che cho những kẻ phạm tội.

Lòng tin ngày càng mất đi

Công lý không được người thi hành coi trọng nên sự mất lòng tin của dân chúng vào cơ quan thi hành pháp luật là điều hiển nhiên. Những vụ án sát nhân do công an tra tấn vô cơ người bị bắt diễn ra liên tục nhưng chưa một vụ nào được xét xử bình đẳng trước dư luận khiến bức tranh mù mờ của pháp luật ngày một nhạt nhòa hơn.

Các nạn nhân chưa bao giờ lấy được sự trong sạch khi bộ máy công an dựng lên tất cả chứng cứ tại hiện trường chống lại họ nhằm che mắt dư luận. Điều ngạc nhiên là không ít cơ quan công tố lại bao che cho thủ phạm và đưa ra những quyết định khó thể chấp nhận nếu nhìn bằng

lăng kính luật pháp.

Viện Kiểm sát không thực hiện quyền kiểm sát như đã được hiến pháp giao phó mà trái lại cơ quan này nhiều lần trực tiếp dung túng kẻ phạm pháp với những kết luận không theo bất cứ bằng chứng hay lời khai của nhân chứng. **Viện Kiểm sát chỉ dùng những bằng chứng được cơ quan điều tra của công an cung cấp, vì vậy sự a tòng không thể không tính tới.** Luật sư Trần Đình Triển cho biết nhận xét của ông về việc này:

Hầu như trường hợp nào tôi cũng có kiến nghị cả, thế nhưng nó đang đi vào một sự quên lãng. Một là quên lãng, hai nữa là giải quyết không theo đúng trình tự quy định của luật khiếu tố khiếu nại hay của Bộ luật tố tụng hình sự dẫn đến việc có người bị mất, bị chết. Cũng như làng xóm hay công luận mất rất nhiều niềm tin vào phương pháp giải quyết đó. Họ kéo dài hàng năm không trả lời và nếu trả lời thì cuối cùng hầu như cho rằng nguyên nhân là tự sát hay ốm đau. Tôi lấy thí dụ trường hợp của anh Nhựt vừa qua. Tôi đã đọc kỹ kết luận của Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao, tôi cho rằng đây là một kết luận hoàn toàn sai trái và không căn cứ vào một chứng cứ nào cả.

Bao giờ mới chấm dứt?

Những cái chết oan khuất do công an gây ra không thể xem là cá biệt của từng địa phương vì sự thật cho thấy nó xảy ra trên khắp nước, không tỉnh thành nào không có những cái chết như vậy. Điều này cho thấy pháp luật đang bị bịt mắt, không phải để thực hiện sự công bình mà để hoàn toàn không nhìn thấy kẻ phạm pháp đang được dung túng bao che từ chính cơ quan thực thi pháp luật. Luật sư Trần Đình Triển nhận xét:

Sinh mạng của một con người đã được Hiến pháp quy định: dù họ có vi phạm pháp luật thì họ chỉ bị hạn chế một phần nào quyền công dân nhưng họ vẫn có quyền con người, mà trong một xã hội thì quyền con người là quyền thiêng liêng nhất. Không thể chà đạp lên quyền con người, cái quyền được sống, quyền được mưu cầu hạnh phúc của họ.

Mà trong những trường hợp như vậy thì chính các cơ quan thẩm quyền lại tìm mọi cách bao che, che giấu không đưa ra ánh sáng những việc đó, dẫn đến việc mất niềm tin của dân.

Hình thức dùng nhục hình tra tấn để bức cung hay ép cung tuy không mới mẻ gì đối với nhiều nước, tuy nhiên nước nào càng tiến gần tới sự tôn trọng tự do dân chủ và nhân quyền thì hình thức tra tấn càng nhanh chóng bị thủ tiêu trong các nhà giam. Ở Việt Nam sự tra tấn đã trở thành quen thuộc đối với cơ quan điều tra và chính điều này dẫn tới những cá nhân hay phong trào đòi hỏi dân chủ nhân quyền ngày một có cơ để dâng cao.

Dù chính quyền cố gắng che giấu tới đâu thì tiếng gào thét của gia đình nạn nhân cũng vọng tới tai cộng đồng thế giới bởi hệ thống thông tin nhanh nhạy hiện nay.

Cách mà Tòa án tiếp tay với chính quyền bao che cho các thủ phạm trong ngành công an cho thấy quyền lực của hành pháp đang bao trùm tất cả. Từ đó công luận cho rằng nếu thực tâm đổi mới theo như Nghị quyết của Trung ương Đảng thì động thái làm sạch ngành công an có lẽ là việc cần làm trước tiên. Phải làm ngay vì khi tay người thi hành công vụ đã trực tiếp hay gián tiếp dính máu thường dân thì không nghị quyết nào của đảng sẽ còn giá trị./.

*Công an một lũ yêu tinh
Chỉ biết còn đảng còn mình mà thôi
Nhân dân bao mạng tiêu rồi
Tiếng oan dậy đất vang trời nước
Nam !!!*

Những ai sẽ tiếp tục đứng phía sau nữa ?